KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBİN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

FAŞİST DEVLET SALDIRIDA...
KATLİAMLARI SÜRÜYOR!

Zulme isyan meşru ve haklıdır!

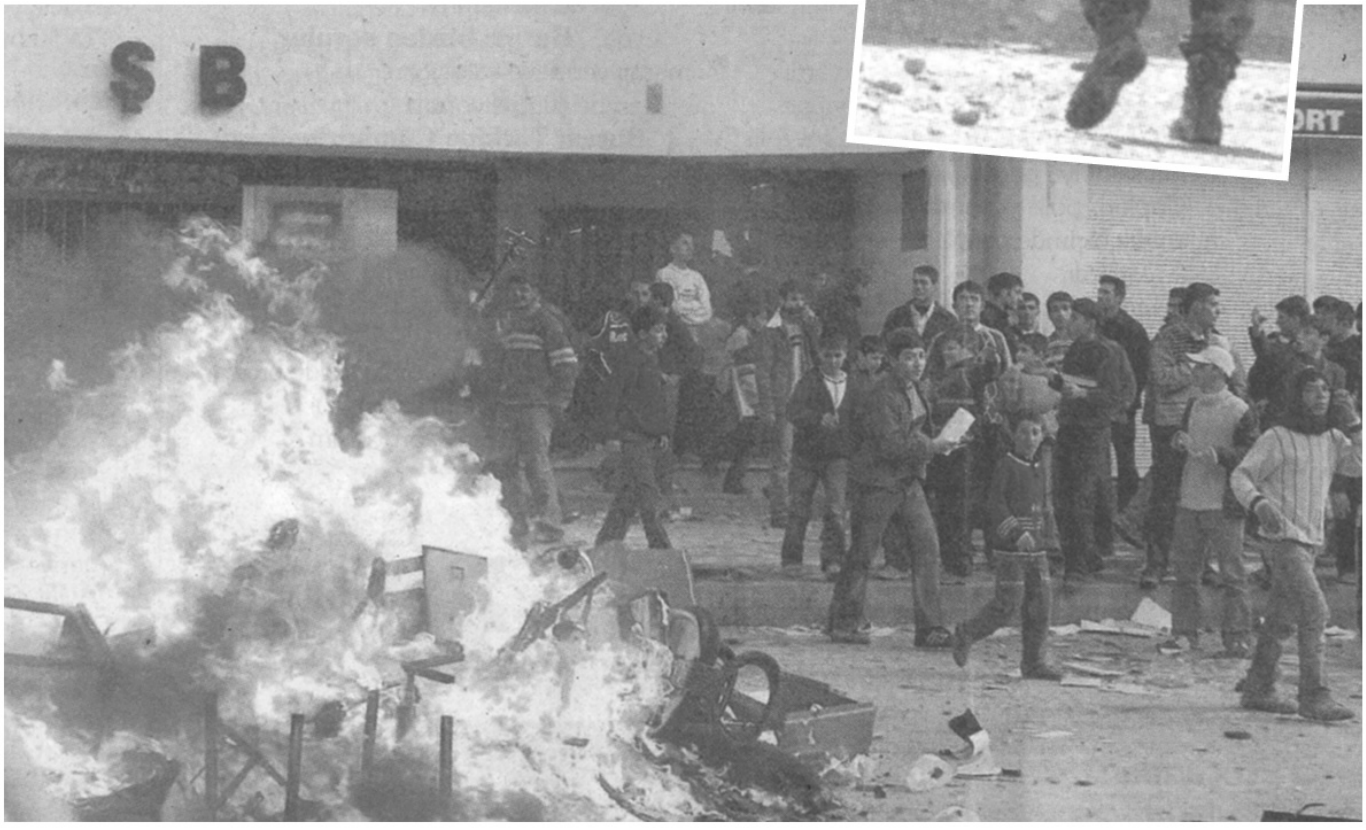

HEJMAR: 32 · GULAN 2006 · BIHA: 750.000 TL

İ Ç İ N D E K İ L E R

Zulme isyan meşru ve haklıdır! 3

"Türkiye'nin Kürt meselesi" konferansı 8

BOLŞEVİK PARTİ 8. KONGRESİ YAPILDI...
Ya bolşevik devrimler ve sosyalizm; ya emperyalist barbarlık içinde çöküş! 19

Güney Kürdistan'da devletleşme adımları ve komünist tavır ne olmalı? 23

"Türk-Ermeni İlişkilerinde Yeni Yaklaşımlar" mı, "Devletin Ermeni Konferansı" mı? 28

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ya da
ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı üzerine kimi notlar... 37

"Bağımsız, birleşik, demokratik ve sosyalist Kürdistan" istiyoruz. Ama nasıl? 43

Savaşın ve işgalin gölgesinde kadın olmak 48

Türk ulusuna mensup bir işçiden Kürt emekçilere açık mektup 51

Bölgemizde Newroz etkinlikleri 55

İbrahim'den: Li Tirkiyê pirsgirêka netewî... 50

stêrka bolşewîk

V.i.S.d.P. & Navnişan Pevnvîsî / Yazışma Adresi:
K İnan 12 Rue de Rome Boıte Postale
No 287 67000 France
Tel & Fax 0033 / 388 607404

Bîha / Fiyatı: 750 000 TL 2 EURO

Değerli okurlar;
Artık STÊRKA BOLŞEWÎK'e İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı STÊRKA BOLŞEWÎK'i İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz.

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: bpnkt@web.de

www.bolsevikparti.com

FAŞİST DEVLET SALDIRIDA... KATLİAMLARI SÜRÜYOR!

Zulme isyan meşru ve haklıdır!

Türk devletinin topyekün saldırısına karşı mücadele tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin; en başta da demokrat, devrimci ve komünistlerin görevidir. Biz öfkemizi, nefretimizi kitle eylemlerimizle devlet güçlerinin üzerine Şemdinli'de olduğu gibi korkusuzca yürüyerek dile getirmeliyiz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de son aylarda yaşananlar Türk hakim sınıfları arasındaki iktidar dalaşının çok yönlü ve giderek daha da kızıştığını ortaya koyuyor. Dalaşın özü aynı, ama geçen Kasım ayında yaşanan Şemdinli'deki bombalama ve devlet güçlerinin suç üstü yakalanması olaylarından sonraki dönemde dalaşın görüntüsü de değişmeye başladı.

Dalaşın bir yanında olan AKP hükümeti, dalaşın öte yanında olan ve iktidarı hâlâ elinde bulunduran ordu güçlerinin bastırması karşısında zor günler yaşamaktadır. AKP hükümeti son dönemde dalaş içinde olduğu kesimle daha fazla "uyum" göstermeye, kazandığı mevzileri kaybetmemek için de olsa geride durmaya çalışmak zorunda kalmıştır Ama dalaş yine de değişik düzeylerde sürüyor.

Türk egemenleri arasındaki dalaş Kürt ulusuna karşı ortak bir tavır biçiminde, saldırılar, zulüm ve katliamlar biçiminde yansımaktadır. Kendi aralarındaki dalaşta Kürt ulusal meselesini kullanıyorlar. AKP'nin iktidar dalaşında çıkarına uygun olmasa da, TC'nin bir hükümeti olan AKP hükümeti, devletin resmi siyasetini uygulamakla yükümlüdür. Asker-ordu bastırdıkça da AKP hükümetı ve temsilcileri Kürt ulusal sorunundakı kimi açıklamalarını da yalamak zorunda kalıyor.

Sık sık gündeme getirilen "MGK'nın balans ayarına" uyuyorlar... Ya da daha doğrusu uyduruluyorlar. Yani hem egemenler arasındaki dalaşta Kürt ulusal sorunu birbirine karşı kullanılıyor, hem de Kürt ulusuna karşı kızıştırılan savaşta ortak bir tavır sergileniyor.

Kürt ulusal sorunu karşısındaki tavırı da Türkiye'de AKP değil, hâlâ ordu belirliyor. "Terörizme karşı mücadele" adına Kürtlere karşı savaşın kızıştırılması, Kuzey Kürdistan'da gerçekte kaldırılmayan OHAL'e resmen yeniden dönüşünün ortamını yaratan gelişmelerdir.

Savaşın kızıştırılması, baskıların yeniden yoğunlaştırılması, tanklı-uçaklı gösteriler, köylüleri tehdit etmeler, dayaktan geçirmeler, evleri b

asıp aramalar, tutuklamalar, işkenceler; çocuk, genç ihtiyar demeden insan katletlemeler; DTP'li yöneticilere, belediye başkanlarına yönelik tehditler, mahkemeye vermeler, tutuklamalar, DTP'yi de kapatmak için soruşturma açma ve Roj-tv'yi yasaklatma çabaları vb. vb. uygulamalar, yaptırımlar güncel olarak öne çıkıyor.

Şemdinli olaylarından Newroz kutlamaları sonrasına kadar geçen yarım senelik dönemde yaşanan olaylar –burada tek tek saymayı gereksiz gördüğümüz olaylar– ve gelişmeler, sömürgeci Türk devletinin çok yönlü hesaplarla Kürt ulusuna karşı yeni saldırı planları içinde olduğunu, bu planlarını adım adım gerçekleştirmeye çalıştığını gösteriyor.

Bu planlar içinde sadece AKP hükümeti ile iktidarı elinde tutan kemalist –esasta da ordunun– kesimin arasındaki iktidar dalaşı hesapları yok. ABD emperyalizmi ile ilişkiler, Irak ve İran'a yönelik tavırlar vb. de bu planlar içinde önemli rol oynuyor. Örneğin AKP hükümeti dört sene önce sahip olduğu ABD desteğine sahip değil. Bu dört yıllık süreçte yaşananlar ABD emperyalizminin Türkiye'ye yönelik siyaseti gibi AKP hükümetine karşı siyasetini de gözden geçirmesine ve desteğini en geri düzeye çekmesine yol açmıştır. İran'a yönelik ABD emperyalizminin saldırı siyaseti karşısında "ılımlı İslamcı" da olsa, güven duyulacak bir muhatap olarak görülmüyor AKP hükümeti. Böylesi bir durumda ABD emperyalizminin Türkiye'de egemenler arasındaki dalaşta kendisinin çıkarlarına uygun bir siyaset arayışında olması ve orduya oynaması olasılığı da yükselmektedir.

AKP hükümeti bu bağlamda da zor durumda. İran'a karşı bir savaşta ABD'nin safında yer almadığında ABD'nin desteğini tümüyle yitirmiş olacak, dalaşta karşı taraf güçlenecek; İran'a karşı savaşta ABD'nin safında yer aldığında da "Müslüman tabanının" desteğini önemli ölçüde yitirecek ve savaştan dolayı da zayıflayacaktır.

Türk devletinin iktidarı elinde tutan kesimin AKP'yi zayıflatma planları içinde bu hesaplar da var.

Anda görünen AKP'nin hükümetini sürdürmek için ordu ile bundan dörtbeş aylık önceki döneme göre daha uyumlu davranmaya çalıştığıdır. Bunu da esas olarak zaten her zaman özde aynı oldukları ve aralarında temel bir çelişki olmadığı ulusal soruna yaklaşımda, özelde de Kürt ulusuna karşı tavırda sergilemektedir.

Bunun da en açık göstergesi son dönemdeki askeri harekâtların yoğunlaştırılması, sadece PKK ya da HPG güçlerine karşı değil, genelde Kuzey Kürdistan'da baskıların yoğunlaştırılması ve en son olaylarda da görüldüğü gibi sivillere de yaylım ateşiyle saldırılması ve 13 kişinin katledilmesi vb. olaylardır.

TOPYEKÜN SALDIRININ KİMİ TEMEL TAŞLARI...

"Sauna Çetesi" adı verilen bir çete daha yakın zamanda ortaya çıkarıldı... mı acaba? tam bilinmez. Ama medyaya yansıdığı kadarıyla bu çete mensuplarından Kasım Zengin denen herifin elinde Türkiye'de "Gizli Anayasa" olarak da bilinen "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi" (MGSB) de vardı. Newroz'dan bir gün önce, yani 20 Mart'ta "Gizli anayasa tamam" başlığıyla basına yansıyan haberlere göre AKP Bakanlar Kurulu MGSB'yi onaylamıştı. Bu belge 2005 Ekim ayında MGK toplantısında yenilenmiş ve Bakanlar Kurulu'na gönderilmişti. Gazetelerin başlıklarına bakılırsa Mart ayında Bakanlar Kurulu bu MGSB'yi onaylamıştı... Ama haberleri ciddi okuduğunuzda görülen şey, bu belge "gizli" olduğu için, Bakanlar Kurulu da bunu, 2005 Aralık ayında "gizli" biçimde onaylamış olduğudur. Tabii ki hiç bir yerine dokunmadan! "Gizli Anayasa"da TC'yi tehdit edenler irtica, bölücülük ve aşırı sol olarak tespit ediliyormuş... Gizli ya, biz de muş, mış'la ve gazete haberlerine göre tespit yapma durumunda kalıyoruz. "Aşırı sağ" ise tehdit olmaktan çıkarılmıştır. TC'nin "kuruluş esası, tek devlet, tek ulus, tek bayrak ve tek dildir" düşüncesi bu belgenin de temel yaklaşımını belirlemiştir. Bu düşünce aslında Cumhurbaşkanı Sezer'in yeni yıl konuşmasında da ortaya konmuştu.

TC'yi tehdit eden unsurlar belirlendikten sonra saldırının da temeli yeniden atılmıştır. Buna uygun olarak da Ocak ve Şubat aylarında Kuzey Kürdistan'da askeri harekâtlar, operasyonlar giderek çoğalmaya başladı.

Şubat ayı sonlarına doğru da Sarıkamış'ta yapılan askeri tatbikattan sonra ordunun başları, –genelkurmay başkanı, kara, hava, deniz ve jandarma kuvvetleri komutanları– Amed'de buluştu. Şemdinli soruşturmasına adı karışan ve "iyi oğlan"ını koruyan Büyükanıt celallenerek *"Biz varımızı yoğumuzu ortaya koyar terör olgusuyla mücadele ederiz"* diye ordunun tavrını ortaya koyuyordu.

Newroz kutlamalarının göreceli olarak sakin geçmesi, Türkiye'de yaşanacak karmaşanın, çıkacak olayların beklentisini biraz da olsa boşa çıkardı. Fakat tüm gelişmeler provokasyonların yaşanacağı bir ortamın içinde olduğumuzu gösteriyordu. Öyle ki, hemen herkes olayların çıkacağına endekslenmiş, Newroz'da olayların yaşanmamasına şaşırmıştı...

Bu arada Büyükanıt Başbakan Erdoğan ile iki saatlik bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşmede nelerin tartışıldığını merak eden gazetecilere Genelkurmay Başkanı Özkök: *"Özellikle iç güvenlik harekâtıyla ilgili görüş alışverişinden bulunmuşlardır." (Hürriyet, 25 Mart 2006)* biçiminde cevap vermiştir. Bu görüşme gerçekleştiğinde kamuoyunun 14 HPG gerillasının katledildiğinden haberi yoktur. Sonradan ortaya çıktığı kadarıyla 24 Mart'ta katletme olayı yaşanmış ve Büyükanıt ile Erdoğan da aynı gün görüşmüşlerdir.

Aynı dönemde gerçekleşen önemli bir şey de, "***Küresel Terörizm ve Uluslararası İşbirliği"*** başlıklı sempozyum ve varılan sonuçlardır. Adına "Terör Zirvesi" de denen bu sempozyuma 82 ül-

kenin üst düzey askeri ve sivil temsilcileri katılmıştır. Bu sempozyumun sonuçlarını Fikret Bila Milliyet gazetesinde 10 madde altında ortaya koydu. Sonuncu nokta şöyledir: *"Hangi gerekçeyle olursa olsun terörü savunan akımları, örgütleri marjinalize etmek gerekir." (Milliyet, 26 Mart 2006)*

Tüm bu gelişmelere ek olarak "Terörle Mücadele Yasası"nın yeniden gündeme getirilmesi durumu vardır. Bu yasa ile "terörist" tanımı içine sokulacaklar arasında, TC'yi "tehdit eden üç unsur"dan "aşırı sol" kesimin içinde ele alınanlar da var. Bunların "terörist" ilan edilmesinin temeli de "terör" ve "terörist" kavramlarının lastikleştirilmesidir. Buna göre örneğin görüşlerinizi açıklamanız sizin "terörist" olarak ilan edilmeniz için yeterli olacaktır. Evet, "TMY" gerçekte demokrat, "sol", devrimci ve komünist muhalefetin susturulması için yeniden geçerli kılınmaya çalışılıyor.

Bu yapılırken de "Güvenlik İşleri Genel Müdürlüğü" (GİGM), ya da "Terörle Mücadele Yüksek Kurulu" (TMYK) gibi kurumlar da devreye sokulmak isteniyor. Ki TMYK zaten Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün reisliğinde çalışmalarını sürdürüyor. GİGM ise buna ek olarak "terörizme karşı mücadeleyi" Başbakanlığa bağlı kılmanın planları dahilindedir.

Tüm bunların son birkaç aylık dönemde gerçekleştirilmesi, ordunun yetkililerinin ve genelde kolluk güçlerinin *"yasalar nedeniyle terörizme karşı mücadele edemiyoruz"* yönlü çığlıklarına, hükümetin –Adalet Bakanı şahsında– *"Eğer mevcut yasalarda bir eksiklik varsa kurumlarımız böyle ihtiyaç duyuyorsa, tabiatıyla yaparız."* yönlü açıklamasıyla yanıt vermesidir.

Tüm bunlar, –her biri ayrıca detaylı tartışılabilecek gelişmeler– Türkiye'de devletin "terörizme karşı mücadele" adına devrimcilere, komünistlere, ulusal sorun bağlamında da Kürt ulusunun demokratik hak taleplerine ve mücadelesine karşı; genelde emekçilere, ezilenlere karşı topyekün bir saldırı içinde olduğunu ortaya koymaktadır. Bu saldırıda, devletin ordusu, hükümeti elele vermiştir. 3 Nisan'da gerçekleştirilen Bakanlar Kurulu toplantısında hükümet ordunun istemlerine onay vermiştir.

"Bugün" gazetesinden Murat Çelik'in aktarımına göre kararlaştırılan konulardan biri de şöyledir: *"Terörle Mücadele Yasası başta olmak üzere mevzuatta güvenlik güçlerinin şikayetleri doğrultusunda yapılabilecek düzenlemelerin azamisi, gecikmeden hayata geçirilecek." (8 Nisan 2006)*

Saldırıda birlik sağlanmıştır. "Mücadele yöntemlerinin" güncele uydurularak, *"Türkiye'nin dünyadaki imajını zedeleyecek görüntülerin oluşmasına izin verilme"*yerek tüm baskı, zulüm biçimleri uygulanacaktır... 14 HPG gerillasının katledilmesi ve ertesinde yaşanan olaylar, 3 ile 9 yaş arası çocukların da aralarında bulunduğu 13 kişinin katledilmesi, yüzlerce insanın –bunlar arasında da yüz civarında çocuk var– gözaltına alınıp tutuklanması; göstericilerin dükkanların camlarını kırıp dökmesi vb. olaylar esas olarak kamuoyunun dikkatini başka yerlere çekmek için kullanılmaktadır.

Bu arada TMY veya genel sağlık sigortası gibi yasalar TBMM'de geçiril-

meye çalışılmaktadır. "Terörizme karşı mücadele" adına kitlenin tepkisi de en düşük düzeye indirilmeye çalışılırken Şemdinli olaylarının üstü de örtülmektedir... Katlettikleri yetmiyormuş gibi, şimdi de cenaze törenleri olaylara yol açıyor diye, katlettikleri insanların cesetlerini de sahiplerine vermeme, katlettikleri yerlerde gömme kararları alıyorlar...

AB'ye uyum yasaları denen yasaların Kuzey Kürdistan'da esas olarak uygulanmadığı bilindiğinde, sözkonusu yasalar TMY ile Türkiye'de de uygulanamaz duruma getirilmektedir. Örneğin, "dur ihtarına uymadı" diye kolluk güçlerine "vurma" yetkisi verilecek. TMY'nin yeni değişikliklerle mecliste kabul edilmesi, kaldırılan idam cezasının, pratikte yargısız infaz biçimine dönüştürülerek uygulanmasıdır. Keyfi yönetimin sınırsızlığını gerçekleştirmektir. Yapılan kimi demokratik değişimleri de ortadan kaldırmaktır.

Psikolojik savaşın bir parçası olarak kitlelere empoze edilen ve PKK'yi rahatsız ettiği söylenen "demokratikleşme adımları" gerçekte faşist iktidar sahiplerini rahatsız etmiş, iktidarlarını kaybetmemek için ellerindeki tüm araçları kullanmaya yönlendirmiştir.

Türk devletinin topyekün saldırısına karşı mücadele tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin; en başta da demokrat, devrimci ve komünistlerin görevidir.

Kürt ulusundan işçi ve emekçilere söyleyeceğimiz şey, 31. sayımızda da söylediğimiz gibi şudur:

"Biz öfkemizi, nefretimizi kitle eylemlerimizle devlet güçlerinin üzerine Şemdinli'de olduğu gibi korkusuzca yürüyerek dile getirmeliyiz. Saflarımızı hep büyütecek, mücadelemizi Türk işçi ve emekçileri ile, onların hak arama mücadelesi ile birleştirecek, bizim ulusal hak mücadelemizin, onlar için de demokrasi için olmazsa olmaz bir mücadele olduğunu onlara da kavratacak bir çizgide yürümeliyiz.

Türk ırkçılığına karşı ne kadar haklı olursak olalım, Kürt milliyetçiliği olmamalı bizim altında toplanacağımız bayrağımız! Bizim bayrağımız, altında bütün ülkelerin işçileri ile, bütün ezilen haklarla birleşeceğimiz Uluslararası Proletaryanın Kızıl Bayrağı olmalıdır.

Bizim gerçek kurtuluşumuz, Türk burjuvazisi yerine, Kürt toprak beyleri ve burjuvazisinin egemenliğindeki bir bağımsız Kuzey Kürdistan, veya emperyalizmle iç içe, adı milli gerçekte işbirlikçi burjuvazinin önderliğinde "bağımsız Kürdistan" değil, Kürdistan'ın emperyalizm tarafından bölünmüş bütün parçalarında, o ülkelerin işçi ve emekçileri ile kurulacak işçi köylü iktidarlarındadır."

Görev, işçi-köylü iktidarlarını kuracak olan öncü gücü, Bolşevik Parti'leri yaratmaktır. Kuzey Kürdistan'da Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'u [PB(KB)] inşa etme mücadelesini desteklemek, PB(KB)'u güçlendirmek her sınıf bilinçli işçinin, emekçinin görevidir.

Kurtuluş, devrimle, sosyalizmle gelecektir!

Sömürüden, sömürge olmaktan, ulusal baskıdan kurtuluşun, yoktur bundan başka çözümü!

Bunun için işbaşına!

11 Nisan 2006 ✘

"Türkiye'nin Kürt meselesi" konferansı

Burjuva demokrasisinin halkların sorunlarına çözüm getireceğini, Türkiye'nin AB'ye üyeliğiyle Kürt ulusal sorununun çözüleceğini vaaz edenler, burjuvazinin çanak yalayıcıları, yalakalarıdır, Kürt halkının düşmanlarıdır. Kurtuluşun önündeki engellerdendirler... Değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin kardeşliğini, eşitliğini sağlamak için, herşeyden önce Türk ulusunun egemen ulus olma konumuna son vermek gerekiyor.

Medyada kısa adıyla "Kürt konferansı" olarak da adlandırılan *"Sivil ve Demokratik Çözüm Arayışları 1–Türkiye'nin Kürt Meselesi"* başlıklı ve "Helsinki Yurttaşlar Derneği" ile "Empati Grubu" tarafından örgütlenen konferans, 11-12 Mart'ta İstanbul'da Bilgi Üniversitesi'nde gerçekleştirildi.

Katılımcılar, konferansın örgütleyicileri tarafından belirlenmiş ve davet edilmişti. Konferansın örgütleyicilerinden Ümit Fırat'ın açıklamasına göre davetiyeler örgüt ya da gruplara değil, şahıslara yapılmıştı.

Davet edilenler arasında büyük bölümü tanınmış gazeteci-medya mensubu, yazar ve siyasetçi vardı. Katılım, emekli diplomatlardan eski bakanlara, sivil toplum örgüt temsilcilerinden, Prof.lara ve sendikacılardan sanatçılara kadar geniş bir yelpazeyi içeriyordu.

Siyasi olarak tüm farklılıklara rağmen, konferansı belirleyen esas içerik, ya da katılımcıların siyasi kimliği liberal burjuva siyasetin temsilciliğiydi. Esas katılımcılar adını "terörist örgüte" çıkardıkları PKK'ye karşı, devlete yakın ama resmi ideolojiyi de olduğu gibi savunmayan ve kimi yanlarını değiştirmeye çalışanlardı. Ara renkler de vardı tabii ki... Örneğin PKK'ye karşı olup Kürt ulusunun ulusal kimliğinin kabul edilmesini isteyenler; PKK'nin silahları bırakmasına paralel devletin de şiddete son vermesini, ya da öncelikle devletin Kürtlere yönelik şiddetine, baskılarına son vermesini isteyenler de vardı. Ama belirleyici olanlar Kürt ulusal sorununu AB'ye yönelme temelinde "çözme"ye çalışanlardı... İsmail Beşikçi'nin deyimiyle konferans "Resmi ideolojiyi yu-

muşatmaya dönük" bir konferanstı...

İki günlük konferansın gündeminde dokuz ayrı oturum ve konu vardı. Paneller şeklinde geçen oturumlar şu başlıklarla ifade edildi: *1) "Kürt Meselesinin Evrimi ve Tarihi Arka Plan"; 2) "Örgütlenmeler ve Deneyimler"; 3) "Göçler, Psikolojik ve Sosyal Sonuçları"; 4) "Milliyetçilik"; 5) "Irak Deneyimi ve Bölgesel Etkileri"; 6) "Kimlik Hakları, Sosyal ve Kültürel Boyut"; 7) "Azınlık Kavramı"; 8) "Kürt Meselesi ve Devlet Politikaları" ve 9) "Kürt Meselesi ve Medya".*

Bu çerçevedeki katılım ve gündemle gerçekleştirilen konferansın herhangi bağlayıcı bir kararı, açıklaması; ya da ortaklaşa ulaşılan bir sonucu yoktu... Doğaldı da! Konferansın örgütleyicilerinin açıklamalarına göre böylesi bir amaçları da yoktu zaten.

Bunun doğrudan bir sonucu olarak da medya, bu tartışmalardan istediğini istediği gibi öne çıkarıp haber yaptı... Herkesin konuşması kendisini bağlar durumdadır. Sorun bu yanıyla ele alındığında konferanstan çıkan herhangi bir sonucun olmadığını söylemek yanlış olmayacaktır.

Sorunun ama önemli yanı, Türkiye'de, bir Üniversite'de, bu biçim ve katılımla ve bu gündemle bir ilkin yaşanıyor olması ve bunun perde arkasındaki gerçeklerin neler olduğudur.

Yoğun güvenlik önlemleri altında yapılmasına rağmen devletin konferansa herhangi bir engel çıkarmaması, esasında nasırına basılmadığından emin olmasındandır...

PKK'nin siyasetini açıkça destekleyip savunanların konferansa davet edilmemesinin yanısıra, açıktan şiddet yanlısı ve TC'nin işgali altındaki Kuzey Kürdistan'da bir Kürt devletinin yaratılmasını savunanların da konferansa davet edilmediği olgusu TC'nin bu konferansa "gözyummasını" mümkün kılmıştır.

KİMİ ORTAK NOKTALAR...

Konferansa katılanlar arasında farklı bağıntılarda değişik görüşler ve farklı yaklaşımların olduğu hiç kimse tarafından reddedilmiyor. Hemen herkesin üzerinde birleştiği temel noktalardan biri de, böylesi bir konferansın, tartışmayı başlatması açısından olumlu bir başlangıç olduğudur.

Üstüste binen benzeri çözümler ortaya atılsa da herkesin kendisine göre başka çözümü, yine herkesin öncelikle adım atması gereken tarafın kim, ya da atılacak adımın ne olması gerektiği konusunda da farklı görüşleri var.

Buna rağmen ama konferanstan medyaya yansıyanlar arasında birkaç önemli ortak nokta bulunuyor. Herşeyden önce herkes sorunun artık şimdiye kadarki gibi süremeyeceği görüşündedir. Türk devleti de şimdiye kadarki siyasetini sürdürmekle sorunun kendi isteğine göre çözülmeyeceğini kabul etmek zorunda kalmıştır... "Kürt sorunu" vardır ve çözülmesi gerekiyor. Sorun da buna verilen cevaplarda yatıyor...

TC şimdilik eskiyle durumu korumaya çalışırken tavrını değiştirmede zorlanıyor. Değiştirse bir türlü, değiştirmese başka türlü... Beklemede... Liberal kesimlerin kendilerine göre "çözümleri" bellidir aslında: Avrupa Birliği örneği... kimi hakların tanınmasıyla, devletin bütünlüğünün korunmasının garantiye

alınması... Konferansa katılanların çoğunluğunun liberal burjuva siyasetin temsilcisi olması olgusu, "Kürt Meselesi"ne "çözüm" bağlamındaki tavırların da aynası olmuştur.

Ortaya çıkan ve burjuva medyanın da öne çıkardığı temel görüntü, "Kürt Meselesi"nin "çözümü" için "PKK'nin koşulsuz silahları bırakması" ve genelde Türk devletinin şiddeti, terörü dışta tutularak, Kürt hareketinin şiddete son vermesi gerektiğidir.

Adını bile doğru koymadıkları Kürt ulusal sorununun çözümünün önündeki engel sanki PKK'nin silahlı eylemleriymiş gibi bir resim çizdiler.

Bu bağlamda konferansa katılan herkesi aynı kefeye koymadığımızın bilinciyle, konferansın ortak noktalarından birinin şiddete karşı olma tavrı olduğunu tespit edebiliriz. Bu noktada TC'nin şiddetini eleştiren az sayıda kişinin de esas olarak şiddeti reddettiği bilinçte tutulmalıdır.

Kürt ulusunun ezilmeye karşı, TC'nin sömürgeci, faşist terörüne karşı isyan ve şiddete başvurması meşrudur, haklıdır. Her kim ki TC'nin Kürt ulusu üzerindeki zor-baskı-şiddetini, Kürt hareketinin TC'ye, onun zulmüne karşı isyanda başvurduğu şiddetle karşılaştırıyor ve her ikisini de aynı kefeye koyuyorsa, yanlış yapıyordur. Ki, konferansın çoğunluğunun tavrı sadece PKK'nin şiddetine karşı olmaktı. Bu durumda sömürgeci faşist Türk devletinin suç ortaklığını yapma konumunda konakladıkları açıktır. Ezen TC, ama suçlanan PKK, Kürt hareketi...

Bu ortak noktaya bakıldığında "Kürt Meselesi"ni "çözme" bağlamında esas olarak PKK'nin tümden dışlandığı, devletin de kabul edeceği ve Kürt hareketini yönlendirebilecek bir "Kürt muhatap"ın ortaya çıkarılmak istendiğini tespit etmek yanlış olmayacaktır. Konferansa katılan kimi Kürtlerin PKK'ye karşı tavırları da, –ki bu tavırlar yeni de değildir– esas olarak TC tarafından "kabul" edilme çabasının bir yansımasıydı. M. Ali Birand'ın yorumuna göre Kürtler çok başlıydı, onları birleştirecek bir lider yoktu. Bu yüzden çözüm de üretilemiyordu...

Devletin sadece "kendi Kürdünü" bulması yetmez tabii ki, "çözümün" de kabul edilebilir olması gerekir. Bu konuda da katılımcıların büyük çoğunluğu ortak noktaya sahiptir. TC'nin bütünlüğü korunarak kimi anayasal haklar tanınarak, yani sistemiçi çözümle "Kürt Meselesi"ni halletmek...

TC'nin yalakalarının deyimiyle "terörizm" ve "bölücülüğün" ve evet adı konmasa da devrimciliğin reddedilmesi konferansa katılanların büyük çoğunluğunun ortak noktasıdır.

PKK'nin silahları koşulsuz olarak bırakması talebi ve Kürt ulusal sorununun sistemiçi ve TC'nin bütünlüğü korunarak "çözümü" konusundaki ortaklık konferansın belirleyici yaklaşımı olmuştur.

Tüm diğer sorunlar, farklı öneriler veya yaklaşımlar bu çerçevede ele alınmış; çok az sayıda "ileri" gidenler ise "Kürt Meselesi"nin ulusal sorun olduğunu, Kürtlerin ulusal kimliğinin tanınması gerektiğini belirtmiş ve TC'nin bütünlüğü çerçevesinde federatif çözümü dile getirmiştir.

Tartışmaların ağırlığının Kürt hareketinin yanlışları üzerine yürütüldüğü, Kürt

ulusal sorununun nereden kaynaklandığı üzerine ise fazla tartışılmadığı Doç. Dr. Mesut Yeğen'in şu tespitlerinden de ortaya çıkmaktadır:

"Konferans sırasında zaman zaman Türkiye'de Kürt meselesinin oluşumuna katkı yapan aktörleri mi konuşuyoruz yoksa Kürt hareketinin kusurlarını mı konuşuyoruz diye düşünmekten kendimi alamadım. Elbette Kürt hareketine yönelik eleştiriler de dile getirilmeli ama meseleyi ortaya çıkaran aktörlere dair değerlendirmeler daha fazla öne çıkarılabilmeliydi." (BİANET, 14.03.2006)

Mesut Yeğen zaman zaman böyle düşünmüştür. Olan da budur. "Türkiye'nin Kürt Meselesi" tartışılırken merkezde duran devletin siyaseti değil, Kürt hareketinin, öncelikle de PKK'nin tavrı olmuştur. Az sayıda katılımcının tavrını bir kenara bırakırsak, devletin tavrı esas olarak gündeme getirilmemiştir.

Çözüm önerileri getirildiğinde ise esas olarak devletten istenen: PKK'nın silahları bırakmasına karşı, devlet de af çıkarmalı ve seçim barajını indirerek Kürtlerin meclisteki temsiliyetine yolu açmalıdır biçimindeki talepler dile getirilmiştir.

Somut panellerin içeriğine bağlı olarak ekonomik, sosyal veya psikolojik sorunlar ve çözüm önerileri de öne sürüldü, talepler dile getirildi.

Sonuçta ama, Türkiye'de, bir üniversite kampüsünde iki gün süren bir tartışmanın yürütülmüş olmasının, böylesi bir çerçevede bir tartışmanın başlatılmasının ötesinde bir şey olmamıştır. Evet, "Empati Grubu" ile "Helsinki Yurttaşlar Meclisi"nin "Türkiye'nin Kürt Meselesi", mesele olarak varlığını sürdürüyor ve bu yaklaşımlarla da meselenin çözümü mümkün değildir.

Sorunun adını bile doğru koyamayanların, yani sorunun "Türkiye'nin Kürt Meselesi" değil de, bir Kürt ulusal meselesi olduğunu bile açıkça ortaya koymayanların soruna çözüm getiremeyecekleri de açıktır.

ÖNE ÇIKAN KİMİ NOKTALAR...

Konferansa katılanların hemen hemen tümünün tavrı, tartışılan sorunun çözümünün silah ve şiddetle olmayacağı yönündeydi. Bu bağlamda yürüyen tartışmada PKK'nin silahları koşulsuz bırakması ya da "yol haritası" temelinde adım adım bırakması vb. üzerine de görüşler dile getirildi. DTP eşbaşkanlarından Ahmet Türk de sorunun barışçıl yollarla, şiddetten uzak çözümünden yana olduğunu savundu.

Buna rağmen ama Ahmet Türk, konferansa katılanlardan hiç kimsenin değinmediği bir noktaya değindi. Ahmet Türk şu tavrı takındı:

"...Kimse PKK'nın silah bırakmasını istemiyor. Zira, Orta Doğu'da yeni bir düzen kurulmaya çalışılıyor. Bu düzen kesinleşene kadar, PKK'nın devre dışı kalmaması için herkes elinden geleni yapıyor. Ne TC Devleti, ne Kuzey Irak, ne de başka güçler. Bugünkü durumun sürmesi isteniyor. Bunun için örgütün üstüne gidiliyor, yumuşama yaratacak adımlar atılmıyor. ..." (akt, M. Ali Birand, Hürriyet 14 Mart 2006)

Türk'ün yaptığı bu değerlendirme esas itibariyle doğru bir değerlendirmedir. PKK genelde silahlı mücadeleyi de-

ğil, TC ile barışı, "Kürt sorunu"nu anayasal kimi düzeltmelerle çözmek isteyen bir siyasete sahip. Fakat aynı zamanda Türkiye'de egemenler arasında yürüyen iktidar dalaşında, hâlâ iktidarı elinde bulunduran kemalist kesimin AKP hükümetini bertaraf etme siyasetine yarayan silahlı çatışmaları, eylemleri sürdürmektedir.

Biz genel olarak devrim mücadelesinde şiddetin kaçınılmaz ve gerekli olduğunu, olacağını savunuyoruz. Bu anlamda, yani genelde şiddeti reddetme temelinde PKK'yi eleştirenlerin tümünün eleştirilerini reddediyoruz. PKK'nin siyasetinin yanlışlığı, sömürgeci faşist Türk devletine karşı isyanı, silahlı mücadeleyi, şiddeti meşru ve haklı olmaktan çıkaramaz. Tersine... TC'yi yıkmak için doğru ve tutarlı bir siyasete dayanan bir silahlı mücadele ve şiddet uygulamasına gereksinim vardır.

Bizim tartıştığımız içinde bulunulan somut koşullarda ve PKK'nin de esas olarak anayasal kimi haklarla TC'ye entegre olma esas siyasetine sahip olduğu bir durumda; iktidarı elinde tutanların savaşı istediği, silahlı çatışmaları kızıştırdığı koşullarda, PKK'nin devletin bu siyasetine hizmet eden, savaşın yükseltilmesine bahane yaratan taktik çizgisidir.

Bu somut koşullarda PKK'nin silahlı mücadeleyi durdurması esas olarak TC'nin iktidarı elinde tutan kesiminin işine gelmemektedir.

Konferansta ama sorunun bu yanı, yani PKK'nin silahları elde tutmasının ve silahlı eylemler yapmasının sömürgeci Türk devletinin egemenleri arasında yürüyen iktidar dalaşında hâlâ iktidarı elinde bulunduran kemalist kesimin işine yaradığı üzerine durulmamıştır.

PKK'nin silahlı mücadeleyi bırakmaması, Irak, İran ve evet Suriye somutunda emperyalistlerin, başta da ABD emperyalizminin de işine gelmektedir. ABD emperyalizminin Kürt kartına oynadığı ve Kürtleri kendi planlarına alet etmeye çalıştığı bir dönemde silahlı bir güç olarak PKK'nin varlığı da emperyalist çıkarlar açısından olabilir bir iştir.

Irak-Güney Kürdistan'a yönelik saldırı-savaşı döneminde PKK'nin ABD ile işbirliği yapmaya hazır olduğu, yöneticilerinin yaptığı açıklamalarla belgelidir. PKK ile işbirliğine ihtiyaç duymayan ABD emperyalizmiydi. Irak-Güney Kürdistan'da Saddam rejiminin devrilmesi için ihtiyaç duyulmayan bu işbirliğine ama örneğin İran'a ya da Suriye'ye karşı bir harekâtta ihtiyaç duyulmayacağı anlamına da gelmez. Bunun ilk verileri İran-Doğu Kürdistan'da görülmektedir. PKK'nin siyasetinin savunucusu ve İran'da kurduğu PJAK örgütünün faaliyetleri, dinci faşist sömürgeci İran rejimiyle çatışmaları ABD emperyalizmi tarafından kullanılmaya çalışılmaktadır. ABD emperyalizmi İran'da da Kürtlerin "dostu" görüntüsüne bürünmüştür.

İster İran'da, Suriye'de, isterse de TC'ye karşı ABD emperyalizminin Kürt kartını elinde tutmaya çalışması, Ahmet Türk'ün "kimse PKK'nin silah bırakmasını istemiyor" tespitini onaylayan gelişmelerdir.

Bu durum aslında silahların bırakılmasını talep eden konferans katılımcılarının esas olarak Türk devletine ve ABD emperyalizmine, onun müttefiklerine karşı tavır takınmalarını gerektirirdi,

ama onların ufku dar ve Türk milliyetçiliği ile Kürt reformistlerinin siyasetiyle körleştirilmiştir…

***

Konferansta dile getirilen konulardan biri de Kürt hareketinin "siyasallaşması" meselesiydi. M. Ali Birand bu sorunu konferans sonrasında yazdığı yazılarda geniş biçimde dile getirdi.

Biz öncelikle silahlı mücadeleyi "terörizm" ve PKK'nin de "terörist" olarak değerlendirilmesini yanlış buluyoruz. Buna bağlı olarak "terör eylemlerinden siyasallaşmaya geçiş" tespitlerini de, PKK'nin verdiği mücadelenin siyasi yanını dıştaladığı oranda reddediyoruz.

Bu yönlü tavır PKK'nin de "önce silahlı mücadele verdik, şimdi siyasi mücadele zamanı" biçimindeki tavırla ifade ettiği siyasetle örtüşmektedir. Kuşkusuz ki, bu tavrı da reddediyoruz. PKK kitleleri yanlış siyasetine alet etmek için bu teraneyi kullandı, kullanıyor. Biz savaşın, siyasetin başka araçlarla sürdürülmesi olduğu gerçeğini hep bilinçte tutuyoruz. PKK'nin silahlı mücadeleye ağırlık verdiği dönemde de siyasi mücadele yürüttüğünü söylüyoruz. Sorun sözkonusu siyasetin doğruluğu ya da yanlışlığıdır. PKK'nin siyaseti yanlıştı, yanlıştır.

Bu genel tavrımızı belirledikten sonra somutta yürüyen tartışmanın kendisine bakabiliriz. Sorun esas olarak Kürtlerin "sivil itaatsizlik" denen eylemleri giderek yoğunlaştırması, devleti zora sokan korku duvarını aşmış silahsız eylemlerle kitlesel olarak tepki vermesidir.

Şubat ayında Genelkurmay 2. Başkanı Işık Koşanel, Radikal gazetesi Ankara temsilcisi Murat Yetkin ile yaptığı konuşmada, *"PKK terörünün artık öncelikli sırada bulunmadığını, buna karşılık, Kürt sorununun siyasallaşma aşamasına girdiğini, Kürt milliyetçiliği ve ayrılıkçı hareketinin giderek yaygınlaştırıldığına dikkat çekmişti." (akt. M. Ali Birand, 15 Mart 2006 Hürriyet)*

Bu tespit devlet yetkililerinin, iktidarı elinde bulunduranların Kürt ulusal sorunu bağlamında durumun değiştiğini teslim etmeleri anlamına gelen bir tespittir. Bu hem Kürtlere karşı alınacak önlemlerin, baskıların değişmesini beraberinde getirmektedir, hem de TC'nin *"Kürt sorunu yok terör sorunu var"* ezberinin giderek terkedilmeye başlandığının işaretidir.

M. Ali Birand Koşanel "paşasının" görüşlerini açıklarken şunları da yazmaktadır:

"Terör yerine siyasallaşarak, toplum muhalefetiyle –seçilmiş belediye başkanlarıyla– isteklerini seslendiren Kürtler hem daha etkili oluyorlar, hem de dış destekleri artıyor.

Biz ne yapıyoruz?

PKK ile silahlı mücadeleye takıldık, kaldık.

Teröristle mücadele daha kolay olduğu için, işin siyasi yanını görmezden geliyoruz. Oysa devletin korktuğu başına geliyor.

Siyasallaşan Kürt hareketi Ankara'yı ve toplumumuzu zorluyor." (aynı yerden)

Evet, kimin neyi ve nasıl savunduğundan bağımsız Kürt hareketi TC'yi değişime zorluyor. TC de bir şeyleri değiştirmek zorunda olduğunu kabul etme durumunda. Bu siyaset esas olarak Genelkurmay Başkanı ve diğer yetkililer

tarafından da dile getirilmiş, TC'nin "Kürt sorunundaki" kırmızı çizgileri de giderek renk ve biçim değiştirmeye başlamıştır. Örneğin "Kürt sorunu eşittir PKK" denkleminin dibi delinmiştir ya da Güney Kürdistan'daki özerk ya da federal bir Kürt yapısına karşı tavır yumuşatılmak zorunda kalınmıştır... TC, Kürt ulusal sorununun adını koymasa da, "Kürt sorunuyla" çok yönlü uğraşmak zorundadır.

Kürt hareketinin TC'yi zorlama durumu özellikle TC'nin AB'ye üyelik müzakereleri tarihi alma sürecindeki yasal değişiklikler ve AB üyelerinin Kürtlere yönelik tavırlarıyla da güçlenen, kitlesel sivil itaatsizlik vb. eylemlerle açıklansa da, bunun perde arkasında Irak-Güney Kürdistan'daki gelişmeler ve Kuzey Kürdistan Kürtlerinin Güney'den etkilenmesi gerçeği de vardır. TC'yi asıl zora sokan da budur.

Bunun içindir ki konferansta "Irak Deneyimi ve Bölgesel Etkileri" konu edilip Emekli Büyükelçi Özdem Sanberk'e paneli yönetme ve konuşma görevi veriliyor... Kuzeyli Kürtlerin özellikle Barzani'ye sempatilerinin yükseldiği vb. konular görüşülüyor. Türk devletinin "kendi Kürtlerinin" gönlünü kazanması gerektiği önerileri de, Kuzeyli Kürtlerin Güneyli Kürtlerle birleşme eğilimini engellemek, TC'nin bütünlüğünü korumak istemlerinden kaynaklanıyor. M. Ali Birand'ın sorunu çözme önerisi de bu temelde yükseliyor.

Birand'a göre yapılması gereken şey, Roj-tv'yi kapatmakla uğraşmak yerine, Kürtçe tv ve radyo yayınlarının serbest bırakılması, "doğru dürüst bir af"fın çıkarılması ve Kuzey Kürdistan'da –Birand tabii ki bu tanımı kullanmıyor– ekonomik yatırım ve kalkınmayı gerçekleştirmek, işsizliği, yoksulluğu azaltmaktır.

Bu önlemlerle *"...halkın kalbini kazanmış olan Türkiye ülkesinin bütünlüğünü çok daha etkin şekilde koruyabilir. Yoksa yasa çıkarıp, zırhlılarla halkın üstüne yürüyerek bir yere varamaz." (Hürriyet, 17 Mart 2006)*

Bu tartışmalardan da görüleceği gibi hakim sınıflar ve temsilcileri bir "Kürt sorunu"nun varlığını ve bunun giderek "siyasallaştığını" kabul ediyorlar; bir şeylerin değişmesi gerektiğini de...

Sorun, bu değişikliğin, gerçekte tutarlı bir demokrasi, demokratik hakların savunuculuğu temelinde değil; Kürt ulusuna ulusal haklarının –evet ayrılma hakkı da dahil olan ulusal haklarının– tanınması düşüncesi temelinde değil, TC'nin bütünlüğünün nasıl daha iyi korunacağı anlayışı temelinde savunulmasıdır.

Yani bu yolla TC ömrünü uzatmanın hesaplarını yapmaktadır. Tüm reformist Kürtlerin ve evet anda silahlı mücadeleyi sürdüren PKK'nin de savundukları siyasetle bu hesaplara hizmet ettiği tüm Kuzey Kürdistanlı işçilerin, emekçilerin bilincine çıkarılması gerekiyor. Bunu yapacak olanlar da devrimcilerdir, komünistlerdir. Biziz...

KİMİ DİĞER NOKTALAR...

Konferansın "Milliyetçilik" başlıklı bölümünde konuşan Prof. Ahmet İnsel, milliyetçiliğe karşı gelme adına ezen ulus –Türk– milliyetçiliği ile, ezilen ulus, Kürt ulusunun ezilmeye karşı olmayı da içinde barındıran milliyetçiliğini aynı

kefeye koydu. Genelde milliyetçiliğe karşı olma tavrının olumlu bir tavır olduğunu ve böylesi bir tavrı desteklediğimizi burada da ilan ediyoruz. Ama Türk kökenli birinin öncelikle ezen ulus konumunda olan Türk ulusunun milliyetçiliğine, şovenizmine karşı tavır takınması gerekir.

"Milliyetçiliğin eleştirisi ancak kendi içinde olursa etkili olur. Türklerin Kürt milliyetçiliğini eleştirmesi onu zayıflatmaz, güçlendirir." diyen İnsel, her nedense eleştirinin hedefine Kürtleri koymaktadır. Kürtlere, "sizin PKK'yi eleştirmeniz gerekir" direktifini vermektedir... Bununla yetinmeyen Prof. İnsel, *"Bir an önce barışa kavuşmak istiyorsak, PKK'nın hiçbir demokratik meşruiyeti olmayan bir örgüt olduğunun ilan edilmesi gerekir." (Hürriyet, 12 Mart 2006)* talebinden de bulunmaktadır.

Bu tavrın doğal sonucu, Prof. İnsel'e göre barışın önündeki en temel engel PKK'dir. TC'nin Kürt ulusu üzerindeki baskıları, zulmü vb. değildir. Ufku burjuva siyasetiyle sınırlı olan Prof. İnsel'in milliyetçiliğe karşı kimi genel doğru tespitler yapması, onun Türk milliyetçiliğine, şovenizmine karşı mücadele etmesini değil; Türk şoven bakış açısıyla Kürtlere dayatmada bulunmasını beraberinde getirmektedir.

Prof İnsel'in bu tavrını tamamlayıcı tavır ise gazeteci Hasan Cemal'den... H. Cemal de PKK'nin silahları koşulsuz bırakması gerektiğini savunanlardan. Kürt hareketinin şiddete başvurmasına karşı olanlardan. Ama H. Cemal'e göre *"PKK'ye karşı devletin mücadelesi anayasal ve haklıdır."*

Prof. İnsel'in ve H. Cemal'in PKK'ye karşı takındıkları bu tavır, konferansta egemen olan PKK'yi "Kürt sorununun çözümünden" devredışı bırakmaya yönelik tavrın iki örneğidir.

H. Cemal'in bu tavrından ortaya çıkan gerçeklik, aslında burjuva kalemşorların şiddete karşı olduklarını ilan etmelerinin büyük bir sahtekârlık olduğudur. Bunlar, ezilenlerin, sömürülenlerin, ezenlere ve sömürenlere karşı şiddete başvurmalarına karşıdır. Bunlar kapitalistlerin, ezen ulusun egemenlerinin işçilere, emekçilere, ezilen halklara karşı başvurduğu şiddet ve baskılara karşı değildir. Tersine, uluslararası alanda Türkiye'nin "notunu" düşürecek aşırılıklara düşmeden, Türk devletinin korunması, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünün" sürdürülmesi için ihtiyaç(!) duyulan her tür şiddeti, baskıyı destekleme durumundadırlar.

Ve bu yaklaşım, Türkiye'de liboşların "Türkiye'nin Kürt Meselesi"ne gerçekte bir çözüm getirme amaçlarına sahip olmadığını; sömürü sisteminin ve sömürgeci yapının başka biçimlerde sürdürülmesini istediklerini; liberal burjuvazinin temsilcilerinin en temel görevlerinden birinin de burjuva demokrasisini her derde deva göstererek işçi ve emekçi kitleleri, ezilen halkları sisteme bağlamak olduğunu da ortaya koymaktadır.

Bu bağlamda Kürt ulusundan işçilerin, emekçilerin ikna edilmesini zorlaştıran esas nokta, kimi Kürt siyasetçileri ve örgütlerinin de bu libarel burjuva siyasetin savunuculuğunu, yardakçılığını yapmasıdır. Hem de Kürt ulusunun kurtuluşu, özgürlüğü adına konuşarak... Boşuna dememişler "baş düşman içer-

dedir" diye! Yani Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu sağlayacak devrim mücadelesine sarılmalarının sağlanabilmesi için, bu kesimlere karşı da inatçı, sistemli ve doğru bir mücadele verilmek zorundadır. Bu da devrimcilerin, komünistlerin görevidir. Yani bizim görevimizdir!

***

Konferansta yürüyen tartışmalarda üzerine durmak istediğimiz bir başka mesele de Baskın Oran'ın "Azınlıklar Kavramı", başlıklı bölümde kimlik meselesini tartışırken Kürtler bağlamında söyledikleriyle ilgilidir.

Her şeyden önce bilince çıkarılması gereken şey, konferansın konusunun "Türkiye'nin Kürt Meselesi" olduğudur. Buna göre konuşmacıların öncelikle ele alması gereken şey, konu ile bağıntılı, tartışılan konu değişse de, esas olarak bu sorunu ilgilendiren yandır.

"Azınlık Kavramı" başlıklı panelde ise öncelikle ele alınması gereken sorun, Türk devletinin gayrimüslimlerden –ki Süryanileri de tanımıyor– başka azınlık tanımadığı; devletin inkarcı, ırkçı politika güttüğü; TC sınırları içinde Türk ve Kürt uluslarının yanısıra onlarca azınlığın varolduğunu ortaya koymaktır. "Azınlık Kavramı"nın da esas olarak sayısal bir azınlığı ifade etmekten çok –ki bunu otomatikman içeriyor bu kavram–, etnik kökeni farklı olanları ifade eden bir kavram olarak ortaya konmasıdır.

"Türkiye'nin Kürt Meselesi" ise bir "Azınlık Kavramı" ile değil Kürt ulusal sorunu tanımı ile ortaya konmak zorundadır. Fakat Baskın Oran'tısız bir tavır sergiliyor... Türk devletinin sömürgeci, zorla asimile etme-Türkleştirme, azınlıkların ulusal varlığını inkâr vb. siyasetlerini bir kenara bırakıp hedefe Kürtleri yerleştiriyor ve "alt kimlikle" yetinmelerini salık veriyor. Okurlarımızın sabrına sığınarak söylediklerini aktarıyoruz:

"Türkiye'deki Kürtler azınlık kavramını reddetmekte fakat azınlık haklarını talep etmektedir. Kürtler 'Biz azınlık değiliz, biz asli ve kurucu unsuruz' dedikleri anda yanlış bir bilinci dile getirmektedirler. O yanlış bilinç de 1454 tarihinde başlayan millet sisteminin anahtar kavramı olan 'millet-i hakime' kavramıdır.

1839'da ve kesinlikle 1856 fermanında biten millet sisteminin millet-i hakimiye kavramıdır. Bunun da sayısız zararları var. Türkiye'de sadece Kürtler ve Türkler yok ki; Çerkezi var, gayrimüslimi var, bunları dışlıyor ve bunları yabancılaştırıyor. İkincisi Kürtleri hedef gösteriyor. Üçüncüsü Kürtleri aşağılıyor. Çünkü birisini aşağılamak aynı zamanda kendisini de aşağılamak demektir. Ben 'millet-i hakimiyeyim' dediğin zaman ben dışında bir de Türklerin dışında mecburen diğerleri asli olmayan kurucu olmayan unsur demektir. Bu tabii mağrur bir halk olan Kürtlere yakışan bir tavır olduğunu sanmıyorum. Bu Türkleri de fena halde korkutan bir tavır. Onun için biz dedik ki Türk kavramı bir üst kimlik olarak kullanılamaz bu parçalayıcıdır, bölücüdür. Türkiyeli kavramı kullanılmalıdır. Dolayısıyla Türk aynı zamanda dominant bir etnik kimliği ifade ettiği için bir üst kimlik olarak kullanılamaz. Bir alt kimliktir. Üst kimlik hepsini kucaklayan Türkiyeliliktir. Türk kavramını üst kimlikten alt kimliğe indirgerken Kürt kimliğini kalkıp da onun yanına koyacak değiliz. Birincisi nasıl bölücülük-

se ikincisi de aynı derecede bölücülüktür. Bu millet-i hakime zihniyetini sürdürme yaklaşımı Kürt kardeşlerime çok yanlışlar yaptırır, kendisini eleştirmeyi önler." (Milliyet, 13.03.2006)

Baskın Oran "Türkiyelilik" kavramını "üst kimlik" olarak savunanlardan. İlk bakışta Türkleri de Kürtlerle ve tüm azınlıklarla "alt kimlik" düzeyinde ele alması "eşitlikçi" bir tavrı savunduğu görüntüsünü yaratmaktadır. "Alt-üst kimlik" ile ya da "Türk, Türkiyelilik" kavramlarıyla ilgili tavrımızı daha önceki sayılarımızda ortaya koymuştuk.

Burada öne çıkarılması gereken, Baskın Oran'ın özellikle PKK kaynaklı, Kürtlerin "TC'nin kuruluşunun asli üyesi olma" yönlü tavırı eleştirip reddederken ortaya koyduğu burjuva siyasetine uygun tavrıdır.

Baskın Oran yukarıdaki tavrıyla, şeylerin adının, ya da kavramların değiştirilmesiyle sorunların da çözüleceği, çelişkilerin ortadan kalkacağı yönlü siyasetin savunuculuğunu yapmaktadır. Görünürde Oran, egemen millete karşıdır. Ya da başka kavramla ifade edilirse, bir ya da iki milletin diğerleri üzerindeki egemenliğine karşıdır... Eşitlikçidir... Ne güzel!

İyi de bunu nasıl çözmeye çalışıyor? Türkiye'de "üst kimliğin" "Türkiyelilik" olması önerisiyle. Bravo! demek gerekiyor gerçekten de! Herkes kendisini "Türkiyeli" olarak adlandırırsa, Türkiye'de Türk ulusunun egemen ulus olduğu gerçeği ortadan kalkar... Türkiye'de herkes kendisini "Türkiyeli" olarak adlandırırsa, ulusal baskı ve zulüm ortadan kalkar... Kürtler ve tüm diğer etnik kökenliler TC tarihinde şimdiye kadar sahip olamadıkları tüm haklara kavuşacaklar; herkes kendi anadilinde eğitim ve öğretim görecektir; herkes kendi dilinde tv ve radyo yayınını sınırsız ve süresiz gerçekleştirebilecektir... Herkes özgürce kendi anadilinde yazıp-çizecek, medyasını oluşturacaktır... Daha neler de neler!

Kuşkusuz ki böyle olmayacaktır. Bunları böyle sıralamamız esas olarak burjuva siyasetine bulaşanların işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların sorunlarına ne kadar yabancılaştıklarını; bildiklerini de kurulu sistemi ayakta tutmak amacıyla biçimlendirmeye çalıştıklarını; kitlelere onların sorunlarına sahip çıkar gibi yapıp ama gerçekte sorunu başka kılıflara büründürerek sistemi ayakta tutmaya çalıştıklarını görmek, göstermek içindir. İşçilerin, emekçilerin burjuvazinin kalemşorlarının, Prof. Dr. etiketlilerinin de "aydın" havasında kimi olguları anlatarak, kitleleri nasıl karanlıkta bıraktıklarını, bırakacaklarını birazcık da olsa görebilmeleri içindir.

Türkiye'de egemen ulus Türk ulusudur. Kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların ulus olarak varlığı bugüne kadar inkar edilmiştir. Bu, Kürt ulusunun ve onlarca ulusal azınlığın kimliğinin reddiinkârı demektir. Türkçe resmi dildir. Kürtçe ya da ulusal azınlıkların dillerinde eğitim, öğretim hâlâ yasaktır Türkiye'de. Anadilde tv ve radyo yayını Türkiye'de hâlâ formalite icabıdır. Esas olarak da Türk devletinin kontrolü dışındaki yayınları devredışı bırakabilmenin hesaplarıyla bu alanda gevşemeler gündeme getirilmiştir.

"Üst kimliğin" Türk ya da Türkiyelilik olması "bölücülük" değil, inkârcılıktır.

Şovenizmdir. Türkler dışındakilerin varlığını inkârdır. Türkiyelilik andaki TC'nin resmi devlet sınırlarını adlandırmak için kullanılmaktadır. Bu bile, başta Kuzey Kürdistan ve Batı Ermenistan'ın ilhak edildiği gerçeğini ayaklar altına alıp çiğnemektir. Türk şovenizmini başka biçimlerde savunmaktır. Bu durumda, yani başta Kürtlerin ve Ermenilerin TC'nin resmi devlet sınırlarına karşı bölücü olmalarının yanlış hiçbir yanı yoktur. Zora dayalı, ilhak ve işgal edilmiş sınırlara karşı biz de bölücüyüz.

Biz, işçiler, emekçiler, değişik milliyetlerden halklar arasındaki gönüllü-özgür birlikten yanayız.

Baskın Oran güya eşitlikçi... Ama "bölücülüğe" de karşı. Yani diğer bir deyimle TC'nin resmi sınırlarının koruyucusu.

Baskın Oran aktardığımız tavrında Kürtlerden "mağdur bir halk" olarak bahsetse de bu tavrı, Kürtlerin ulus olduğunu savunduğu anlamına gelmiyor. En baştan Kürtlere "hem azınlık olduklarını kabul etmiyorlar, hem de azınlık haklarını istiyorlar" yönlü sitemle karışık eleştiri yöneltiyor. Herhalde Kürtlerin haklarını talep etmeleri için Baskın Oran gibi "abilerden" izin alması gerekiyor?

Neresinden bakılırsa bakılsın, öne sürülenler gerçekte demokratik bir çözümü öngörmüyor. Hep Türk egemenliğinin tonu, şovenizminin kokusu yayılıyor etrafa... sömürgeciliği gibi.

Burjuvazinin en barbar, faşist siyasetinden, en demokratik burjuva siyasetine kadar hiçbir siyaseti, işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların sorunlarına çözüm getiremez. Tersine, işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların sorunlarının kaynağı burjuvazinin sistemidir. Kapitalizmdir, emperyalizmdir. Kapitalizm-emperyalizm insanlık düşmanı bir sistemdir. Bu sistemin savunucularının en demokratları bile, işçilere, emekçilere, ezilen halklara karşıdır, onların düşmanıdır. Bu sistem ayakta kaldığı sürece işçilerin, emekçilerin ya da ezilen halkların özgürlüğü gerçekleşemez.

Burjuva demokrasisinin halkların sorunlarına çözüm getireceğini, Türkiye'nin AB'ye üyeliğiyle Kürt ulusal sorununun çözüleceğini vaazedenler, burjuvazinin çanak yalayıcıları, yalakalarıdır, Kürt halkının düşmanlarıdır. Kurtuluşun önündeki engellerdendirler...

Değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin kardeşliğini, eşitliğini sağlamak için, herşeyden önce Türk ulusunun egemen ulus olma konumuna son vermek gerekiyor.

Tüm ulusların nasıl yaşayacağına özgür koşullarda kendi özgür iradesiyle karar vereceği, tüm ulusal azınlıklara tam hak eşitliğinin sağlanacağı koşulları yaratmak gerekiyor.

Bunun için de, tüm ulusal ve sınıfsal baskıların kaynağı olan kapitalist sisteme son vermek için değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birliğini, devrim için ortak mücadelesini sağlamak gerekiyor.

Sosyalizme gidecek yolu açacak olan işçi-köylü demokratik iktidarını kuracak olan devrim gerekiyor.

Kurtuluş için tek yol devrim!

Sosyalizm!

1 Nisan 2006 ✘

BOLŞEVİK PARTİ 8. KONGRESİ YAPILDI...

Ya bolşevik devrimler ve sosyalizm; ya emperyalist barbarlık içinde çöküş!

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin bütün milliyetlerinden işçileri, köylüleri, sömürülen, ezilen kadın-erkek emekçi insanları sözümüz size... Bütün dünyanın işçileri ve ezilen halkları sözümüz size...

Size bir 29 Ocak'ta sesleniyoruz Bundan 85 yıl önce, 29 Ocak 1921'de kemalist Türk burjuvazisi, daha henüz emperyalist işgale ve Türkiye'nin bütünüyle sömürgeleştirilmesine karşı "Kurtuluş Savaşı" içinde iken, bu milli savaşı aynı zamanda bir sosyal kurtuluş savaşı olarak yürütmek isteyen komünistlere karşı hunharca saldırdı. Henüz kuruluş aşamasında bulunan Türkiye Komünist Partisi'nin 15 yöneticisi kemalist Türk burjuvazisinin kiralık katılleri tarafından barbarca katledildiler. "Mazlum Türkiye'yi kurtaracak ancak kızıl ınkılaptır. Kahrolsun buna karşı duran kara kuvvetler!" dıyen, Türkıye'de "Amele, Rençber ve Askerlerının Hükümet ve Cumhuriyeti" için mücadele edenler, 29 Ocak 1921'de "Kara Kuvvetler" tarafından taranarak Karadeniz'ın karanlık sularına gömüldüler. Onları öldürenler, böylece sosyalizm-komünizm mücadelesini durduracaklarını sanıyorlardı. Yanıldılar. Komünizm davasının genç, deneyimsiz, örgütlü gücü çok ağır bir yara aldı. Yenildi. Fakat sosyalizm-komünızm davası durdurulamadı. Türkiye Komünist Partisi'nin kurucusu Mustafa Suphı ve 14 yoldaşının davasının sürdürücüleri;

"Kazıdık Onbeşlerin ismini,
kanlı kızıl bir mermere!...
Bır çelık aynadır gözlerimiz,
Onbeşlerin resmini
görmek isteyenlere..."

diyerek sürdürdüler savaşımlarını. Bu mücadele burjuvazinin ağır saldırıları, burjuvazinin baskıları karşısında daya-

namayıp saf değiştirenler, sosyalizm-komünizm davası için mücadele edenlerin yaptıkları bir dizi hataların, sapmaların da vb. katkıları sonucu, 1950'li yılların başlarına kadar durdurulamadan ve fakat önemli bir başarı da elde edemeden sürdü geldi. 1950'li yıllarda SBKP'deki yozlaşmaya paralel olarak, TKP de bütünüyle yozlaştı. 1972'de İbrahim Kaypakkaya önderliğinde TKP/ML'nin kuruluşu ile, Mustafa Suphi'nin bayrağı yeniden bütün kızıllığıyla yükseltildi. Burjuvazi aynı Mustafa Suphi ve yoldaşlarında olduğu gibi, İbrahim Kaypkakkaya yoldaşı da katletmek için bütün gücüyle yüklendi. Bir başka 29 Ocak'ta, 29 Ocak 1973'te İbrahim Kaypakkaya kemalist faşist diktatörlüğün it sürüleri tarafından yaralı olarak esir alındı. Diyarbakır zindanlarında barbar işkencelerle İbrahim'i konuşturmak, teslim almak isteyen faşist diktatörlük, karşısında kaya gibi direnen, ser verip sır vermeyen, her sözünde faşizmi lanetleyip, devrim davasını, sosyalizmi, komünizmi savunan bir komünisti bulunca, onu 18 Mayıs 1973'te öldürdü.

Günlüğünün katledilmeden birkaç gün önce yazılmış son sayfasında;

"Demiri de kömürü de sökeriz aman
Buğdayı da pirinci de ekeriz aman
Faşizme kan damlayan kılıcız
Bir gün gelir kinimizi dökeriz aman"

yazan İbo yoldaşı öldürmekle yine sosyalizm-komünizm davasını durduracaklarını sanıyorlardı. Yanıldılar. İbo'nun takipçileri "18 Mayıs'ı unutma"dan, onun davasını devraldılar. Onun kurduğu TKP /ML içinde yürüyen iki çizgi mücadelesi sonrasında 1981'de, partiyi işçi sınıfı temeline oturtmayı şiar edinen Bolşevik kanat, TKP/ML'yi onun yanlışlarına da kıskançlıkla sahip çıkarak, o yanlışları daha da sistemleştirerek Menşevik bir örgüt haline getiren kanattan ayrılarak, Bolşevik Parti'yi kurdu. 1981'den bu yana, şimdi 25 yıldır Mustafa Suphi'lerin, İbrahim Kaypakkaya'ların marksist-leninist bayrağı Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de Bolşevik Parti tarafından dalgalandırılıyor. Sosyalizm-komünizm davası, burjuvazinin tüm hunhar saldırılarına, tüm ihanetlere karşı, Bolşevik Parti'nin mücadelesinde yaşıyor.

Şimdi 29 Ocak 2006'da 8. Kongre'mizin başarıyla tamamlanmış olduğunu ilan ediyoruz. Bu ilan sosyalizm- komünizm davasının durdurulamazlık ilanıdır! Burjuvazi komünistleri katledebilir, zaaf gösterenleri kendi tarafına çekebilir, bu davadan çekilenler, nefesi yetmeyenler, zoru gördüklerinde köşelerine çekilenler, Marksizm-Leninizm, komünizmi savunma adına burjuvazi ile uzlaşmayı savunanlar çıkabilir. Burjuvazi komünizme karşı geçici zaferler kazanabilir. Fakat "yeryüzü aşkın yüzü" olana dek sürecek olan komünizm davası durdurulamaz. Partimizin 8. Kongresi'nin bütün dünyaya ilan ettiği budur.

Herşeye rağmen: Vardık, varız, varolacağız! Ta ki sömürü egemenliği tarihin çöplüğüne gömülene dek, insanın insan tarafından sömürüsüne son verildiği, herkesin topluma hiçbir dış zorlama olmaksızın katabileceği herşeyi kattığı ve hiç bir dış zorlama olmadan toplumdan kendi belirlediği ihtiyacı kadar alabildiği zenginlik toplumu, komünizm gerçekleşene dek! 8. Kongremiz Kuzey Kürdistan–Türkiye coğrafyasında bu iddianın altının bir kez daha çizilmesidir!

Sosyalizm işçi sınıfı ve emekçi halklar için tek çözümdür!

8. Kongremiz, bir kez daha şu gerçeğin altını çizmiştir:

Barış, demokrasi, insan hakları, özgürlük, halkların kardeşliği ve eşitliği, kadınlar üzerindeki cinsiyetçi ayrımcılığa son verilmesi, fikir özgürlüğü; doğanın talanına son verilmesi vb. burjuvazinin üzerine çok laf ettiği kavram ve olgular sömürüye dayalı sistemlerde lafta kalmaya mahkûmdur. Sömürü sisteminde bunlar toplumun büyük bölümünü oluşturan emekçiler için ancak sömürü sistemi sorgulanmadığı sürece ve ölçüde vardır. Emekçiler için gerçek barış, demokrasi, insan hakları, fikir özgürlüğü ancak işçilerin-emekçilerin iktidar olduğu, insanın insanı sömürüsüne son verilmiş olan bir sistemde mümkündür.

• Sömürü sistemi ulusları, milliyetleri ezen ve ezilen olarak ikiye ayıran, değişik milliyetleri, değişik milliyetlerden halkları birbirine düşman eden ve bu düşmanlıklar sayesinde ayakta duran bir sistemdir. Bu sistemde halkların kardeşliği ve eşitliği mümkün değildir. Halkların kardeşliği ve eşitliği ancak sömürü sisteminin yıkılması temelinde gerçekleştirilebilir.

• Kadınlar üzerindeki cinsiyetçi ayrımcılık, sömürü sisteminin temellerinden biridir. Bu ayrımcılığın gerçek anlamda son bulması da ancak emeğin egemen olduğu bir toplumda, sosyalizmde mümkündür.

• En fazla kâr temel dürtüsü olan kapitalizm şartlarında doğal kaynaklar hoyratça talan edilmekte, doğal dengeler bozulmakta, dünya insan yapısı "doğal" felaketlere sürüklenmektedir. Kapitalizm ve doğal dengeleri gözeten, kalıcı, sürdürebilir üretim birbirinin karşıtıdır. Doğayla uyum içinde bir üretim için kapitalizmin egemenliğine son vermek gerekir.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar için tek çözüm, işçilerin emekçilerin kendi iktidarları, tek çözüm sosyalizmdir.

Sosyalizme bolşevik devrimlerle varılacak!

8. Kongremiz bir kez daha şu gerçekleri vurgulamıştır:

Sosyalizm bir hayal değil, emekçilerin, büyük insanlığın önündeki biricik gerçek alternatiftir. Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'ndeki kısa proletarya diktatörlüğü döneminde gerçekleştirilen atılım ve dönüşümler, nelerin mümkün olduğunu gösteren örneklerdir. Sovyetler Birliği'ndeki sonraki geri dönüş olgusu da kısa sosyalist inşa döneminde elde edilen kazanımların muazzam önemini ortadan kaldırmamıştır, kaldıramaz. Sovyetler Birliği deneyiminin öğrettiği, işçi sınıfının kapitalist toplumun en devrimci sınıfı olarak her türlü sömürüyü, sömürü sistemini ortadan kaldırmaksızın kurtulamayacağı, bu sınıfın kendisi ile birlikte insanlığı kurtarma tarihi görevine sahip olduğu gerçeğidir. Sovyetler Birliği'ndeki devrim deneyiminin öğrettiği, 20. yüzyılın işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşen tüm devrimlerinde de onaylanmış olan ders, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı için bolşevik partiler önderliğinde bolşevik devrimlerin gerekliliğidir. Bolşevik devrimler, bolşevik

partiler önderliğinde işçi ve emekçi yığınların kendi kaderlerini kendi ellerine aldıkları devrimlerdir. Sosyalizm için yolu açacak olan bolşevik devrimlerdir. Dünyanın her yanında işçi sınıfının ve tüm emekçilerin önünde duran acil görev, bolşevik devrimler için işçi sınıfının Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış partisi, bolşevik partiler önderliğinde birleşmek, örgütlenmektir. Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de de görev bolşevik partilerimizi fabrikalar temelinde inşadır! Devrimin zaferinin yolu ve güvencesi budur.

21. yüzyılda da insanlığın önünde duran alternatif: Ya sosyalizm, ya barbarlık içinde çöküş!

20. yüzyıl hem Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nde sosyalizm inşası dönemindeki muazzam atılımları, bu anlamda dünyadaki ilk büyük sosyalizm deneyimini, hem de emperyalist barbarlığın örneğin İkinci Dünya Savaşı'nda yaşanan Nazizmde konaklayan yüzünü gördü. Ermeni soykırımında, Yahudi soykırımında, Afrika'da yaşanan bir dizi soykırımda sömürü sisteminin barbarlığını gördü yaşadı. Vietnam-Laos-Kamboçya'da emperyalizme karşı direnen halklara karşı emperyalizmin barbarlığını gördü, yaşadı. Çin devrimi somutunda, daha önce açlıktan kırılan yüzmilyonlarca emekçinin, emekçilerin iktidarı şartlarında neler yapabileceğini gördü. Buna karşı yine emperyalizmin en fazla kâr dürtüsü temelinde insanlığın yaşama temellerini, doğal kaynakları hoyratça talan ederek nasıl sarstığını gördü, yaşadı yaşıyor. Bütün gelişmeler, insanlığın önündeki tek gerçek alternatifin kendini ya sosyalizm, ya barbarlık içinde dayattığını çok açık gösteriyor. Bunun tespiti felaket tellallığı yapmak değil, işçilere emekçilere kurtuluşun tek gerçek yolunu göstermek, onları sosyalizm için mücadeleye çağırmaktır. Emperyalist barbarlığı devrimle durdurmaktır görev! Yeni, sömürüsüz bir dünya kurmaktır görev! Ve bu görev er geç başarılacaktır!

İşçiler, emekçiler… Bolşevik saflara!

Ülkelerimizde Bolşevik Partilerimiz, Bolşevik Parti- Kuzey Kürdistan ve Bolşevik Parti-Türkiye, bu gerçeklerin taşıyıcısıdır. 8. Kongremiz partilerimizin önüne partilerimizin işçi sınıfı içinde kök salması ve örgütsel olarak işletme hücreleri temeline yerleştirilmesi için yapılabileceğin en fazlasını yapma görevini koymuştur. Partilerimiz bu görevi onurla üzerlenmiştir.

İşçiler, emekçiler;

Bolşevik Parti sizin iktidar mücadelenizde, sosyalizm mücadelenizde sizin en önemli aracınız, en önemli silahınızdır. Bu silaha sarılın! Bolşevik devrim mücadelesinde yerinizi alın! Bolşevik saflarda birleşin!

29 Ocak 2006 ✘

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan – Türkiye)
Merkez Komitesi

Güney Kürdistan'da devletleşme adımları ve komünist tavır ne olmalı?

Güney Kürdistan'da Kürt ulusu, tarihi günler yaşıyor. Güney'de adı konulmamış da olsa "bağımsız devlet" gibi işleyen bir yapı var.

Kimi ulusalcılar; "Talabani'nin Irak Cumhurbaşkanı olmasını, Kürt ulusu için tarihsel bir kazanım" olarak görmektedir. Kimileri; Güney parçasında "Kürt oluşumu"nu korunması gereken bir kazanım olarak görmekte, siyasetlerini buna göre belirlemektedir.

ABD ve müttefiklerinin işgali ve Kürt burjuvazisinin işbirlikçilikle elde ettiği konumun korunması temelinde, Kürt burjuvazisinin kuyruğunda, "Kürt ulusunun kurtuluşu adına" günümüzde siyaset yapılmaktadır.

Güney Kürdıstan'dakı gelışmelerın perde arkasında, emperyalızmle ışbırlığı yattığı gerçeği ıse genelde es geçılmekte, Kürt halkının bılıncı karartılmaya çalışılmakta, bunda da epey başarılı olunmaktadır.

Biraz tarih...

Birinci Körfez Savaşı'ndan sonra, (1991) Güney Kürdistan'a adına "Çekiç Güç" denen emperyalist işgal ve müdahale gücü yerleşti. Saddam kuvvetleri, Güney Kürdistan'ın önemli bölümünden geri çekilmek zorunda bırakıldı. Saddam rejimi kuvvetlerinin 36. paralelin kuzeyine geçmesi yasaklandı ve engellendi. Saddam kuvvetlerinin çekildiği Kürt yerleşim alanlarında, PDK ve YNK burjuva örgütleri, yeni koşullar altında, emperyalistlerin denetimi (özellikle de ABD emperyalizmi) altında, çalışmaya, kendi denetimleri altındaki yerlerde, iktidar organları oluşturmaya başladılar. PDK ve YNK emperyalistlerle girdikleri ilişkiler yanında, bölge sömürgeci devletleriyle de varolan kimi ılışkılerini geliştirdiler. Sömürgeci Türk devletı ıle girdikleri ilişkiler sonucu, yer yer PKK güçlerine karşı da savaştılar.

PDK ve YNK, yer yer birbirleriyle de savaştılar. Öyle ki bu savaşta, PDK Saddam'ı, YNK ise İran rejimini yardıma çağırma durumundaydı. Burjuva milliyetçisi iki örgütün birbiriyle savaşması, ABD'nin de çıkarına gelmediği için, iki örgüt ABD tarafından barıştırıldı. ABD'nin Irak ve Güney Kürdistan'ı işgal etme pla-

nına Kürt burjuvazisi de dahil edildi.

Güney Kürdistan'da "Federe Kürt Devleti" ilan edildi. İktidar organları oluşturuldu. Seçimler yapıldı. Parlamento oluşturuldu. Bölgede alt yapı oluşturma çalışmaları hız kazandı vb.

Federe Kürt Devleti oluşturulmasının arka planında, PDK ve YNK silahlı güçlerinin, Kürt halkının faşist Saddam kuvvetlerini, Güney'den söküp atmaları yoktur. Gelişmeler, Irak ve Güney Kürdistan'ın iç dinamiği ile olmamıştır. Gelişmelerin arkasında başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistler vardır. Çekiç Güç vardır. Saddam kuvvetlerinin geçmesi yasak olan 36. paralelin kuzeyindeki Güney Kürdistan alanında, PDK ve YNK'nın, faşist Saddam rejimi kuvvetlerinin çekildiği alanda, emperyalistler tarafından yaratılan ortam içinde attıkları devletleşme adımları vardır. Bütün bu olguları yok sayarak, es geçerek, tavır geliştirmek doğru değildir.

Sömürgeci faşist Saddam rejimi ABD emperyalizminin denetimi dışına çıkmıştı. Bütün müdahale ve tedbirlere rağmen, Saddam hizaya getirilemedi. İşgal ve savaş dışında bir seçenek, ABD emperyalizmi için kalmamıştı. Irak ve Güney Kürdistan'da, ABD'nin denetimi altında, kendilerine bağlı bir rejim oluşturmak, petrol kaynaklarını güvence altına almak, dünya hegemonyası dalaşında mevzi kazanmak için, Irak ve Güney Kürdistan ABD emperyalizmi ve müttefikleri tarafından işgal edildi. Faşist Saddam rejimi yıkıldı. PDK ve YNK nitelikleri gereği, ABD emperyalizmi ile girdikleri ilişkiler sonucu, emperyalist işgalin yerel ayağını oluşturdular. İşgali onayladılar. İşbirlikçilik sonucu Güney'de, ABD emperyalizminin şemsiyesi ve PDK ve YNK önderliği altında, belli bir "kazanım" elde ettiler.

Anda Güney Kürdistan'da fiili bir yönetim var. Barzani, Federal Kürdistan Bölgesi Başkanı. Güney Kürdistan'da kabul edilmiş bir Anayasa var. Oluşturulan Kürt kurumları, Kürt iktidar organları var. Güney'de ilan edilmemiş, adı konmamış bir Kürt devleti var.

Kürt devletine karşı tavır ne olmalı?

Burjuva milliyetçi örgütler olan PDK ve YNK tarafından, emperyalizmle girilen ilişkiler, fiili işgal sonucu, Güney Kürdistan'daki oluşum yaratılmıştır. Olgu budur.

Komünistler olarak bu oluşumu destekleme yükümlülüğümüz yoktur. Bizim görevimiz bu oluşumun nasıl oluştuğunu ortaya koymak, doğru olanın, gerçek kurtuluşun nasıl olması gerektiğini ortaya koymaktır. Emperyalizmle işbirliği yaparak Kürt ulusu Güney özgülünde kurtuluşa götürülemez. Gerçek kurtuluş; emperyalizmden bağımsızlığı, burjuvaziden bağımsızlığı gerektirir.

Kürt ulusundan komünistlerin görevi, Kürt ulusunun ulusal ve sınıfsal bağımsızlığı nasıl sağlayacağını, marksist-leninist perspektifle ortaya koymak ve bu doğrultuda çalışmaktır. Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz.

Leninizm kanıtlamıştır ki;

"Burada söz konusu olan,emperyalizmi sağlamlaştırmaya ve sürdürmeye yönelik hareketler değil, onu zayıflatmaya, devirmeye yönelik ulusal hareketler desteklenmesidir." (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, İnter yayınları, Sayfa 11)

Güney'deki oluşum, emperyalizme karşı mücadele içerisinde yaratılmadı. Tam tersine emperyalizmle işbirliği ile ona dayanarak yaratıldı. Güney'deki oluşum emperyalizmi, ABD emperyalizmini bölgede sağlamlaştıran bir oluşumdur. Bu nedenle de bu oluşum komünistler tarafından desteklenemez.

Kuşkusuz Güney Kürdistan'daki, Kürt burjuvazisi önderliğindeki, ulusal hareketin, ulusal baskıya karşı çıkma anlamında, "demokratik bir özü" vardır. Biz bu öze rağmen, bu ulusal hareketin desteklenmemesi gerektiğini söylüyoruz. Çünkü demokratik özü destekleme kıstası, emperyalizme karşı takınılan tavra bağlıdır. Emperyalizme karşı yönelmeyen, emperyalizmi sağlamlaştırmaya, onun denetimi altında gelişen ulusal hareket komünistler tarafından desteklenemez.

Güney'deki Kürt burjuvazisi önderliğindeki oluşumu desteklememe, sahiplenmeme tavrımız, bölge sömürgeci devletlerinin, bu oluşumu yıkma çabalarına kayıtsız kalacağımız, sessiz kalacağımız anlamına gelmez. İşbirlikçilik temelinde de olsa, Kürt burjuvazisi önderliğinde de olsa, Güney'deki oluşumu yıkma çabalarına karşı mücadele ederiz. Bu çabaları teşhir ederiz. Çünkü Kürt burjuvazisi önderliğinde de olsa, Kürt ulusu Güney özgülünde istediği biçimde yaşama hakkına sahiptir. Bu hak hiçbir güç tarafından engellenemez, yok edilemez.

Bugün Güney özgülünde komünistler açısından yapılması gerekli olan; Kürt burjuvazisinin kuyruğunda siyaset yapmak değil, tam tersine Kürt burjuvazisinin işbirlikçi siyasetini teşhir etmek olmalıdır. Bu işbirlikçi siyasetinin Kürt ulusunu kurtuluşa götürmeyeceği, kurtuluşun nasıl olacağı propaganda edilmelidir.

Güney'deki halkımızın kendi devrimci önderliğini yaratma, bu önderlik etrafında kenetlenme görevi vardır. Bu devrimci yapılanma dışarıdan Güney'e ihraç edilemez. Güney Kürdistan'da yaşayan Kürt emekçilerinin devrimci komünist öncüleri tarafından bu yapılanma yaratılmak zorundadır, yaratılacaktır da.

Tavrımız Güney'de "Kürt oluşumunu yıkın" tavrı, çağrısı değildir. Kürt oluşumunun arkasında yatan gerçeği açıklamak, Kürt burjuvazisinin siyasetini teşhir etmek, bu siyasetle kurtuluşun olamayacağını açıklamak, gerçek kurtuluşa nasıl varılacağını ortaya koymak, otomatikman var olanı yıkma çağrısı değildir. Bizim "Kürt oluşumunu yıkın" şeklinde bir tavrımız olamayacağı gibi, Kürt oluşumunu destekleme yükümlülüğümüz ve görevimiz de yoktur. Kimi ulusalcıların sorunu "sahiplenme" ya da "yıkma" ikilemi içerisinde ele alma, tartışma tavırları bizim tavrımız değildir.

Bugün Güney Kürdistan'da yaşanılan gelişmeler, "kazanımlar" işbirlikçilikle de kazanılmış olsa, düne göre iyidir. Faşist Saddam rejimi altında hiçbir hakka sahip olmamaya göre iyidir. İyidir de, komünistlerin kötüler arasında, tercih yapma, ehven-i şeri şeçme gibi bir tavırları olamaz. Daha iyisi varken, doğrusu varken, kötüler arasında tercih yapılamaz. İşbirlikçilikle de olsa, Kürt burjuvazisi önderliği altında kazanılanlar, düne göre iyi olmasına rağmen, Kürt ulusuna gerçek kurtuluşu getirmez. Gerçek kurtuluş için kapitalizmin ortadan kaldırılması gereklidir.

"Kanıtlamaya gerek yok ki, sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz. Tarih, ulusal eşitsizliğin yok edilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapitalizmin tasfiye edilmesi ve Sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir." (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, İnter yayınları, Sayfa 47)

Ulusal sorunun çözümü için proletarya önderliğinde demokratik ve sosyalist devrimler gereklidir. Sosyalizm gereklidir. Emperyalizm çağında, burjuvazi ulusal sorunu çözemez. Burjuvazi önderliğindeki çözümler, ulusal sorunu çözen gerçek çözümler değildir.

Güney Kürdistan'daki halkımızın çok büyük çoğunluğu bağımsızlık istiyor. İlk görünüşte güzel görünüyor. Ama bu bağımsızlık halkımız için emperyalizmden, bağımsızlık demek değildir. Tam tersine ABD'nin bölgede kalması, işgalin sürmesi, ABD mandası altında bir bağımsızlık isteniyor. Bu komünistlerin istediği bağımsızlık değildir. Bu nedenle ABD şemsiyesi altında bir "bağımsızlık" talebini destekleme görevimiz yoktur. Biz gerçek bağımsızlıktan yanayız, bunu savunuyoruz. Kendisine komünist devrimci diyenlerin görevi de Kürt halkına bu gerçeği kavratmaktır. Onların bağımsızlık için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmesi için çaba göstermektir.

ABD Kürt kartına oynuyor...

Kürt ulusunun bölünmesi, parçalanması, Kürdistan ülkesinin sömürgeleştirilmesinin sorumlularından biri de ABD emperyalizmidir. Kürt ulusunun cellatlarından biri olan faşist Saddam rejimini tepeden tırnağa silahlandıran güçler içinde en başta ABD emperyalizmi vardı. Sömürgeci İran devleti şahsında, Şah rejimini silahlandıran yine öncelikle ABD emperyalizmi idi. Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılmasına öncülük eden güçlerin başında da ABD emperyalizmi ve onun askeri güçleri vardı. Sömürgeci Türk devletini silahlandıran, TC'ye müttefik payesi veren yine ABD emperyalizmi... Güney Kürdistan özgülünde 1970'li yıllarda otonominin başarısızlığa uğramasının nedenlerinden biri yine ABD emperyalizminin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı takındığı düşmanca tavır olmuştur. Halepçe'nin, Enfal'in sorumlularından biri yine ABD emperyalizmidir. Birinci Körfez Savaşı'ndan sonra, Güney Kürdistan'dan yüzbinlerce Kürt emekçisinin Saddam rejiminin zulmüne maruz bırakılmasının, yollarda perişan olmalarının, ölümlerinin sorumlularından biri de yine ABD emperyalizmidir. Burada ABD emperyalizminin dünyanın diğer bölgelerinde, çeşitli halklara karşı yaptıklarından bahsetmiyoruz bile...

Şimdi ne oldu? Ne değişti? Nasıl oldu da ABD emperyalizmi Kürtleri keşfetti? Bu sorulara verilecek tek cevap vardır: ABD'nin çıkarı böyle gerektiriyor!

Ortadoğu; barındırdığı petrol yatakları, Avrupa ile Asya kıtaları arasında geçiş oluşturması, stratejik önemi, dünya hegemonyası açısından taşıdığı önem

ile emperyalistler açısından önemli bir dalaş alanıdır.

Ortadoğu'da zaman içinde kimi ülkeler Irak, İran, Suriye ABD emperyalizminin denetimi dışına çıktılar. Bu ülke rejimleri ABD emperyalizminin istemlerini birebir yerine getirmediler. Bu nedenle bu ülkelerin hizaya getirilmesi ABD açısından gerekiyordu. Adına Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) denilen proje ile kartlar yeniden karılıyor, Ortadoğu bölgesi ABD çıkarları temelinde yeniden şekillendirilmek isteniyor. ABD emperyalizmi işe Irak ile başladı. Sırada İran ve Suriye var.

Irak, İran ve Suriye devleti sınırları içinde Kürdistan'ın ilhak edilmiş, sömürgeleştirilmiş parçaları da var. Bu parçalarda yaşayan Kürt ulusu şu veya bu şekilde bölge sömürgeci devletleriyle kavgalıdır. Geçmişte Kürtler için kılını kıpırdatmayan, tam tersine, ulusal baskının, hiçbir ulusal hakka sahip olunmamasının sorumlularından biri olan ABD emperyalizmi şimdi Kürtleri keşfediyor, onlara çıkarları gereği ellerini uzatıyor. Uzatılan ele, Güney parçası özgülünde, Kürt burjuvazisi tarafından karşılık veriliyor.

Irak ve Güney Kürdistan'ın işgal edilmesinde Kürtler ABD emperyalizmi tarafından kullanıldı, kullanılıyor.

İran, Suriye rejimlerinin hizaya getirilmesi için, bu ülke rejimlerinin denetim altına alınması, gerekirse savaş yolu ile kendisine bağlı yönetimlerin oluşturulması için, ABD'nin Kürtlere ihtiyacı vardır. ABD emperyalizmi, farklı düşündüğü konularda, TC'ye karşı da yer yer Kürt kartını kullanmaktadır. Çıkarlar bunu gerektiriyor. ABD emperyalizmi açısından çıkar birlikteliği ortadan kalktıktan sonra, Kürt kartı bir kenara atılacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

Emperyalizmi teşhir etmek, tutarlı antiemperyalizmin propagandasını yapmak, Kürt burjuvazisinin işbirliğini teşhir etmek, gerçek kurtuluşun, bağımsızlığın propagandasını yapmak, devrim propagandası yapmak görevimizdir. Kürt ulusunu bekleyen tehlikeleri göstermek, emperyalistlerin ezilenlere dost olmayacağını ortaya koymak görevimizdir. Kürt ulusal sorunu: "*ancak proleter devrim ile bağlantı içinde ve proleter devrimin zemini üzerinde çözülebilir," (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, İnter yayınları, Sayfa 10)*

Leninizm bize bunu öğretiyor.

Kürt ulusal burjuvazisi önderliğinde, ABD emperyalizminin şemsiyesi altında kurulabilecek bir Kürt devleti –düne göre iyi olmasına rağmen– ile Kürt ulusal sorunu çözülemez.

Ulusal kurtuluş devrimi gerektirir. Bağımsızlık devrimi gerektirir. Kurtuluş tutarlı antiemperyalist olmayı gerektirir.

Olanları yadsımadan, gerçek kurtuluşa nasıl varılacağını ortaya koymak ve savunmak, Kuzey özgülünde örgütlenme alanında adım adım Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'u inşa etmek, yaratmak görevimizdir.

Kürdistanlı örgütler içerisinde, Irak ve Güney Kürdistan'ın işgal edilmesine karşı, Güney'deki Kürt oluşumuna karşı tek tutarlı tavır takınan güç Partîya Bolşewîk(Kurdistana Bakur)'dur. Kürdistan'da komünist alternatifi geliştirmek, güçlendirmek günün en acil görevidir.

17 Ocak 2006 ✘

"Türk-Ermeni İlişkilerinde Yeni Yaklaşımlar" mı, "Devletin Ermeni Konferansı" mı?

Devletin Ermeni konferansında iki temel yispatlanmaya çalışılmış aklaşım ve bilimsellik adına bilim ayaklar altına alınmıştır. Birincisi, "soykırım tanımı" bağlamında yaşananların soykırım olmadığı; ikincisi ise tehcir'in meşru ve haklı bir önlem olduğu ispat edilmeye çalışılmıştır. Bu çaba içinde ise Prof. Dr. ya da Doçent etiketli "bilim adamları" ya da "tarihçi"ler, Türk tezinin açımlamalarını yalanlara, sahtekârlıklara dayandırarak ortaya koyarken sadece Türk şovenizmini, ırkçılığını sergilemiyor, bilimi de ayaklar altına alıp bilimsel çalışmanın ırzına geçmişlerdir.

İstanbul Üniversitesi, 15-17 Mart tarihlerinde *"Türk -Ermeni İlişkilerinde Yeni Yaklaşımlar"* adlı bir konferans düzenledi. Böylece Türkiye'de üniversitelerde yapılmaya başlayan "Ermeni konferans"larına bir yenisi daha eklendi.

İstanbul Üniversitesi Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Şafak Ural, konferansta ne yapılmak istendiğini şöyle açıklıyordu:

"'Soykırım' sözcüğünden bağımsız olarak 1915'te ne olduğunu konuşacağız. O dönemi ve yaşananları sebep sonuç ilişkileri içinde değerlendireceğiz. Bunu yaparken her görüşü savunan akademisyenle tartışacağız." (27 Şubat 2006, hurriyet.com.tr)

Konferansın gündeminde ise beş anabaşlık altında onbeş değişik konu vardı. Anabaşlıkları şöyleydi: *"I. Tarihi açıdan Ermeni sorunu." "II. Siyasi ve askeri açıdan Ermeni sorunu." "III. Hukuki açıdan Ermeni sorunu." "IV. Ermeni sorunu ve Güney Kafkasya'nın güvenliği." "V. Kültürel, psikolojik, felsefi ve insani açıdan Ermeni sorunu."*

Ana başlıklardan ve alt başlıklardan çıkarılabilecek ilk sonuç, sorunun esas olarak "tehcir", "Güney Kafkasya'nın güvenliği" –bu tabii ki Ermenilere karşı

güvenlik olarak ele alınıyor– ve uluslararası düzeyde ortaya konan "Soykırım hukuku"nun geçerli olup olmayacağı temeli üzerine kurulduğudur. Soykırım bağlamında Türk tezini biraz da olsa tanıyanların rahatlıkla görebileceği bir "Türk yaklaşımı" kendisini gündemin başlıklarında bile göstermektedir.

Davetliler bağlamında "sezarın hakkı sezara" diyelim. Az sayıda da olsa Türk tezinin tersini, yani soykırımın tarihi bir gerçeklik olduğunu gören ve savunan insanlar da davet edilmişti. Yetkililerin açıklamasına göre davet edilenlerin bir bölümü –ve bu bölüm esas olarak Ermenistan'dan ve Taner Akçam, Hrant Dink ve Orhan Pamuk vd.dir– konferansa katılmamıştır.

Verilen bilgilere göre konferansa Başbakan Tayyip Erdoğan, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Devlet Bakanı Abdüllatif Şener, Kültür ve Turizm Bakanı Atilla Koç ve 1. Ordu Komutanı Orgeneral İlker Başbuğ birer tebrik-mesaj göndermiştir. Ve bu mesajlar konferansın açılışında okunmuştur. Abdullah Gül'ün mesajında diğer şeylerin yanısıra: *"Tarihimizde utanılacak bir sayfa yoktur. Ancak Türk insanı, kendisine yapılan iftiralara ve atalarına yapılan saldırılara karşı son derece hassastır."* tespiti yapılıyor, yalanlarla birlikte tehdit de savuruluyordu... Buna göre soykırımın varlığını söylemek iftiraydı... TC'nin Dışişleri Bakanı böyle diyordu!

Konferansı adına uydurabilme çabası, konferansın açılışında Feriköy Ermeni İlköğretim Okulu öğrencisi Katya Halaçoğlu'nun "İstiklal Marşı"nı söylemesi ve "Ermeni korosu" tarafından verilen "mini konser"le gerçekleştirilmesinde kendisini gösteriyordu. Bir Ermeni kökenli öğrencinin "İstiklal Marşı"nı söylemesi yetmiyormuş ki, "Ermeni korosu" konserini "10. yıl marşıyla" noktalamıştı.

Konferansta nelerin tartışıldığını bilmeseniz de, şu son iki paragraftaki verileri bir araya getirirseniz, bu konferansın gerçekte "devletin Ermeni konferansı" olduğunu görmeniz mümkündür. Hükümet ve askeri yetkililerin mesajları, artı "İstiklal Marşı" ve "10. yıl marşı" ve bunların da Ermeni kökenlilere söyletilmesi... Bu sonuncusu aslında TC'nin "Bizim Ermeniler bizden memnun" reklamının bir arka planı aynı zamanda...

KONFERANSTA ÖNE ÇIKAN KİMİ NOKTALAR...

Medyaya yansıdığı kadarıyla konferansta iki temel yaklaşım ispatlanmaya çalışılmış ve bilimsellik adına bilim ayaklar altına alınmıştır.

Birincisi, "soykırım tanımı" bağlamında yaşananların soykırım olmadığı; ikincisi ise tehcir'in meşru ve haklı bir önlem olduğu ispat edilmeye çalışılmıştır. Bu çaba içinde ise Prof. Dr. ya da Doçent etiketli "bilim adamları" ya da "tarihçi"ler, Türk tezinin açımlamalarını yalanlara, sahtekârlıklara dayandırarak ortaya koyarken sadece Türk şovenizmini, ırkçılığını sergilemiyor, bilimi de ayaklar altına alıp bilimsel çalışmanın ırzına geçmişlerdir.

Konferansın başlangıcında İstanbul Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Mesut Parlak yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Soykırım bir insanlık suçudur. Fakat böylesine ağır bir suçun da hiç şüphe

yok ki, hukuki bir dayanak üzerine inşa edilmesi gerekir. Herkesin çok iyi bildiği gibi hukukta çok kullanılan bir ilke vardır; 'Hiç kimse suçluluğu ispat edilene kadar suçlu sayılamaz'. Soykırımı tanımlayan uluslararası yasa, 1948 yılında çıkarılmıştır ve geçmişi kapsamamaktadır. Dolayısıyla 1915 olaylarını soykırımı kavramı içerisinde değerlendirmek hukuki olarak mümkün değildir. Hukuku bir tarafa bırakırsak geriye hiçbir şey kalmaz." (AA'dan 15.03.2006)

Rektör Parlak yaptığı bu konuşmayla aslında konferansın içeriğini de belirlemiş ve neyin tartışılacağını ortaya koymuştur. Buna göre 1948'de ortaya konan soykırım tanımı Ermenilerin kıyımdan geçirilmesini ifade etmiyor. Hukuk bunu söylüyormuş... Eh, Türkiye Cumhuriyeti devletinin yegane savunucuları da oldum olası hukukun sadık savunucuları olduğundan, hukuku bir kenara bırakamazlar... yoksa geriye bir şey kalmazmış! Ne büyük bir sahtekârlık! Bu açılış konuşması da, konferansta "Ermeni-Türk ilişkilerinde" yeni bir yaklaşımın olmadığını en başta ortaya koymaktadır.

TC'nin emekli büyükelçilerinden ve Ermeni soykırımı bağlamında TC'nin tezini yaygınlaştırmaya çalışan en aktif kişilerinden biri Gündüz Aktan da sorunun isimlendirmede olduğunu savunmaktadır. Tavrı şöyledir: *"Dünyanın en büyük trajedisi Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılmasıdır. Türklerin yaşadığı trajediyi kimse yaşamadı. İnsanların yaşadığı acıyı anlıyorum ama isim koyarken dikkatli olmalılar.* ***İtirazımız, bu trajedinin kendisiyle değil, verilen isimle ilgilidir****." (abç) (Milliyet, 18 Mart '06)*

Aktan'a göre Ermeniler de bir trajedi yaşamış, ama Ermenilerin trajedisi Türklerin trajedisinin yanında ne ki? Dünyanın en büyük trajedisini yaşayan Türkleri suçlamak olur mu? Haddinizi bilmiyorsanız da Türklerin acısını anlayın ha! Tabii ki Aktan Türklerin büyüklüğünü de göstermekte, Ermenilerin trajedisini anlamakta ve buna itiraz da etmemektedir. Tek itirazı, adlandırmaya ilişkindir. Sonuç: Soykırım yoktur!

Kafatasçı şovenler tarihi gerçeklikleri böyle kolayca ortadan kaldırabileceklerini sanıyorlar ama aldanıyorlar. Soykırım ***tanımı***nın uluslararası düzeyde 1948'de kabul edilmiş olması ve hukuka göre alınan bir kararın geriye doğru işletilmeyeceği vb. durum, tarihi gerçekleri, olguları değiştirmeye muktedir değildir. Tanım 1948'de kabul edildi diye, tarihte varolan soykırımlar ortadan mı kalkacak? Ya da adlandırması farklı olduğunda gerçekler, olgular değişecek mi? Olmayacağı açıktır.

Türk tezinin savunucuları bu minvalde soykırım tanımını reddederek, soykırım gerçeğini de yok saymaya devam ediyorlar. Bu yaklaşım Türk tezinin savunucularının en sıkı sarıldığı yaklaşımdır. Bundan dolayı da bu tavır değişik renklere bürünse de varlığını soykırımın resmen tanınmasına kadar sürdüreceğe benziyor.

***

Soykırım tanımının 1948'de kabul edilmesi ve bunun hukuken geriye dönük geçerli olmayacağı düşüncesi veya savunusu, Türk şovenlerinin bu konuda rahat kalmalarını sağlamaya yetmiyor.

Önemli olan soykırımın nasıl tanımlandığıdır. Eğer Ermeniler kendi durumları-

nı 1948'deki soykırım tanımına uygun olduğunu ortaya koyarlarsa, o zaman işler tersine dönebilir... Bu yüzden de, sadece 1948'de kabul edildi, geriye doğru işlemez savunusu vb. onlara yetmiyor. Bu durumda esasta ispatlamak istedikleri şey, "tehcir" ve "trajedi"nin önceden planlanmadığı, bu edimin tüm Ermenilere yönelik olmadığıdır.

Bunun için de tehcirin isyan eden Ermenilerle isyancılara yardım edenlere yönelik uygulandığını savunmaktadırlar. En çok telaffuz ettikleri şey ise, "eğer soykırım olsaydı, İstanbul vb. illerdeki Ermenilere niye dokunulmadı?" vb. düşüncesidir. Gerçekte ise İstanbul'dan başlandığı, İstanbul'da ilk etapta 600'ün üzerinde önde gelen Ermeninin tutuklanıp sürgün edildiği, bunların hemen hemen hepsinin katledildiği gerçeğinin üzeri ise hep örtülüyor... Kısaca söylenirse ispat edilmeye çalışılan şey, tüm Ermenilere karşı olan planlı ve sistemli bir katletmenin olmadığıdır. Bunun da değişik versiyonları var tabii ki.

Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürü Yusuf Sarınay şunları savundu: *"Tehcire uğratılanların mallarıyla ilgili bir dizi karar alındığını ve gidenlerin mallarının hukukuna saygı gösterildiğini ifade eden Sarınay,* ***'Osmanlı Hükümeti'nin 1915 yılında aldığı sevk ve iskan kararı, önceden düşünülmüş bir tedbir değildir. Ermeni isyanları sonucu fiili olarak ortaya çıkmış bir süreçtir'*** *dedi." (abç) (AA'dan, 15. 03. 2005)*

Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu ise şunları savundu:

"1915 yılında bütçe yapılırken tehcir yapılacağı belli değildir. Çünkü sonradan alınan bir kararla tehcirin sağlıklı, güvenli olması için para ayrıldığı görülmektedir." (Milliyet, 16 Mart 2006)

Burada önemli olan 1915'de bütçenin yapılıp yapılmadığı değil, tehcir'in yapılacağının belli olmamasıdır... Yani başka biçimde Türkçeye çevirirsek bunu, tehcir önceden planlanmamıştır. O zaman, bu mantığa göre de planlı ve sistemli bir edim sözkonusu değildir. Böyle olunca da soykırım diye bir şey de sözkonusu olamaz... Anlatılmak istenen budur.

Bu görüş değişik biçimlerde hep yeniden, temcit pilavı gibi ısıtılıp sunulmaktadır. Olgu, ne zaman planlandığından bağımsız, soykırımın gerçekleştirildiğidir. Bunun bütçe yapılırken mi, sonrasında mı olduğu belirleyici değildir. En gecinden, "tehcir" kararı alındığından itibaren planlı ve sistemli bir yaklaşımın sözkonusu olduğu yaşananlar tarafından kanıtlanmaktadır.

***

Soykırımı reddetmenin araçlarından ya da yollarından biri de, yaşanan sürgünleri-zoraki göçertmeleri "tehcir yapıldı" diye kabul etmek ve bunu da "savaş sırasında kendini savunmak için gerekli bir önlem" olarak göstermektir. Aslında bu yaklaşımın bir özeti de, yaşananın "gerekli ve haklı bir trajedi" olduğudur.

Bazen insanın –kuşkusuz ki ırkçılıktan uzak, tüm insanları insan olarak gören insanın– mantığı Türk şovenizminin, ırkçılığının görüntülerini de anlamakta zorluk çekiyor... Anladığı zaman da ne kadar barbar olduğunun farkına varıyor ve ellerinde imkanları olsa benzeri barbarlığı bugün de gerçekleştirebilecek-

lerine ikna oluyor... Bu da sömürü sistemine olduğu gibi soykırımcılara karşı nefreti, kini biliyor ve "daha çok, daha çok mücadeleye" çağırıyor!

"Trajedi meşru ve haklıdır" düşüncesi değişik konuşmacılar tarafından ispatlanmaya çalışıldı. Gündüz Aktan tehcir bağlamında şunları savundu:

"Tehcir, teamül hukuktur. Yani yazılı olsun olmasın tehcir yapılabilir. Askeri bir gereklilikle... Osmanlı'nın yaptığı bu nedenle hukuk dışı bir eylem değildir. Osmanlı toplumunda Ermeniler'e karşı yok etme kartı ve ırkçı saiki mevcut olmamıştır." (AA'dan, 17.03.2006)

Anadolu Ajansı'nın aktarımına göre Prof. Dr. Saray ise şunları savunmuştur:

"1. Dünya Savaşı'na kadar Osmanlı Devleti'nde rahat bir şekilde yaşamlarını sürdüren etnik ve dini azınlıkların, savaş yıllarında Osmanlı'nın zayıflamasıyla birlikte büyük devletler tarafından Türkler'in üzerine gönderildiğini anlatarak, Türkler'in de doğal olarak vatanlarını savunduğunu vurguladı." (15 Mart 2006)

Bu tavırı aslında bilimselliğin nasıl ayaklar altına alınıp çiğnendiğini göstermek için okullarda okutmak gerekir. Birinci Dünya Savaşı dönemine kadar Osmanlı Devleti'nde yaşayan azınlıklar gayet rahat yaşamıştır... hiçbir sorun yoktur! Savaş sürecinde Osmanlı zayıf düşüyor ve "büyük devletler" de Osmanlının zayıf düştüğünü gördüğü yerde bu azınlıkları Türklerin üzerine sürüyor –artık rahatlıklarına ne battıysa bu azınlıklar da Türklerin üzerine yürüyor!!! Türkler de zayıf düşmelerine rağmen "vatanlarını" savunarak Ermenileri "tehcir" ediyor! Ne kahramanlık ama! Zayıf düştükleri halde böyle bir işi becerebiliyorlar!!! Bu arada tabii ki Batı Ermenistan Türklerin vatanı ilan ediliyor ve üzerine yürüyen azınlıklara "derslerinin" verilmesiyle de övünüyorlar!

Evet isminin önünde Prof. Dr. etiketi yapışık olanların bilim insanı olma adına savunduğu bu tavır üzerine isteyen rahatlıkla kitap yazabilir. Böylesi teranelerle kitlelerin beynini zehirliyorlar. Kuşkusuz ki Prof. Dr. etiketlerine sahip olmaları bunu kolaylaştırıyor.

Türk Tarih Kurumu Ermeni Araştırmaları Başkanı Prof. Dr. Hikmet Özdemir ise, yine Anadolu Ajansı'nın aktarımına göre şunları söylemiştir:

"...Prof. Dr. Hikmet Özdemir de tehcir kararının büyük bir trajediye yol açtığını, ancak bu kararın hangi koşullarda alındığının iyi araştırılması gerektiğini söyledi.

Bu kararın, Anadolu'nun Türkleştirilmesi için alınan bir karar olmadığını vurgulayan Özdemir, isyanlar ve bunlara yapılan desteklerin tehcire yol açtığını kaydetti.

Özdemir, 'Unutulmamalıdır ki Osmanlı'da geri dönüşle ilgili kararı alan irade, tehcir kararını veren iradeyle aynıdır. Tehcir bir krizin yönetimidir. 1915'de İngiltere'nin propagandası ile yaratılan sanal bellek, bugün bir sanal din haline getirilmiştir' dedi." (AA'dan, 15. 03. '06)

Bu kadar yeter... İsyanlar ve yardım edenler tehcire yol açmıştır... Tehcir kararını alanlar suçlu falan değil, gerekeni yapmıştır vb. vs. Bu tür açıklamalarla Ermenilerin suçlu olduğunu kafalara yerleştirmeye çalışıyorlar. "Normal insan" mantığı yine sormak zorunda kalıyor! "Bu kadar sahtekârlık nasıl müm-

kün oluyor?" diye. Ama oluyor! Tarih bilimi sınıflarüstü, tarafsız bir bilim değil. Irkçıların, şovenlerin tarihi böyle oluyor!

Ezilenlerin kendi tarihini yazacağı günler de gelecektir elbette! Köhnemiş düzenin yıkıntıları üzerinde kurulacak "büyük insanlığın" kardeşliğinin dünyası...

TARTIŞMA AMA NASIL?...

Konferans hakkında daha bütünlüklü bir resim edinebilmek için önce iki haber aktaralım.

"Sakin bir şekilde devam eden sempozyumdaki ***tek tartışma*** *Ermeni soykırımı iddiasını savunan Mavi Kitap'ın da aralarında bulunduğu kitapları yayımlayan İngiliz Ara Sarafian'ın açtığı kitap sergisi nedeniyle oldu." (abç) (Milliyet, 16 Mart 2006)*

"...Prof. Dr. Yair Auron, ***1915 Ermeni Tehciri sırasında yaşananların 'soykırım' olduğunu iddia edince, salondakileri kızdırdı.*** *" (abç) (Hürriyet, 16 Mart 2006)*

Birinci haber aslında konferansta gerçekte İstanbul Üniversitesi Rektör Yardımcısı'nın dediği gibi "her görüşü savunan akademisyenle tartışma"nın sözkonusu olmadığını gösteriyor. Türk tezini savunanlar –ki büyük çoğunluğu bunlardı– kendi aralarında tartışmıyordu. Hepsi de aynı düşünceyi farklı biçimlerde dile getiriyordu. Karşıt görüşü savunanlara ise yaklaşım, esas olarak tepki gösterme biçiminde olmuştur. Eğer buna tartışma deniyorsa, işte size bir örneği:

İsrail Açık Üniversitesi'nden Yair Auron yaptığı konuşmada: ***"Yahudi soykırımı konusunda 30, Ermeni soykırımı iddialarına ilişkin de 20 yıl çalışma yaptığını"*** söylüyor. Bu arada İsrail'in Filistinlilere yaptıklarını da eleştiriyor ve "Tarihimizdeki resmi ve gayri resmi kara deliklerden kurtulmamız çok önemli" diyor. Tabii ki kendi çalışmalarına dayanarak da Ermenilere yapılanın soykırım olduğunu söylüyor.

Buraya kadar her şey normal. Oturumu yöneten Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu ise Auron'a şöyle yanıt veriyor:

"Çok ağır bir suç olan soykırım gibi bir suçu, bir halka 2 hatırat ve rapora dayandırarak, Osmanlı arşivlerini görmeden yöneltmek mümkün mü?" (AA'dan)

Hürriyet'teki tavır ise şöyledir: *"İki rapor ve hatırattan yola çıkıyorsunuz. Osmanlı ve Taşnak arşivlerini görmüş değilsiniz. Bu kadar az kaynakla, böyle ağır bir suçu bir topluma yöneltmek doğru mu?" (16 Mart 2006)*

Farklı aktarımlara rağmen yaklaşım değişmiyor. Auron Ermeni soykırımı bağlamında 20 yıl çalışma yaptığını söylüyor. Prof. Dr. Halaçoğlu ise, ona iki hatırat ve rapora dayanarak konuştuğunu söylüyor. Ne kadar bilimsel değil mi? Tartışma denecekse eğer buna, işte böyle yürümüştür.

Auron'un 20 yıllık çalışmasını iki hatırat ve rapora indirgeyenler, kendi tezlerinin militan savunucusu McCarthy'nin *"Hâlâ çok şeyi bilmiyoruz, ama Osmanlı'nın Ermenilere karşı bir önlem almasının şart olduğunu bilecek kadar şey biliyoruz."* biçimindeki tavrını alkışlamışlardır...

Ara Sarafian ile yürüyen kitap sergisi tartışması ise, esas olarak tahammülsüzlüğün bir göstergesidir. Bir kitabın

kapağında Türk bayrağının hilali hançer şeklinde gösterilmiştir. İstanbul Fakültesi Araştırma Görevlisi Ali Emin Özsoy bunu Türk bayrağına hakaret olarak gördüğü için kaldırılmasını istemiştir. Tartışma başlamıştır. Sarafian da tartışmanın kızışmasını önlemek için kitabın koruma kapağını çıkarmıştır. Bu arada Sarafian gazetecilerin sorularına verdiği cevapta –Milliyet'in aktarımına göre– şunları da söylemiştir: *"Sarafian gazetecilerin soruları üzerine Ermeni soykırımının gerçekleştiğini, birçok akrabasının öldüğünü, Türk tarihçilerin bunu kabul etmediğini öne sürdü." (16 Mart 2006)*

"Türklerin Şeytanla Yaptığı İttifak" isimli İngilizce kitap ilgisini çekmiş olacak ki Araştırma Görevlisi kitapla ilgili not almaktadır... Sarafian'ın buna kızması karşılığında ise "araştırma" görevini ajanlık olarak kavramış olacak ki Araştırma Görevlisi, Sarafian'a ***"Hangi memleketin ajanısın? CIA ajanı mısın?"*** diye hakaret eder. Tartışmayı Rektör Yardımcısı araya girerek yatıştırır...

Soykırıma uğrayan bir halkın mensubu olarak Sarafian, Türklerle tartışmaya gelmiş. Yani, soykırımın kabul edilmesini diyalog için bir önkoşul olarak görmüyor. Ne ile karşılaşıyor? "Kimin ajanısın?" suçlamasıyla.

İşte bu ortamda insanın yeniden soykırımın yaşandığı yıllara gitmemesi mümkün değil. Ajan mı? Katledilmesi vaciptir! Ermeniler Rus ajanı olmakla suçlanmıyor mu? Bundan dolayı da katledilmeleri meşru ve haklı gösterilmiyor mu? Sarafian'ın soykırımda katledilenlerin bir evladı olarak neler hissedebildiğini biraz da olsa düşünebiliyor musunuz?

TC'NİN BORAZANI: JUSTIN McCARTHY...

ABD'li bir tarihçi diye tanıtıyorlar bize. Biz ama onu daha çok Ermeni soykırımı bağlamında Türkten daha çok Türkçü tavırlara sahip biri olarak tanıyoruz. TC'nin son yıllarda "Ermeni soykırımı yoktur" tezini dünyaya anlatmak ve bu tezi kabul ettirmek için sistemli bir çalışmaya başladığından beri, yapılan toplantıların çoğunda McCarthy yer almıştır. Deyim yerinde ise "McCarthy'siz toplantı" olmuyor... Soykırımın 90. yıldönümünde TBMM'de bile konuşarak Türk milletvekillerine soykırımın olmadığını öğretmiştir!... Türk tarafı da hep "işte bakın, sadece biz Türkler böyle düşünmüyoruz. ABD'li tarihçi de aynı şeyleri söylüyor" vb. tavırla kendisine dayanak olarak gösteriyor Justin efendiyi... İstanbul Fakültesi Araştırma Görevlisi her nedense McCarthy'nin CIA ajanı olabileceği düşüncesine varmıyor! Neden mi? Gayet açık: Onlar için kimin ajanı olup olmadığı önemli değil, önemli olan Türk tezini savunup savunmadığı, Türk devletinin yanında yer alıp almadığıdır. McCarthy sadece konuşmacı olarak değil, toplantı yöneticisi olarak da konferanstaydı. Anadolu Ajansı'nın aktarımına göre McCarthy şunları savundu:

"Justin McCarthy, Osmanlı'nın mantıklı insanlar olduğunu ve her şeyi mantıklı yaptıklarını belirterek, Ermeniler'i tehcir etmelerinde Osmanlı'nın iyi sebepleri olduğunu, Ermeniler'in kendilerini arkadan vurmalarından korktuklarını söyledi." (AA, 16 Mart 2006, 13:35)

Tehcir, yani sürgün "haklıdır" diyor Justin efendi ve konuşmasında şunları

da savunuyor: ***"Ermeniler, Osmanlılar için bir tehlike teşkil ediyorlardı. Çünkü onlar, Rus istilasının casusları olarak hareket ediyorlardı. Ermeniler, bence Ruslar'ın bilinçli casuslarıydı."*** ve ***"Bildiklerimizden şundan emin olabiliriz; Osmanlılar Ermeniler'in isyanını bastırmak konusunda haklılardı."*** *(abç) (aynı yerden)*

Justin efendi Türk tezinin savunuculuğunu böyle yapıyor. Bu görüşleri önceki tavırlarında da hep yeniden dillendirdiği için McCarthy'yi tanıyanlar başka bir şey beklemiyordu. Ama tarihçi olmak kimi zaman da icatları gündeme getirmeyi gerektiriyor galiba? McCarthy bu konferansta *"Enver Paşa bir kovboydu"*, Orta Asya'ya yönelik Turancı planı için ise, *"Gerçekten çılgınca bir plandı, ama Enver Paşa'nın zaten başka çılgınca planları vardı."* tespitini yaptıktan sonra, bu planın neden başarıya ulaşamadığını ise şöyle ortaya koymaktadır:

"Dilman'daki savaş bütün savaşın kaderini değiştirdi. Bu birlikler geri dönmek zorunda kaldığı için savaşın bütün hızı değişti, Ruslar ilerlemeye başladılar. Neden böyle oldu? 3 bin kişi, Osmanlı'nın Dilman savaşını kazanması için yeterli olabilirdi. Ancak 3 bin asker, birliklerden çıkartılıp Van'a Ermeni isyanını bastırmaya gönderilmişlerdi. Askerler oraya sevk edildiği için savaşın kaderi değişti." (aynı yerden)

Kısacası Enver'in çılgınca planının gerçekleştirilemesinin "suçlusu" da Ermeniler oluyor. Van'da isyan etmeselerdi, 3 bin asker gitmeyecekti oraya ve savaşın kaderi de değişmeyecekti... Justin McCarthy efendi böylece tarihin burjuvalar tarafından nasıl yazıldığının, yazılacağının bir örneğini sergiliyor. Sonuçta McCarthy, "Ermeniler bu sonucu haketti!" diyor. Soykırımcıların safında olduğunu bir kez daha belgeliyor.

"MAVİ KİTAP"...

"Mavi Kitap" denilen kitap Türkçe olarak da yayınlandı. Kitabın kısa tarihi şöyledir: Birinci Dünya Savaşı sırasında Almanya, Osmanlı İmparatorluğu ve diğer müttefikleri karşısında Büyük Britanya, Rusya vd. devletler bloku vardı. Savaş döneminde Almanya da dahil olmak üzere esasında Ermeni soykırımı bağlamında yaşananlarla ilgili haberlere "askeri sansür" getirilmişti.

Büyük Britanya ise savaş sürecinde rakiplerine karşı kullanmak için eline geçen bilgileri, belgeleri bir kitap halinde –Mavi Kitap– yayınlamıştır. Kitabı yayına hazırlayanlar ise, James Bryce ve Arnold Toynbee. Toynbee daha sonra bunun bir propaganda aracı olduğunu bilseydim yayınlamazdım diye bir açıklama yapıyor. Bu açıklama Türk tezi savunucuları tarafından kitapta yayınlanan bilgilerin "uydurma" bilgiler olduğu, soykırımın varlığını ispatlamadığını açıklamak için kullanılmaktadır.

Konferansta ise Ara Sarafian yaptığı konuşmasında "Mavi Kitap"ta anlatılanları nasıl değerlendirdiğini ortaya koydu. Milliyet gazetesinin aktarımına göre şunları söyledi:

"Mavi Kitap'ın tamamen uydurma olduğunu söyleyenler var. 1916'da İngiltere'de yayımlandı. Mavi Kitap, 'Sistematik olarak Ermeni katliamı yapıldı' diyor. O dönemde Osmanlılar Ermenileri hedef olarak görüyor ve toplu olarak

katlediyordu. Bunu tehcir sırasında yaptılar. Dönemin Amerikan Konsolosu, Hazar Denizi kıyısında Ermenilerin topluca öldürüldüğü yerleri görüyor. Kamplardaki durumun çok kötü olduğunu belirtiyor. İaşenin yetersiz olduğunu, kılavuzların dayak attığını, güzel kızları cariye olarak aldıklarını söylüyor." (17 Mart 2006)

Sarafian'ın tavrına karşı emekli büyükelçi ve anda CHP milletvekili olan Şükrü Elekdağ tavır takındı. Elekdağ, Gündüz Aktan gibi Türk tezinin yaygınlaştırılmasında çaba gösteren belirli kişiler arasında yerini almıştır. Elekdağ, milliyet gazetesinin aktarımına göre şunları savundu:

"Mavi Kitap'ın düzmece olduğunu Justin McCarthy gösterdi. Mc Carthy, Mavi Kitap'ın maskesini düşürdü. Kitaptaki 150 belgenin doğru olduğu yazılıyordu. **[Şimdi dikkat edin! Ve bu belgelerin neden doğru olmadığının açıklamasını dikkatlice okuyun. BN]** *59 belge ve rapor Amerikalı misyonerler tarafından yazıldı. 52 belge ve rapor Ermeni militanlarca, 7 belge ve rapor da Taşnak Partisi tarafından yazıldı. 32 belgede geçen kod adları ise tamamen uydurma.* [Elekdağ, kod adların zaten uydurma olduğunu, kod'un da anlamının gerçek isimlerin gizlenmesi için kullanılan isim olduğunu kimsenin bilmediğini düşünüyor galiba… Bunu da büyük bir ispat olarak sunuyor. BN] *Mesela 11. belge için 'Bükreş'ten gelen bir bilgi' deniliyor. Bunun bir Taşnak temsilcisi olduğu anlaşılıyor." (Milliyet, 17 Mart 2006)*

Belgelerin "uydurma" ve "sahte" olduğunun ispatı olarak öne sürülen şey, bu belgelerin kimler tarafından yazılmış olduğudur. Bu mantığı sonuna kadar götürürseniz, soykırımın olduğunu söyleyebilmeniz için tek geçerli olacak belgenin şu ya da bu "Türk yetkili" ya da devlet yöneticisinin hazırladığı "belge" olduğunu söyleyebilirsiniz. Söyleyebilirsiniz de… Halt edersiniz!

Elekdağ konuşmasında sadece bunları savunmadı tabii ki! Savaşa çıkmış cengaver gibi ***"Ermeniler'in elindeki diğer kitapların çürütüldüğüne dikkat çekti"*** (AA'dan) ve ***"Ermeniler'in elinde sadece 'Mavi Kitap' kaldı. Bu son kaledir. Bu son kale de düşmek üzeredir."*** (AA'dan, 16 Mart 2006, 14:42) tespitini yaptı. Cengaver "son kaleyi" de düşürdü mü Ermenileri yenmiş olacak!!! Hiç kimse de ortaya çıkıp Elekdağ'a, "madem ki McCarthy bu kitabın foyasını ortaya çıkardı, o zaman bu son kale olması nasıl olur?" diye sormuyor… İşlerine böyle geliyor. Türk şovenizminin bu görüngüsü de, soykırımcı zihniyetin sürdüğünü ortaya koymaktadır. Bizim merak ettiğimiz esas mesele, sözkonusu edilen "Ermeniler'in elindeki kitapların" hangi kitaplar olduğu ve bunların nasıl "çürütüldüğü"dür.

Konferansta kimi konuşmacılar tarafından anlatılanlara da baktıkça gerçekte "Türk-Ermeni Yaklaşımları"nda yeni hiçbir şeyin olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Türk şovenlerinin soykırımcı zihniyetine karşı mücadele bugünün de temel görevlerinden biridir.

Soykırımın 91. yıldönümünde bir kez daha soykırımcıları lanetliyor ve bu tarihi gerçekliği unutmadığımızı, unutturmayacağımızı haykırıyoruz.

5 Nisan 2006 ✘

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ya da ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı üzerine kimi notlar...

Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP), İkinci Parti Kongresi'nde kabul edilen (1903) parti programı, Çarlık Rusyası'nda, ulusal baskı altında tutulan, hiçbir ulusal hakka sahip olmayan ezilen uluslara, "devlet içindeki tüm ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanımayı" garanti altına alıyordu. Çarlık Rusyası bir halklar hapishanesiydi. Rusya'da ulusal sorun SBKP(B) Tarihi Kısa Ders'te kısaca şöyle aktarılmaktadır:

"Çarlık Rusya'sının çok sayıdaki Rus-olmayan milliyetleri her türlü haktan tamamen yoksundu ve durmadan akla gelebilecek her türlü hakaret ve aşağılanmalara maruz bırakılıyorlardı. Çarlık Hükümeti, Rus nüfusa, milli bölgelerin yerli halklarını aşağı bir ırk olarak görmeyi öğretmeye çalışıyor, bu halklara resmen ***inorodtsi*** *(yabancı kökenliler) adını veriyor, onlara karşı nefreti ve aşağılamayı kışkırtıyordu. Çarlık Hükümeti kasten ulusal düşmanlığı körüklüyor, bir halkı diğerinin üstüne saldırtıyor, Yahudi pogromları, Kafkasya'da Tatar-Ermeni katliamları tezgahlıyordu." (Stalin, Eserler Cit 15, sayfa 19, İnter Yayınları)*

Rusya'da Bolşevikler; siyasal sahneye çıkmalarından itibaren, ulusal sorunda tutarlı görüşler savundular. Yanlış görüşlere karşı, doğru görüşlerin mücadelesini yürüttüler. Ekim Devrimi'nden sonra da, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesine sadık kaldılar. Ayrılma yönünde kendi kaderini tayin eden Finlandiya'nın ayrılma kararını tanıdılar. Federasyon, özerklik vb. temelinde, kendi kaderini belirleyen uluslar, bütünün çerçevesinde kalarak, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni kurdular. Bolşevikler, kendi kaderlerini tayin hakkından, her zaman ayrılma hakkını, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını anladılar. Kendi kaderini tayin hakkını, özerklik hakkı olarak daraltan, yanlış görüşlere karşı mücadele yürüttüler. II. Enternasyonal dönekleri, oportünistler tarafından ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi genellikle yanlış yorumlanarak, ulusların kendi kaderini tayin hakkının içeriği sadece özerklik hakkı biçiminde daraltılıyordu.

"Hatta II. Enternasyonal'in bazı önderleri, kendi kaderini tayin hakkını kültürel özerklik hakkına; yani tüm siyasi iktidar hakim ulusun elinde bırakılırken, ezilen ulusların kendi kültürel kuruluşlarına sahip olma hakkına indirgeyecek kadar kadar işi ileri götürdüler." (Ulusal

Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, sayfa 8, İnter Yayınları)

Kendi kaderini tayin hakkının, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı dışında, sadece kültürel özerklik hakkına indirgenmesi, ilhaklara karşı, mücadelenin zayıflatılması, yer yer ilhakların haklı gösterilmesi anlamına geliyordu.

"Leninizm, kendi kaderini tayin kavramını, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının tamamen ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet varlığı hakkı olarak yorumlayarak bu kavramı genişletmiştir. Böylelikle kendi kaderini tayin hakkı kavramını özerklik hakkı olarak yorumlayarak ilhakları haklı gösterme olanağı dıştalanmıştır." (agk., sayfa 8-9)

Leninizm, ulusların kendi kaderini tayin hakkının, sadece ezilen ulusların, ayrılıp ayrı devletlerini kurma hakkı anlamına geldiğini tanıtlayarak, bu alanda da II. Enternasyonal oportünizminin egemenliğine son vermiştir. Kendi kaderini tayin hakkının yanlış yorumlanması, yanlış yoruma açık olması, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra, Bolşevikleri parti programının bu maddesini değiştirmeye götürmüştür.

"Çoğu kez yanlış yorumlara yol açan kendi kaderini tayin yerine gayet tam bir kavram koyuyorum: "Özgürce ayrılma hakkı". (Parti Programının Revizyonundan, Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine, Lenin, s. 519, İnter Yay.)

Lenin, Parti Programının 9. maddesinde yar alan ve *"çoğu kez yanlış yorumlara yol açan kendi kaderini tayin hakkı yerine"* daha açık, daha tam bir kavram olan *"özgürce ayrılma hakkı"*nın geçirilmesini önermektedir. Lenin'in bu önerisi doğrultusunda, diğer bazı noktalar yanında, yeni Parti Programı kabul edilmiştir. Bugün kendi kaderini tayin hakkı kavramının emperyalist burjuvazi tarafından iyice saptırılarak kullanıldığı bir ortamda, bu kavramın yerine ayrılma hakkının kullanılması çok daha önemlidir. Programatik belgelerde, propaganda ve ajitasyonda kural olarak kendi kaderini tayin hakkı yerine ayrılma hakkının kullanılması doğru olacaktır.

KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKININ KİMİ BİÇİMLERİ

*"Kendi kaderini tayin hakkı şu anlama gelir: Kendi kaderine ancak ulusun kendisi karar verme hakkına sahiptir; bir ulusun yaşamına **zorla** karışmaya, o ulusun okullarını ve diğer kurumlarını **yok etmeye** onun töre ve geleneklerini **yıkmaya**, kendi dilini kullanmasına **zorla engellemeye**, onun haklarını **daraltmaya** hiç kimsenin hakkı yoktur.*

(...) Kendi kaderini tayin hakkı demek, ulusun istediği biçimde örgütlenmesi demektir. Ulus, özerklik ilkelerine göre yaşamını kurma hakkına sahiptir. Ulus, başka uluslarla federatif ilişkilere geçme hakkına sahiptir. Ulus, tamamen ayrılma hakkına da sahiptir. Ulus egemendir ve bütün uluslar eşit haklara sahiptir." (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, sayfa 32, İnter yayınları)

Ezilen ulusun kendi kaderini istediği biçimde tayin edebilmesi için, içinde bulunduğu koşulların buna uygun olması gerekir.

Ezilen bir ulus, ancak özgür şartlarda istediği biçimde kendi kaderini tayin edebilir. Özgür şartlar, ulusal baskının son bulması, zoraki birliğin ortadan kalkması, ezilen ulusun tüm haklarına sahip

olması gereken ortam, iradesini özgürce kullanabileceği ortam demektir.

Ulusal baskının değişik biçimlerde sürdüğü ortam, özgür bir ortam değildir. Ulusal baskının değişik biçimlerde sürdüğü ortamda, ezilen ulus kendi kaderini özgürce tayin edemez.

Ulusal baskının ortadan kaldırıldığı, ezilen ulusa tüm ulusal haklarının tanındığı bir ortamda, ezilen ulus kendi kaderini, bir referandum ile, istediği biçimde tayin edebilir.

"Sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz." (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, sayfa 47, İnter Yayınları)

Ulusal baskının ortadan kaldırılması, ulusal eşitsizliklerin yok edilmesi, her ulusun kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi için, sermayenin egemenliğine işçi sınıfı önderliğindeki devrimlerle son verilmesi gerekir.

Ezilen ulus istediği biçimde yaşama hakkına sahiptir. Ulus ayrı devlet kurma hakkına sahiptir. Ulus özerk şekilde yaşama hakkına sahiptir. Ulus başka uluslarla federatif temelde yaşama hakkına sahiptir. Hangi temelde yaşayacağına ulusun kendisi karar verecektir.

KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI VE KENDİ KADERİNİ TAYİN ETME

Kendi kaderini tayin hakkı ile kendi kaderini tayin etme, ayrı iki şeydir. Bu konuda Stalin yoldaş şu tavrı takınıyor:

"Elbette bu, Sosyal-Demokrasinin, bir ulusun her talebini destekleyeceği anlamına gelmez. Bir ulus eski düzene dönme hakkına bile sahiptir, fakat bu, Sosyal-Demokrasinin söz konusu ulusun şu ya da bu kurumunun bu tür bir kararını onaylayacağı anlamına gelmez. Proletaryanın çıkarlarını savunan Sosyal-Demokrasinin yükümlülükleri ile, çeşitli sınıflardan bileşen bir ulusun hakları iki farklı şeydir." (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, Sayfa 32, İnterYayınları)

Ulus istediği her biçimde yaşama hakkına sahiptir. Fakat komünistlerin ulusun yaşamak istediği her biçimi destekleme yükümlülükleri yoktur. Komünistler ulusun yaşamak istediği biçime, proletaryanın genel çıkarları açısından bakar, ulusun yaşamak istediği biçim, proletaryanın genel çıkarlarına uygun ise, ulusun kendi istediği yaşama biçimini desteklerler. Ulusun yaşamak istediği biçim, proletaryanın genel çıkarlarına uygun değil, zararlı ise, ulusun yaşama biçimi komünistler tarafından desteklenmez. Desteklememek fakat bunu reddetmek, ayrılmaya karşı şiddet kullanarak bunu bastırmak vb. anlamına da gelmez. Bu anlamda kendi kaderini tayin hakkı, ayrı bir şey, kendi kaderini tayin etme ayrı şeydir.

Proletaryanın genel çıkarlarını savunan komünistlerin görevleri ile çeşitli sınıflardan oluşan ulusun hakları iki farklı şeydir. Bu iki nokta birbirine karıştırılmamalıdır. Bu konuda Lenin de şu tavrı takınmaktadır:

"Ulusların kendi kaderini tayin (yani ayrılma sorununun çözümünün devletin anayasası tarafından tamamen özgür ve demokratik tarzda garanti edilmesi)

hakkı sorununu, şu ya da bu ulusun ayrılmasının amaca uygun olup olmadığı sorunuyla karıştırılması caiz değildir. Sosyal-Demokrat Parti bu sorunu tek tek her durumda, tamamen bağımsız olarak, tüm toplumsal gelişmenin çıkarları ve proletaryanın sosyalizm uğruna sınıf mücadelesinin çıkarları bakış açısından kararlaştırmak zorundadır." (Lenin, Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine, Sayfa 115, İnter Yayınları)

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, Sosyal-Demokratlar (komünistler) her durumda, tüm toplumsal gelişmenin çıkarları ve proletaryanın sosyalizm uğruna sınıf mücadelesinin çıkarları bakış açısından tavır takınıp, değerlendirirler. Ayrılma mı? Bütünün çerçevesi içinde kalmak mı? sorularına cevap; sınıf mücadelesinin içerisinde bulunduğu konum, sınıf mücadelesini ilerletip ilerletmeme, proletaryanın genel çıkarları açısından her somutta değerlendirilmek, tavır takınılmak zorundadır.

BİR ÖRNEK FİNLANDİYA

Ekim Devrimi'nden sonra, Finlandiya yapılan bir referandum sonucu kendi kaderini ayrılma yönünde kullanmıştır.

"Finlandiya'ya bakın: demokratik, bizden daha gelişmiş, kültürel seviyesi daha yüksek bir ülke. Orada proletaryanın kristalizasyonu, ayrışması süreci gerçekleşiyor; bu süreç orada son derece kendine özgü, bizden daha sancılı bir seyir izliyor. Finlandiyalılar Almanya'nın diktatörlüğünü tattılar, şimdi Antant'ın diktatörlüğünden geçiyorlar ve bizim ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanımamız gerçeği sayesinde orada ayrışma süreci kolaylaştı. Orada cellat rölü oynayan Finlandiya burjuvazisinin temsilcisi Svinhufvud'a –Rusça "domuzbaş" demektir- Smolni'de belgeyi nasıl teslim ettiğimi çok iyi anımsıyorum. Svinhufvud elimi nazikçe sıkmış, birbirimize karşılıklı iltifatlar yapmıştık. Ne kadar nahoştu! Fakat bunu yapmak zorundaydık, çünkü bu burjuvazi o zaman halkı, emekçi kitleleri Moskofların, şovenistlerin, Büyük Rusların Finlandiyalıları boğmak istediğini anlatarak aldatıyordu. Yani bunu yapmak zorundaydık." (Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine, Sayfa 539, İnter Yayınları)

Bolşevikler; Finlandiya'nın ayrılmasını doğru bulmamalarına rağmen, bu ayrılmayı zor yolu ile de engellemediler. Finlandiya'nın ayrılmasını zor yolu ile engellemiş olsalardı, Çarlık Rusya'sından bir farkları kalmayacaktı.

Finlandiya; Komünistlerin çok uluslu bir ülkede devrimden sonra, bütünün çerçevesi içinde kalmak istemeyen, kendi kaderini tayin hakkını, ayrılma yönünde kullanan, bu ayrılma komünistler tarafından doğru bulunmamasına rağmen, yine de ayrılığın tanınmak zorunda kalındığı duruma iyi bir örnektir.

*"Oysa biz ayrılmayı hiç istemiyoruz. Biz mümkün olduğunca büyük bir devlet, Büyük Ruslara komşu olarak yaşayan mümkün olduğunca çok sayıda ulusun mümkün olduğunca sıkı birliğini istiyoruz; bunu, demokrasi ve sosyalizmin çıkarları için, çeşitli uluslardan mümkün olduğunca çok sayıda emekçiyi proletaryanın mücadelesine çekmenin çıkarları için istiyoruz. **Devrimci-proleter** bir birlik, **birleşme** istiyoruz, parçalanma değil. Fakat biz **devrimci** bir birleşme istiyoruz. (…) Biz **özgür** bir birleşme istiyoruz. Ve bu nedenle ayrılma özgürlü-*

ğünü tanımakla yükümlüyüz (ayrılma özgürlüğü olmadan birleşme özgür olarak nitelenemez)." (Lenin, Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine, Sayfa 520, İnter Yayınları)

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı savunulmasına rağmen, istek ayrılma yönünde değil, devrimci proleter birlik etrafında birleşmektir. Emperyalist saldırılara, ablukaya karşı, sosyalizmin inşası için, birlikte davranmak, bir bütünün içerisinde olmak, genel çıkarlar açısından en doğrusudur...

VE GÜNEY KÜRDİSTAN

Günümüzde Güney Kürdistan'da adı resmen konmamış bir devlet var. Federal Kürdistan Bölgesi gerçekte ABD emperyalizmine bağlı, onun desteği ile oluşan bir oluşumdur. ABD Irak ve Güney Kürdistan'ı işgal etmiştir. İşgal şartlarında, ABD emperyalizminin bölgede olduğu şartlarda, "bağımsız Kürdistan" talebi ileri sürülmektedir. Güney'de halkımızın büyük çoğunluğu, ABD'nin bölgede kalmasından, ABD denetiminde bir "bağımsız Kürdistan"dan yanadır.

Güney Kürdistan'da Kürt ulusu istediği biçimde yaşama hakkına sahiptir. Kürt ulusu isterse, ABD şemsiyesi altında "bağımsız", gerçekte ama bağımlı bir devlet şeklinde yaşayabilir. Kürt ulusu isterse, federal bağlarla Irak devleti çerçevesi içinde özerk bölge, federatif devlet vb. biçimde yaşayabilir. Kürt ulusu isterse, başka bir sömürgeci devletle birlikte yaşayabilir. Kürt ulusu istediği biçimde kendi kaderini tayin edebilir.

Atlanmaması gereken bir nokta var. O da şudur: Güney Kürdistan'da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edeceği ÖZGÜR şartlar yoktur. Faşist Saddam diktatörlüğü gitmiş, ABD işgali gelmiştir. Tercihler Saddam rejimi ile ABD işgali arasında yapılmış, ABD emperyalizmi çıkarları gereği, Kürt ulusuna kimi ulusal hakların verilmesini sağladığı için, ABD emperyalizmi tercih edilmiştir.

ABD şemsiyesi altında, Kürt ulusu istediği biçimde yaşama hakkına sahip değildir. Kendi kaderini özgürce tayin etme durumunda değildir. Olan, esas olarak Saddam rejimi dönemine göre daha iyi bir konumda olmaktır. Bu ama kendi kaderini özgürce tayin etme değildir. Bilinçte tutulması gereken temel noktalardan biri de budur.

Bir yanıyla Güney Kürdistan'da halkımızın çoğunluğunca yapılan tercih, ezilen bir ulusun kendi kaderini tayin etmesidir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesinin bu biçimini destekleyecek miyiz? Bu yazı içerisinde açımlamaya çalıştığımız Marksist-Leninist ilkeler doğrultusunda, Güney Kürdistan'da Kürt ulusunun ABD mandası altında yaşaması, emperyalizme bağımlı devlet kurması olgusunun komünistlerce desteklenecek bir tarafı yoktur. Kürt burjuvazisi, kendi önderliği altında, ABD emperyalizminin güdümünde, kendi devletini kurmaktadır. Ezilen ulusun burjuvazisi de olsa, demokratik bir yanı da olsa bu adım komünistler tarafından desteklenemez...

Ulusal sorunun çözümü; ulusal baskının ortadan kaldırıldığı, ulusal eşitsizliklerin yok edildiği, tam hak eşitliğinin sağlandığı bir ortamı gerektirir. Bu ortamı sağlamanın yolu devrimi gerektirir. Ulusal sorunun çözümü için de devrimden başka yol, seçenek yoktur!

28 Şubat 2006 ✘

"BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK, DEMOKRATİK VE SOSYALİST KÜRDİSTAN" İSTİYORUZ.

Ama nasıl?

Kürdistan; tarihsel olarak iki sömürgeci devlet, Osmanlı İmparatorluğu ile İran devleti (Safevi devleti) arasında, 1639 yılında yapılan Kasr-ı Şirin anlaşması ile ikiye bölündü.

Kürdistan'ın ikiye bölündüğü dönemde, bilimsel anlamda Kürt ulusundan bahsedemeyiz. Batı Avrupa'da kapitalizm yeni yeni gelişmeye başlamış, etkileri henüz Doğu'ya yansımamıştı.

Bilimsel anlamda, ulusun oluşması kapitalizmin tarih sahnesine çıkması ile başlar. Ulus ve ulusal hareket kapitalizmin kategorileridir. Kapitalizm öncesi, ne ulustan ne de ulusal hareketten bahsedebiliriz. Ulusların ortaya çıkması, oluşması, gelişmesi kapitalizmin şafağı, kapitalizmin doğuşu ile başlar.

Batı Avrupa'da; insanların uluslar halinde birleşmeleri, feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin zaferi dönemine rastlar. Bu dönemde batıda, içinde başkaca herhangi önemli bir ulusal grup (İrlanda hariç) olmayan tek uluslu devletler ortaya çıktı.

Doğu Avrupa da ise; ulusların oluşumu ve feodal parçalanmışlığın tasfiyesi süreci merkezi devletlerin oluşum süreci ile eşzamanlı olmadı. Merkezi devletin oluşum süreci, insanların ulus halinde biraraya gelmesi sürecinden daha hızlı olduğu için, Doğu Avrupa'da, uluslaşmaya en erken ulaşan ulus devlet iktidarını eline geçirdi ve çok uluslu-halklı devletler oluştu.

Kapitalizmin gelişmesi Doğu'ya, Batı ile karşılaştırıldığında çok geç yansıdı. Kürt ulusu uluslaşma sürecinin henüz başlarında iken, Kemalistlerin İngiliz-Fransız emperyalistleri ve İran Devleti ile anlaşmaları sonucu, Kürdistan'ın ikiye bölünmüşlük olgusu, dörde bölünmüşlüğe dönüştü.

Lozan Antlaşması ile Osmanlı egemenliği altındaki Kürdistan üçe bölündü. İran Devleti ile Osmanlı Devleti altında ikiye bölünmüşlük olgusu, böylece dörde bölünmüşlüğe dönüştü.

Kürdistan'ın bölünmesi, uluslaşma sürecinin başında olan, bir ulusun, Kürt ulusunun parçalanması, bölünmesidir. Lozan ile Kürt ulusunun, birleşik bir ulus olarak toprak birliği emperyalist zor ile ortadan kaldırıldı.

Kürdistan'ın tek tek parçalarında, sömürgeci egemenlerin uyguladıkları, ulusal baskılar, katliamlar, asimilasyon siyaseti, Kürt ulusunu ortadan kaldıramadı. Sömürgeci hakim sınıflar, "Kürt sorunu"nu, Kürt ulusunu yok etmeye çalışarak, Kürtleri asimile ederek "çözmek" için ellerinden gelen her şeyi yap-

tılar. Ama nafile! Egemenlerin hiçbir çabası, Kürdistan'ın parçalarında ulusal uyanışı, ulusal bilinçlenmeyi engelleyemedi. Kapitalizmin gelişmesine paralel olarak, Kürdistan'ın tek tek parçalarında uluslaşma süreci hızlanarak sürdü. Tek tek parçalarda, parçalanan, bölünen bir ulusun, Kürt ulusunun parçası olma bilinci giderek gelişti. Kürt ulusunun parçalanmış bir ulus olduğu olgu ise, Kürt ulusunun ve Kürdistan'ın yeniden birleştirilmesinin maddi temeli olduğu da olgudur. Bu olgu kimi Kürt gruplarını, ortaya çıktıkları dönemde, Kawa, PKK gibi "bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan"ı yaratmayı, Kürdistan'ın birleştirilmesini program maddesi olarak savunmaya götürmüştür. Kürdistan parçalanan, bölünen bir ülke olduğu için, Kürdistan'ın birleştirilmesi talebi, demokratik bir öze sahiptir. Bu talep haklı bir taleptir. Bu talebin maddi temeli vardır. Bütün bu olgulara rağmen, biz Kuzey Kürdistanlı Bolşeviklerin, Kürdistan'ın birleştirilmesi, bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan (BBDK) yaratma hedefi program maddesi değildir. Neden?

Kürdistan klasik sömürge değil, iç sömürgedir!

Klasik sömürgede; (denizaşırı sömürge) sömürgeci devlet ile toprak birliği yoktur. Sömürge ile sömürgeci devlet arasında, yüzlerce, binlerce kilometre uzaklık vardır. Klasik sömürgenin bağımsızlığını kazanması için sömürgeci devletin yıkılması mutlak zorunluluk değildir. Bu duruma 20. yüzyılda, İngiliz emperyalizminin, Fransız emperyalizminin, ABD emperyalizminin sömürgeleri örnek olarak verilebilinir.

Cezayir, ulusal kurtuluş mücadelesi sonunda 'bağımsızlığ'ını kazandı. Fransa devleti yıkılmadı. Fransa emperyalizminin Afrika kıtasında bulunan diğer sömürgeleri de şu veya bu şekilde 'bağımsızlık'larını kazandılar. Fransa devleti yıkılmadı.

İngiliz emperyalistlerinin Asya kıtasındaki sömürge ülkeleri, şu veya bu şekilde ulusal 'bağımsızlık'larını kazandılar. İngiliz devleti yıkılmadı.

Vietnam, ulusal kurtuluş mücadelesi ile bağımsızlığını kazandı. ABD devleti yıkılmadı.

Kürdistan'ın durumu klasik sömürgelere benzememektedir. Kürdistan klasik sömürge değil, iç sömürgedir. Kürdistan; dört sömürgeci devlet arasında, İngiliz, Fransız emperyalistlerinin çizdiği sınırlar sonucu, paylaştırılmış, bölünmüş, parçalanmış, ilhak edilmiş, iç sömürge konumundadır. Kürdistan'ın her parçası, ilhak eden sömürgeci devletin iç sömürgesidir. Kuzey Kürdistan, sömürgeci Türk devletinin, Güney Kürdistan, Irak devletinin, Doğu Kürdistan, sömürgeci İran devletinin, Güney Batı Kürdistan, sömürgeci Suriye devletinin iç sömürgesidir.

Kürdistan'ın her parçasında düşman ayrıdır!

Genel olarak konuşulduğunda, somuta indirgemeden, Kürdistan'ın tüm parçalarındaki, Kürt ulusunun düşmanlarının, sömürgeci devletler, emperyalizm olduğu söylenebilir. Bu genellik, tek tek parçada esas düşmanın kim olduğu, her parçadaki devrimin, yönelmesi gereken düşmanın kim olduğu so-

rusuna cevap vermez. Mesele somuta indirgendiğinde, somut konuşulduğunda, her parçanın düşmanının, aynı sömürgeci devlet olmadığı ortaya çıkacaktır. Her parçadaki devrimin, yöneleceği, yıkmayı hedefleyeceği düşman aynı düşman değildir.

Kuzey Kürdistan'daki halkımızın düşmanı, sömürgeci İran devleti değil, sömürgeci Türk devletidir. Doğu Kürdistan'daki halkımızın düşmanı, sömürgeci Türk devleti değil, İran sömürgeci devletidir. Güney Batı Kürdistan'daki düşman, Irak devleti değil, sömürgeci Suriye devletidir.

Sömürgeci devletlerin, Kürdistan'ın şu veya bu parçasında, gelişen ulusal uyanışa, ulusal harekete karşı, düşman olmaları, aralarındaki çelişmelere rağmen, ortak tavır geliştirmelerinden yola çıkılarak, her parçadaki halkımızın düşmanının bir olduğunu söylemek yanlıştır.

Kürdistan'ın tek tek parçalarında, düşmanın bir olmaması, her parçanın düşmanının ilhak edildiği ülke devletinin olması olgusundan çıkarılması gereken temel doğru şudur: Kürdistan'ın tek tek parçaları için, parçalanmayı, ilhak, iç sömürge olgusunu yok sayarak, bir devrim stratejisi çizmek, savunmak yanlıştır. Kürdistan devrimi, tek tek parçalar özgülünde değişik devrim süreçlerini gerektirir.

Kuzey Kürdistan'ın özgürleşmesi, ulusal baskıdan kurtulması için sömürgeci Türk devletinin yıkılması gerekir. Kuzey Kürdistan, Türk devleti tarafından ilhak edildiği için, Türk devletinin iç sömürgesi olduğu için, Kuzey Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi içiçe geçmiştir. Düşmanın birliği, ortak devrimi gerektirir.

İşçi sınıfı önderliğinde, birleşik demokratik devrim ile sömürgeci Türk devleti yıkılacak, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edeceği şartlar yaratılacaktır. Kürt ulusu kendi kaderini, Sovyet Sosyalist Türkiye Cumhuriyeti ile Sovyet Sosyalist Kürdistan Cumhuriyeti olarak, birlik sovyeti şeklinde, ya da federasyon, özerklik şeklinde de, birlikte yaşama yönünde kullanabilir. Ayrılma hakkını ayrılıp bağımsız devlet kurma şeklinde de kullanabilir. Ya da Kürdistan'ın diğer bir parçası ile birleşme, ya da bölge sömürgeci devleti ile birleşme yönünde de kullanabilir.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayini için, özgür, demokratik şartların yaratılması mutlak zorunluluktur.

Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi nasıl içiçe geçmişse, birleşik devrim, bir ve aynı düşmanı yıkmayı hedefliyorsa, Kürdistan'ın diğer parçaları için de, aynı durum söz konusudur. Doğu Kürdistan-İran devrimi, Güney Batı Kürdistan-Suriye devrimi, Güney Kürdistan-Irak devrimi süreçleri yaşanacaktır.

İşçi sınıfı önderliğinde bu değişik devrim süreçleri sonunda, tek tek parçalardaki Kürt ulusu, isterlerse bağımsız, birleşik, demokratik ve sosyalist Kürdistan cumhuriyeti şeklinde de yaşayabilirler.

Demokrasiden, gerçek demokrasi, işçiler, emekçiler için demokrasi anlaşılıyorsa -biz öyle anlıyoruz-, bağımsızlıktan, emperyalizmden, sömürgeci devletlerden bağımsızlık anlaşılıyorsa -biz öyle anlıyoruz-, bölge sömürgeci devletlerinin, işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimlerle yıkılması mutlak zorun-

luluktur. Ancak bu şekilde bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan hedefine varılabilinir.

Emperyalizm şartlarında, Kürt burjuvazisi önderliğinde, emperyalizmle işbirliği temelinde, emperyalistlerin denetiminde, "bağımsız Kürdistan" mümkündür. Güney Kürdistan'da ABD emperyalizmi şemsiyesi altında adı konmamış "bağımsız bir devlet" vardır. Bu devlet bizim istediğimiz, Kürt ulusal sorunun gerçek anlamda çözen bir devlet değildir.

Örgütlenmede ülke değil, devlet temel alınmak zorundadır!

Örgütlenmede komünistlerin çıkış noktası ülke değil, devlettir.

"Savaşımımızda belirli bir devleti kendimize temel olarak alıyoruz; o belirli devlet içindeki bütün ülkelerden işçileri birleştiriyoruz; biz hiçbir özel ulusal gelişme yolunu savunamayız, biz bütün olanaklı olan yollardan sınıf hedefimize doğru yürüyoruz." (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, İnter Yayınları, Sayfa 115)

Biz Lenin yoldaşın gösterdiği yoldan gidiyoruz. Savaşımımızda, örgütlenmede, bölünmüş, ilhak edilmiş, Kürdistan'ı değil, Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi alıyoruz. "Her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur." der Lenin. Devrim bir altüst oluştur. Eskinin yıkılarak, yerine yenisinin kurulmasıdır. Her devrim, bir iktidarı, rejimi yıkmayı hedefler. Sınıflı toplumlarda devlet; "sömürücü sınıfların çıkarını koruyan bir aygıt"tır. Çok uluslu bir ülkede devlet, o ülkede yaşayan bütün uluslardan işçilerin emekçilerin ortak düşmanıdır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye gibi çok uluslu bir ülkede, düşman birdir: Sömürgeci Türk devleti. Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin yıkmak için yöneleceği hedef, sömürgeci Türk devletidir. Düşmanın birliği ortak mücadeleyi gerektiriyor.

Doğu Kürdistan-İran'daki devrimin ortak düşmanı sömürgeci İran rejimidir. Doğu Kürdistan'ın özgürleşmesi için İran devletinin yıkılması gerekir. İran'ın da demokratikleşmesi için, İran devletinin yıkılması gerekir. Birleşik ve ortak devrimin, yöneleceği düşman, yıkmayı hedefleyeceği rejim aynıdır. Sömürgeci İran devleti.

Kürdistan tarihi, coğrafi olarak söz edilebilir, ele alınabilir bir ülkedir. Bir bütün olarak Kürdistan'dan bugün için siyasi bir ülke olarak bahsedemeyiz. Kürdistan tarihi ve coğrafi olarak önce Osmanlı sömürgeciliği ile İran devleti arasında ikiye bölünmüş, birinci emperyalist paylaşım savaşı sonunda, dörde bölünmüş bir ülkedir. Kürdistan'ın her parçası, ilhak eden devletin iç sömürgesi olarak şekillendi. Her bir parça iç sömürgesi olduğu devletin sosyo ekonomik birimi olarak, o devletin sosyo ekonomik yapısının parçası olarak şekillendi. İlhak edilen her parça, iç sömürgenin olduğu devletteki Kürdistan parçası, o devletin ekonomisinin bir parçası, sosyal yapısının bir parçası, o devletin iç pazarının -özel şartlara sahip- bir parçası olmuştur. Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesi, Kürdistan'ın her parçasının bağlı olduğu sömürgeci devletin kapitalizminin gelişmesi ile birlikte, ona bağlı olarak farklı biçimlerde, farklı hızda, farklı seviyede olmuştur.

Kürdistan'ın her parçası, ilhak edildiği devletin yıkılması ile özgürleşecektir. İlhak olgusu, iç sömürge olgusu, ortak, birleşik devrimi gerektirir. Kürdistan'ın dört ayrı parçasının, kurtulması, özgürleşmesi, dört sömürgeci devletin, işçi sınıfı önderliğinde, antiemperyalist demokratik devrimlerle olacaktır.

Biz kendimize Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimini ve bunu gerçekleştirmek için de sömürgeci Türk devletini yıkmayı temel alıyoruz. Birleşik, ortak devrimi savunmamıza rağmen, Kuzey Kürdistan'da ayrı bir bölgesel partiyi savunuyoruz. Partiya Bolşewik(Kurdistana Bakur), Bolşevik Parti(Türkiye). Birleşik partinin önderliğinde, birleşik devrimi savunuyoruz.

Partiya Bolşewik (Kurdistana Bakur) Kuzey Kürdistan'da yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçileri aynı çatı altında örgütleyecektir.

Bolşevik Parti (Türkiye), Türkiye'de yaşayan, tüm ulus ve milliyetlerden işçileri ve emekçileri aynı çatı altında örgütleyecektir. İki bölgesel partinin üzerinde, birleşik, merkezi parti anlayışını savunuyoruz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi, yazı içinde açıklamaya çalıştığımız olgulardan dolayı, birleşik, ortak bir devrim olacaktır. İşçi sınıfı önderliğinde, ortak demokratik devrim sömürgeci Türk devletinin iktidarını yıkacak, yerine işçilerin, köylülerin demokratik iktidarını, devletini kuracaktır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edeceği özgür şartlar yaratılacak, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlanacak, zorunlu devlet diline son verilecek, ulusal baskıya, ulusal eşitsizliklere son verilecektir.

Kürdistan'ın birleştirilmesi sorunu ve İbrahim Kaypakkaya yoldaş...

İbrahim yoldaş da, Kürdistan'ın birleştirilmesi sorununu tartışmış ve şu tavrı takınmıştır:

"Burada bir noktayı daha belirtelim: Kürdistan'ın Lozan Antlaşmasıyla kendi kaderini tayin hakkı çiğnenerek parçalanması, elbette tarihi bir haksızlıktır. Ve Lenin yoldaşın bir başka vesileyle söylediği gibi, haksızlığı durmadan protesto etmek ve bütün hakim sınıfları bu konuda ayıplamak, komünist partilerin görevidir. Ama böyle bir haksızlığın düzeltilmesini programına koymak akılsızlık olur. Çünkü günün meselesi olma niteliğini çoktan kaybetmiş bir sürü tarihi haksızlık örnekleri vardır. "Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemekte devam eden bir tarihi haksızlık" olmadıkları sürece, komünist partiler bunların düzeltilmesini sağlamak gibi, işçi sınıfının dikkatini temel meselelerden uzaklaştırıcı bir tutuma giremezler. Yukarda işaret ettiğimiz tarihi haksızlık, artık günün meselesi olma niteliğini çoktan yitirmiştir. "Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemek" gibi bir mahiyet taşımamaktadır. Bu nedenle komünistler onun düzeltilmesini istemek akılsızlığını ve basiretsizliğini göstermezler. Bu noktayı belirtmemizin sebebi, Program Taslağı üzerindeki tartışmalarda bir arkadaşın Kürdistan bölgesinin birleştirilmesini programa koymak yolundaki isteğidir. Türkiye'de komünist hareket ancak Türkiye sınırları içindeki milli meseleyi en iyi, en doğru çözüme bağlamakla yükümlüdür. Irak ve İran'daki komünist partileri de, milli meseleyi kendi ül-

keleri açısından en doğru çözüme kavuştururlarsa, sözkonusu tarihi haksızlığın hiçbir değeri ve önemi kalmayacaktır. Bütün Kürdistan'ın birleştirilmesini programımıza koymamız bir de şu açıdan sakattır: Bu, bizim tayin edeceğimiz bir şey değildir. Kürt milletinin kendisinin tayin edeceği bir şeydir. Biz Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı bir devlet kurma hakkını savunuruz.

Bu hakkı kullanıp kullanmayacağını veya ne yönde kullanacağını Kürt milletinin kendisine bırakırız. Bu nokta üzerinde ilerde tekrar duracağımızdan, geçiyoruz." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Ocak Yayınları, Sayfa 196-197)

İbrahim yoldaş, Kürdistan'ın birleştirilmesi meselesini tartıştığı dönemde, Kürdistan'ın çeşitli parçalarında ulusal uyanış ve ulusal kurtuluş hareketinin boyutları bugünle karşılaştırılamayacak kadar zayıftı. İbrahim yoldaş, esas olarak Kürdistan'nın birleştirilmesinin, bir komünist partisinin programına alınıp alınmayacağı bağlamında tartışmakta, doğru olarak, Kürdistan'ın birleştirilmesi meselesinin program maddesi olamayacağını, buna Kürt ulusunun kendisinin karar vereceği doğru tavrını takınmaktadır.

Kürdistan'ın bölünüp, parçalanması elbette tarihi bir haksızlıktır. Bu tarihi haksızlığın düzeltilmesine, Kürdistan'ın birleşmesine Kürt ulusunun kendisi karar verecektir. İbrahim yoldaşın; "... Tarihi haksızlık, artık günün meselesi olma niteliğini çoktan yitirmiştir.", "Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemek" gibi bir mahiyet taşımamaktadır." tespiti üzerine tartışılabilir, tartışılmalıdır.

İbrahim yoldaşın tartıştığı bağıntının, Kürdistan'ın birleştirilmesinin komünist partinin programına alınıp alınmayacağı bağıntısı olduğu, İbrahim yoldaşın yaşadığı dönemde Kürdistan'da ulusal uyanış ve ulusal hareketin çok zayıf olduğu, İbrahim yoldaşın Kürdistan'ın birleştirilmesi meselesinde, kararı verecek olanın Kürt ulusunun kendisi olduğu tavrını takındığı bilindiğinde, tarihi haksızlık bağlamında takındığı tavırla İbrahim'in sorunu "tarihin akışı dışında kalan" bir sorun olarak görmediği tespit edilebilir.

Toparlayacak olursak; Biz Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler olarak; yazı içinde açıkladığımız nedenlerden dolayı bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan'ı yaratmayı, hedeflemeyi, program maddesi olarak önümüze koymayı yanlış buluyoruz. Programatik olarak BBDK'ı savunmuyoruz. BBDK'ı program maddesi olarak savunmamamız, BBDK'nın nasıl yaratılacağı konusunda, fikir beyan etmeyeceğimiz anlamına gelmez. BBDK'nın isteminin maddi temeli, demokratik bir özü vardır. BBDK istemi haklı bir taleptir. Kürdistan'ın bölünmesi tarihi bir haksızlıktır. Bu tarihi haksızlık, tarihin akışı dışında kalmış, tarihi bir haksızlık değildir.

Bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan ancak Kürdistan'ı ilhak eden devletlerin, İran, Türkiye, Irak, Suriye, işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimlerle yıkılması ile gerçekleşecektir.

Bizim asgari programımız, sömürgeci Türk devletini yıkmak yolu ile, Kuzey Kürdistan'ı özgürleştirmeyi, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edeceği şartları yaratmak ile sınırlıdır. Bu hedefe de bir gün mutlaka varılacaktır.

13 Şubat 2006 ✘

SAVAŞIN VE İŞGALİN GÖLGESİNDE

Kadın olmak...

ABD emperyalizminin Irak-Güney Kürdistan'a saldırısı, savaş ve işgal süreci, emperyalistlerin propaganda ettiği gibi Irak-Güney Kürdistan'a "barış ve demokrasi" getirmedi.

Savaş, işgal ve işgale karşı direniş ve çatışmalar süreci bir kez daha savaşlarda kadınların yaşam koşullarının "barışçıl" dönemlere göre daha da kötüleştiğini belgeledi. Bu süreç aynı zamanda kadınların ve çocukların savaşların en büyük kurbanları olduğunu; en ağır yükü kadınların çektiğini; savaş dönemlerinde kadınların şiddete, taciz ve tecavüzlere daha çok maruz kaldığını da bir kez daha somut olarak gösterdi.

Genel olarak savaşlarda kadınların durumunun kötüleştiği biliniyor. Cephede savaşanlar genelde erkekler... Ama kadınların yaşam mücadeleleri çok değişik alanlarda yürüyor. Ev işlerinden çocuk bakımına, yaşlıların ve hastaların bakımına, eş ya da yakın akrabalarını kaybetme acısını çekmek, savaştan yaralı, sakat geri dönenlerin sorunlarıyla uğraşmak, genelde aileyi geçindirme mücadelesi; her an saldırılara maruz kalma korkusuyla yaşamak, bombardımana kurban gitmenin yanısıra, taciz ve tecavüzlere uğramak, savaş ganimeti olarak görülmek, kaçırılmak, katledilmek...

Daha bitmedi! Savaşın genel psikolojik baskı stratejisi için düşmanın rakiplerinin moralini bozmak amacıyla kadınların araç olarak kullanılması, işkenceden geçirmenin de ötesinde eşi, kardeşi ya da yakın akrabasının konuşturulması için de bir baskı aracı olarak kullanılması vb. barbarlıklara maruz kalmak kadınların savaş dönemlerinin genel görüntüleridir.

Savaşın bitmesi ile kadınların yükleri ya da yaşadıkları barbarlıklar ve zorluklar bitmiyor... Savaştan dönen erkekler, eğer yaralı veya sakat değilse hemen kadın üzerindeki egemenliğini yeniden kuruyor ve savaş psikolojisiyle kadına daha fazla eziyet ediyor. Eğer yaralı veya sakatsa, kadınlara ek bir yük, sorun doğuyor. Savaş döneminde "geri cephede" belki de "şans" olarak görülen iş bulma durumu, erkeklerin savaştan-cepheden dönmesiyle yerini kadınlar için işsizliğe bırakıyor. Bu da erkeğin sakat olduğu, çalışamaz halde olduğu ailenin geçiminin daha da zorlaştığı anlamına gelir ve bu zorluk da kadının sırtındadır.

Bu arada savaş döneminde taciz, tecavüzlerin, katletmelerin sonuçları da yavaş yavaş kendisini göstermeye başlar. Savaş döneminde yaşam mücadelesi veren kadınların, özellikle taciz ve tecavüze uğrayanların dramları kendisini intihar etmeler biçiminde ortaya koyuyor. Feodal erkek egemen kültürün önemli rol oynadığı ülkelerde ise "namus" ölçülerine uygun davranmadığı -örneğin açık giyinmek, başörtüsü örtmemek, yakın akraba olmayan erkeklerle konuşmak vb.- gerekçesiy-

le recmedilmek, katledilmek de kadınların maruz kaldıkları barbarlıklar arasında yer alıyor. Savaş ve işgal Saddam rejiminin devrilmesini beraberinde getirdi, ama Irak-Güney Kürdistan'a özgürlük ve demokrasi uğramadı bile. Kimi tahminlere göre 100.000 civarında sivilin yaşamına, bir o kadarının da kayıp durumda olmasına mal olmuştur bu savaş ve işgal. Bu ölenlerin ve kayıpların önemli bölümü kadın ve çocuklardır.

Burjuva araştırma gruplarına ya da insan hakları savunucusu kesimlerin tespitlerine göre de 2003 Mart ayında başlayan savaş ve sonrası işgal döneminde kadınların durumu Saddam rejimi ve Irak'a uygulanan ambargo döneminden çok daha kötüdür. Baskıların biçimi değişse de kadınların genel durumu daha kötü ve onlar üzerindeki baskılar daha yoğun. Bu baskıların öne çıkan biçimleri öncelikle şiddet, taciz, tecavüz ve katletmedir. Sadece Iraklı dinci-gerici veya dinci-faşist kesimler kadınlara baskı uygulamıyor... İşgalci güçler de -sadece askeri operasyonlar sırasında değil- kadınlara karşı taciz, tecavüz, tutuklayıp işkence etme, kocasını ya da herhangi bir akrabasını konuşturmak için de tehdit unsuru olarak kullanma, yani eğer sözkonusu kişi konuşmazsa tutuklanan kadına tecavüz edileceği vb. tehdit için kullanma durumundadır. Savaş ve işgal dönemini güçlenmek için kullanan Şiilerin ve Sünnilerin de kadınlara karşı dinci gerici ve fedal yaklaşımları uygulatmaya çalışmaları, buna uymayanlara karşı öldürmeye kadar varan tehditleri ve baskıları da kadınların yaşamını cehenneme döndüren barbarlıklardır.

BM'nin raporuna göre Irak'ta kadınların durumu şöyledir: Irak'ın nüfusunun % 60'ını kadınlar oluşturuyor. Savaştan dolayı dul kalan kadınların sayısı 250 bin civarındadır. Şiddet ve tecavüz savaşla birlikte günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Tahminlere göre son bir yılda 4000'den fazla namus cinayeti işlenmiştir. Tecavüze uğrayan kadınlar fuhuş sektörüne veya intihara sürükleniyor. Kadınların intiharları ve kendilerini yakarak intihar etmeleri olayları artmıştır, artmaktadır. 2004 yılında Süleymaniye çevresinde 1544 kadın üzerinden yapılan araştırmaya göre bu kadınların 907'si sünnetli çıkmıştır. Evlilik yaşı ailenin izniyle 15-16 civarındadır ve okula gitmeyenlerin sayısı artmaktadır vb. vb.

8 Mart nedeniyle yayınlanan bir raporda Güney Kürdistan'da -ki Güney Kürdistan, Irak geneli ele alındığında kadınların en "özgür" olduğu bölgedir- son 14 ay içinde 831 kadın kendisini yakarak intihar etmeye kalkışmış, bunların 200'ü yaşamını yitirmiştir. Aynı dönemde 35 kadın da eşleri ya da yakın akrabaları tarafından öldürülmüştür.

Bağdat'ta son dönemde başları açık gezen kadınlara saldırılar ve öldürme olayları da giderek çoğalmıştır. Şiilerin ve Sünnilerin egemen olduğu alanlarda kadınlara karşı uygulanan baskılar Güney Kürdistan'dakinden çok daha fazla, çok daha ağır ve barbarca. Kaçırma, tecavüz edip katletme olayları gibi, "islami usullere göre" giyinmeyenlere saldırılar, kezzap döküp yakma eylemleri vb. saldırılar günlük yaşamın görüntüleri arasındadır.

İşgalcilerin emrindeki hükümetin de -ki 15 Aralık seçimlerinden sonra yenisi kurulmadığı için hala işbaşında- kadınlara ve genç kızlara karşı taciz, tecavüz ve kaçırma eylemlerine karşı önlem aldığı yok. Ter-

sine ortaya konan son anayasa ile şeriat kanunları da bir türlü uygulanmaya konuyor ve geçici anayasada kadınlara verilen kimi haklar budanıyor ve kadınların anayasal düzeydeki hakları da Saddam rejimi dönemindeki haklardan daha geri düzeye indiriliyor. Irak-Güney Kürdistan'da Saddam sonrası dönemin yapılanması hâlâ son biçimini almadığından gelişmelerin hangi yönde olacağı tam kestirilemiyor.

Irak Cumhurbaşkanı Talabani'nin kadından sorumlu danışmanı Selma Jobbo da yetkililerin sorunu ciddiye almadığını, programlarını gözden geçirmeleri gerektiğini belirtirken şunları anlatıyor:

"Şu anki şiddet, yani savaşın getirdiği zor koşulları aşmak elbette kolay değil. Irak kadını savaş nedeniyle işine gidemiyor, sokağa çıkmakta zorlanıyor. Evine hapis oluyor. Bu da bir anlamda şiddettir." (Özgür Politika, 4 Nisan 2006)

Bir başka gerçeklik de kadınların devletin kolluk güçlerinden yardım isteme olanaklarının olmamasıdır. Durum şöyledir: Eğer bir kadın polisten yardım istiyorsa, polis "bu aileyi ilgilendiriyor" ya da "aile içi sorun" olarak değerlendirdiğinden ve müdahalenin geleneklere ters düştüğünü düşündüğünden olaya müdahale etmiyor. Yani kadının yardım isteğine uymuyor. Polisin kadının yardımına gitmesi ancak eşi de yardım isterse mümkün oluyor. İyi de kadın tam da kocasından dayak yediği, ölümle tehdit edildiği yerde yardım istiyorsa ne olacak? Sonuç belli: Kadına yardım mardım yok! Yine sonuç: Namus cinayetleri artmıştır.

Burada sadece özet halinde ortaya koyduğumuz kimi gerçekler ve veriler, savaşın ve evet erkek egemen sistemin barbarlığını açıkça ortaya koymaktadır.

Bu olgular aslında savaşın barbarlığını da ortaya koymaktadır. İnsanların birbirini katletmesinin kaynağı, diğerlerine egemen olma amacı ve bunun için de egemenliğin sağlanmasına olanak veren toplumsal zenginliğe sahip olma dalaşıdır. Başka ve anlaşılır ifadeyle, savaşın kaynağı sömürü sistemi olan kapitalizm-emperyalizmdir. Kapitalizm-emperyalizm barbarlıktır. Erkek egemen sistemin koruyucusu ve sürdürücüsüdür bu barbar sistem. Bu barbar sistem genelde insanlık düşmanı, özelde işçilere, emekçilere ve evet aynı zamanda ve özel olarak da işçi ve emekçi kadınlara düşmandır.

Bu barbarlığa son vermek de işçilerin, emekçilerin kendi ellerindedir. Kadın-erkek işçilerin, emekçilerin, kapitalizmin egemenliğine son vermek için; dünya üzerinde savaş barbarlığına son vermek için, kadınların da özgürlüğünün sağlanacağı, sınıfsız, sömürüsüz toplumu yaratmak için... devrimci savaşa hazırlanmaları, devrim için mücadeleye sarılmaları gerekiyor. Kurtuluşun başka yolu yoktur!

Irak-Güney Kürdistan'da da kadınların gerçek kurtuluşu, hem işgale, işgalci güçlere karşı emperyalizme karşı mücadeleden, hem de yerli gericilere karşı devrim için mücadeleden geçer.

Savaş karşıtı kimi Iraklı ve ABD'lili kadınların son dönemde işgal ve savaş son bulsun yönlü çağrılarda bulunması, bunun için imza toplaması vb. tavrı iyi niyetli ama yetersiz bir tavırdır. Çünkü çözümü yine savaşı yürütenlerden arıyorlar. Erkek egemen sisteme, emperyalist sisteme karşı mücadele etme yaklaşım ve tavırları yoktur.

Dayanışmamız Irak-Güney Kürdistanlı işçi, emekçi kadınların sömürü sisteminden kurtuluş mücadelesiyledir.

14 Nisan 2006 ✘

TÜRK ULUSUNA MENSUP BİR İŞÇİDEN KÜRT EMEKÇİLERE

Açık Mektup

Kürt Emekçi Kardeşim;

Bu mektubu son Newroz provokasyon ortamının derinleştirildiği dönemlerde yazıyorum. Kimi sahibinin sesi medyanın çanak yalayıcılarının "Mart Sendromu" olarak adlandırdıkları, aslında Kürtlere yönelik saldırıların yoğunlaşacağının habercisi olan bir dönemde yazıyorum bu mektubu. Bir Türk işçisi olarak ne düşündüğümü yazmak istedim.

Bilesin istedim; yaratılmak istenen Kürt-Türk düşmanlığında ben yokum... Senin düşmanın değilim, tam tersine senin en temel haklarının savunucusuyum... Bu topraklarda yaşayan çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilerin geleceği paylaşmasını, umudu birlikte yeşertmesini, geleceği birlikte kurmasını istiyorum. Halklar arasında oluşturulmak istenen çitlere karşı mücadele eden ve halkların kardeşliğinin sağlanabilmesi için ortak düşmana karşı, Türk devletine karşı mücadele birliğinden yana olan birisiyim... Bilmeni istedim...

Kürt Emekçi Kardeşim...

Geçtiğimiz günlerde Newrozu kitlesel olarak kutladınız, taleplerinizi bir kez daha alanlara taşıdınız... Newroz'un mücadeleci yanını öne çıkardınız.

Bu yıl da Newroz döneminde saldırılara yenileri eklendi, ekleniyor.

Kimileri tam ibretlik: Newroz'u kutlamak için ilgili makamlara başvuruda bulunan Kürt emekçilerinin dilekçelerinde "Newroz" kelimesindeki O harfinin yasaklanması olayını ibretle izledik. Newroz'un kelime düzeyinde de "Nevruz"laştırılması ve ulusal taleplerin haykırıldığı bir gün olması içeriğinin değiştirilmesi beyhude bir çabaydı... Şimdi bu çabanın kelime olarak da yapılmaya çalışılması bir yanıyla komik; ama diğer yandan bu Kürt dilinin, alfabesinin reddinin de bir göstergesi... Bu da komik!

İçinden geçtiğimiz dönemde bu ibretlik girişimler yanında acı olaylarda artışlar var. Daha geçtiğimiz günlerde Kürt ulusunun ulusal taleplerini dillendiren, faşist devletin baskılarını, katliamlarını protesto edenlerin üzerine ateş açılması sonucu 13 Kürdistanlı yaşamını yitirdi. Evet, savaş yeniden tırmandırılmaya, bunun için provokasyonlar yaratılmaya çalışılıyor. Şemdinli'deki bombalama olayı, bu olayın öncesinde gerçekleştirilen diğer bombalama olayları bunun açık göstergelerinden. Planlı, programlı gerçekleştirilen bu provokasyonlar boşuna değil. Hakim sınıfların Kemalist "derin devlet" kesimi hem Kürt sorununu "vur-kurtul" dedikleri, baskı ve zorla "çözme" siyasetini sürdürmek istiyor, hem de bu sorun üzerinden siyasi hasımları olan AKP hükümetini yıpratmak istiyorlar. AKP hükümeti ise Kürt sorununu tanıma, Türkiyelilik, anayasal vatandaşlık gibi kavramlardan bahsetse de son tahlilde hükümeti ayakta tutabilmek için Kürt ulusuna yönelik saldırılara onay veriyor; yasal düzlemde üzerine düşenleri yerine getiriyor. Andaki durum kabaca bu.

Sevgili Kürt Emekçi Kardeşim...

Yukarıda yazdıklarım son bir kaç ayın yaşananları. Ancak Kürt ulusundan işçilere, emekçilere yapılanlar son birkaç ayla sınırlı değil. 80 küsur yıllık Cumhuriyet tarihi boyunca Kürtlere yapılanları biliyorum. Bir bölümünü yaşadım, yaşadık. Bir bölümünü duyduk yaşlılarımızdan. Koçgiri'yi, Dersim'i duyduk. 1980'in ortalarından itibaren Kuzey Kürdistan'da yaşanan barbarlığın tanıklarıyız. Kulakları kesilmiş, gözleri oyulmuş gerilla cesetleri resimlerini gördüğümde bunları yapanların insanlıktan nasibini almamış yaratıklar olduklarını düşündüm. Tanklar altında ezilen; tanka bağlanıp sürüklenen de sizdiniz... Toplu olarak katledilenler, gözaltında kaybedilenler de çoğunlukla sizdiniz... Köyleri yakılan, yerinden yurdundan göçertilen yüzbinlercenizin yaşadığı dram hâlâ yüreğimizde acıdır. Bunları yaşadınız. Bu yüzden barbarlıkları uzun uzun yazmayacağım.

Ne içindi tüm bu yaşananlar? Neden uygulandı tüm bu barbarlıklar?

En temel hakkınız olan ulusal kimliğinizi istiyordunuz. Kürt dilinin özgürce kullanılmasını, Kürt kültürünün yaşatılmasını ve nihayet özgür bir Kürdistan'ın yaratılmasını istiyordunuz. Bunun için Kürdistan'ı sömürge olarak elinde tutan dört devletten birisi olan Türk devleti, dörde bölünmüş topraklarınızda sizin üzerinizde baskı ve terör uygulayarak, gerektiğinde asimilasyonla ama çoğu kez silahla, bombayla, dipçikle... sınırın bu yanında Kürtleri susturmaya çalıştı, çalışıyor. Tıpkı Suriye, İran ve Irak'taki Saddam rejimi gibi. (Bununla "Saddam rejimi Kürt düşmanıydı, kötüydü, ABD Saddam'ı devirerek Kürt özerk yönetiminin kurulmasına olanak sağladı, iyi oldu"... filan gibi bir şey düşünmüyorum. Hayır, ABD de kendi çıkarı için Kürtlerin hamisi kesildi. Bilirim ki; aynı emperyalistlerin dostları yoktur, çıkarları vardır!)

Evet bölünmüş vatanın çocuklarısınız... Bunun nasıl bir duygu olduğunu tahmin edebiliyorum... Evet, ulusal haklarınız elinizden alındı, diliniz yasaklandı; kültürünüz yokedilmeye çalışıldı... Ama tüm bunlar Kürtlüğü, Kürdistan özlemini ortadan kaldırmadı. Sizler ulusal bilincinizin her geçen gün daha fazla bir şekilde farkına varıyor ve haklı olarak kimliğinizi, özgürlüğünüzü talep ediyorsunuz...

Bu taleplerinizi sömürgeci Türk devleti baskı ve kanla geri çevirmeye çalışıyor; sizleri yok sayıyor... İstiyor ki; 80 küsur yıldır sürdürdüğü sömürü ve baskı sistemi sürsün... Ve onun 80 küsur yıldır sürdürdüğü bu baskıcı, katliamcı sistemde benim gibi kimi Türk işçi ve emekçileri karşı çıksa da işçilerin emekçilerin büyük çoğunluğunu kandırıp, sana karşı, sizlere karşı kışkırtıyorlar... Türk ulusundan, Laz, Çerkez, Abhaz vd. milliyetlerden emekçileri Kürt ulusundan işçilere, emekçilere karşı kışkırtıyorlar. Biz emekçileri birbirimize karşı kışkırtıp sömürü düzenini sürdürmek; sömürücü devleti yaşatmak istiyorlar... Onlar biliyorlar ki, biz, çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçiler birleşip bizi sömürenlere karşı güç oluşturursak onların saltanatını çok kısa sürede yerle bir edebiliriz. Onlar bu birliğin gerçekleşmesinden korkuyorlar; bunun için birbirimize düşürmeye çalışıyorlar.

Bunda –şimdilik– başarılı da oluyorlar.

Kimileri de kalkıyor, sizin taleplerinizi yok sayıp, "din kardeşliğinden" dem vurarak sizi/bizi bununla uyutmak istiyorlar. Aynı "ümmetin" çocuklarının birbirlerini sömürmeyeceğini, kendi aralarında haksızlık yapmayacağını vs. söylüyorlar. Yalan söylüyorlar. İstiyorlar ki, yalanlarına kanalım; en temel haklarımızı istemeyi, özgürlüğü, insanca yaşam isteğini bir kenara bırakalım; bizleri baskı altında tutan devlete, sömüren patrona, gericiye, mollaya karşı başımızı eğelim; "halimize şükredip" susalım...

Bizi birbirimize düşürmeye çalışanların durumu, istekleri böyle... Bir de Kürt cephesinden bunlara destek verenler var. Bunları, kendilerine sunulan kimi kırıntılar karşılığında "ruhunu şeytana satanlar" olarak tanımlarsak yanlış olmaz sanırım. Kimi zaman köy korucusu olarak, kimi zaman İçişleri Bakanı olarak, kimi zaman bir sanatçı veya bir işadamı olarak, bazen "Kürt halkının sözcüsü!" bir siyasetçi olarak... karşımıza çıkıyorlar. Onlar da bu sistemin kıyısından köşesinden sebeplenenler olarak sistemin devamı konusunda üzerlerine düşeni yerine getirmeye çalışıyorlar. Tüm bunlar "Kürt realitesi"nin kimi parçaları...

Sevgili Kürt Emekçi Kardeşim;
Sevgili Dostum...

Tüm bu gerçekliklerin farkındayım... Bir Türk emekçi olarak bu yapılanların, oynanan oyunların farkındayım.

Evet bütün kötülüklerin kaynağı, sömürü sistemini ayakta tutmak isteyen bu faşist Türk devleti. Ama kabul etmek gerekir ki, o bunu yaparken Türk ulusundan işçilerin büyük çoğunluğu başta olmak üzere çeşitli ulus ve milliyetlerden işçileri, emekçileri kendi çıkarları için şovenizm ağusuyla zehirleyebiliyor. Buna anda ben ve benim gibi düşünen az sayıda insanın engel olabilecek durumu yok. Ancak yine de yılmadan mücadele etme görevimiz var. Yaptığımız da bu...

Mücadele etmeliyiz... Çünkü senin esaretin benim esaretim demek... Senin kurtuluşun da benim kurtuluşum...

Mücadele etmeliyiz, çünkü beni, bizi sömüren sistemi ve onu koruyan kollayan sömürgeci faşist Türk devletini ortadan kaldırmak; yerine halkın iktidarını kurmak özgür bir düzenin, bağımsız ülkelerimizin kurulmasının, halkların kardeşliğinin sağlanmasının tek yolu... Devrim halklarımızın kurtuluşunun tek yolu!

Mücadele etmeliyiz... Çünkü tarih karşısında sorumluluğumuz var; insanlık karşısında sorumluluğumuz var...

İnsanca yaşanabilir, sömürünün, zulmün olmadığı; insanın insana kulluğunun yerini eşitliğin, kardeşliğin aldığı; halkların dostluk ve kardeşlik içinde, barış içinde yaşadığı, serpildiği bir dünya için; bayrağında herkesin yeteneğine göre katkı sunduğu, herkesin ihtiyacı ölçüsünde aldığı bir düzen için mücadele etmeliyiz... Bu bilinçle sarılıyoruz mücadeleye... Sarılmalıyız...

Emekçi Kürt Kardeşim;

Kuzey Kürdistan'da bir mücadele sürüyor. Bağımsız Kürdistan kurma hedefiyle başlamış olan ve bu uğurda bir çok insanın hayatına malolan mücadele geldiği noktada kimi kültürel haklar hedefine kilitlendi. Başlangıçtaki hedeflerden uzaklaşmış ve çok daha geri talepler için yürüyen mücadele birçok açma-

zı yaşıyor. Reformizmin açmazı bu... Türkleri de, Kürtleri de sömüren ve baskı altında tutan Türk devleti ile oturup Kürt sorununu "çözmek" esas amaç haline geldi, getirildi. Kimi zaman "özgürlüğün beyinlerde gerçekleşmesinden" dem vuruldu, özgürlük iğdiş edilmeye çalışıldı; kimi zaman garip, eski çürüğe çıkmış teorilerle reformist siyaset meşrulaştırılmaya çalışıldı.

Bunlar Kürtlerin özgürlüğünün ve kurtuluşunun Türk ve diğer ulus ve milliyetlerden emekçilerle, sınıfsal bir temelde mücadele birliğinin önüne engel oluşturdu. "Kürt solu", "Türk solu" gibi kavramlarla sınıfsal örgütlenmelerin yerine milliyet temeline dayalı örgütlenmeler bilinçlere sokuldu... Bu ve benzer şeylerler de "Kürt realitesi"nin kimi parçaları... Burada bir kez daha düşünmek gerekiyor emekçi Kürt kardeşim...

Doğru ve haklı bir talebin var: Özgür bir Kürdistan, Kürt kimliğinin-kültürünün tanınması; jandarma dipçiğinin, baskının, zulmün, katliamların ortadan kalkması, demokrasi, insan hakları, halkların kardeşliği, barış... gibi talepler haklı ve sonuna kadar savunulması gereken talepler... Ancak bunları kazanmak için devrim yolunu seçmek gerekiyor. Türk devletinin varlığı koşullarında gerçek bir demokrasi, gerçek bir barış, halkların kardeşliği vb. vb. gerçek anlamda sağlanamaz... Bu gerçeklik yanında bir gerçek daha var kabullenilmesi gereken: Ortak düşmanımız olan bu devletin varlığı sadece Kürt emekçilerinin mücadelesiyle ya da sadece Türk emekçilerinin mücadelesiyle ortadan kaldırılamaz. Ortak düşmandan kurtulmak için ortak mücadele gerekli... Kurtuluşun yolunu açacak olan şey birleşik, örgütlü bir mücadeledir... Bunu kavramamız ve buna uygun adım atmamız, mücadele birliğini örmemiz gereklidir...

Kürt Emekçi Kardeşim...

Türk işçileri, emekçileri devlet tarafından kandırılmış olabilir, zehirlenmiş olabilir. Anda düşmanın olarak karşına çıkabilir... Ancak işçilerin devlet tarafından ağulanmasına karşı durma, onları devrim davasına kazanma, onları ortak safımıza kazanma diye bir derdimiz var. Bunun için uğraşmalıyız. Bu yapılmayacak bir iş değil, yapılabilir bir iştir. Kandırılmış Türk işçisine kendi gerçekliğini anlattığımızda anlayacaktır. Bunun için herkese görev düşüyor.

Kürt Emekçi Kardeşim; Dostum;

Ortak bir kader birliğimiz var; ortak çıkarlarımız var. Ortak düşman sömürgeci faşist Türk devletine karşı ortak mücadelede, ortak cephede yerimizi alalım... Gel gücümüzü birleştirelim; devrim yolunda ilerleyelim; devrimi gerçekleştirelim... Devrimi ancak birlikte yapabiliriz... Geleceği ancak birlikte kurabiliriz... Unutma güzel kardeşim: Kürtlerin ayrı devlet kurma hakkını özgür iradesiyle kullanmasının özgür koşulları da ancak böyle gerçekleştirilebilir.

İyi düşün; doğru karar ver; devrim safında yerini al... Al ki, kurtuluşumuzu ertelemeyelim... Al ki, sesimiz daha gür çıksın: **Bıji bıratiya gelan! Bıji şoreş, Bıji sosyalîzm!**

Senden isteğim bu...

Dostlukla...

13 Nisan 2006

Türk ulusundan bir işçi ✗

Bölgemizde Newroz etkinlikleri...

Şehrimizde 20 Mart 2006 tarihinde Kürt Halk Evi'nin düzenlediği meşaleli Newroz yürüyüşüne katıldık. Yürüyüşe 300 civarında katılım vardı. Yürüyüşe Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürdistanlılar da destek verdi. Enternasyonal Kültür Evi derneği de yürüyüşe katılım çağrısı yaptı. Biz de bu temelde yürüyüşe destek verdik. Yürüyüşte Newroz bildirisini Türkçe, Almanca dağıttık. Yoğunlukla "Abdullah Öcalan'a özgürlük" sloganı atıldı. Yürüyüşün başlangıcında Newroz'un anlamı anlatıldı. Yürüyüş Almanca dilinde yapılan bir konuşma ile şehir merkezinde bitirildi. Yürüyüşte PKK taraftarlarınca Apo'nun resimleri ile PKK bayrakları taşındı.

26 Mart 2006 tarihinde Enternasyonal Kültür Evi'nde, Mala Gelê Kurd, Atılım gazetesi ve Stêrka Bolşewîk dergisi temsilcilerinin katıldığı bir panel düzenlendi. Toplantıya katılım 80 civarındaydı. Toplantıya çağrı için el ilanları ve afişler hazırlanarak yoğun bir propaganda yapıldı.

Panel sırasında ulusal mücadele ve Newroz ile ilgili çeşitli resimlerin ve sloganların yeraldığı bir sinevizyon gösterildi.

Toplantıya konuşmacı olarak katılanlar 15'er dakika konuştular. İlk konuşmayı Mala Gelê Kurd derneği temsilcisi yaptı. Temsilci konuşmasını Kürtçe yaptı; ardından Türkçe dilinde bir özet yaptı. Konuşmasında Newroz'un ortaya çıkışını ve mücadeleci yanını anlatan Mala Gelê Kurd derneği temsilcisi, devletin her türlü engellemesine karşı Kürt halkının Newroz'da alanlara çıkıp kitlesel olarak kutladığını belirtti.

Atılım gazetesi temsilcisi "derin devlet" siyasetini Şemdinli'de yaşanan olayları, devletin Kürt halkı üzerindeki baskıları anlattı.

Stêrka Bolşewîk temsilcisi, Newroz'un efsanefi yanını bir yana bıraktığımızda, bugün mücadeleci yanı bağlamında Kürt ulusunun ulusal taleplerinin dile getirildiği, sömürgeciliğe karşı çıkılan bir mücadele gününe dönüştüğünü anlattı. Bugünkü somut duruma da değinen Stêrka Bolşewîk temsilcisi; Kuzey Kürdistanlı bolşevikler olarak görevin sorunu devrimci tarzda ele almak olduğunu, faşist Türk devletinin devrimle yıkılmadan gerçek anlamda sorunun çözülemeyeceğini; bunun için devrim mücadelesine sarılmanın ve mücadeleyi yükseltmek gerektiğini söyledi.

İlk tur yapılan konuşmalardan sonra sorular bölümüne geçildi. Toplantıya katılanların sordukları sorulardan sonra ara verildi. Aradan sonra sorulara yanıtların verilmesiyle toplantı devam etti.

Mala Gelê Kurd derneği temsilcisi kendisine yöneltilen soruları yine esas olarak Kürtçe yanıtladı, Türkçe diline çevirdi. Güney Kürdistan'daki oluşum, ABD ile ilişkiler, Türk devleti ile bir çözümün nasıl olabileceği konularında açıklamalar getiren temsilci, devletin PKK'nin silah bırakmasını istediğini, ancak bunu yapmayacaklarını söyledi.

Temsilci özetle Ortadoğu zemininde her güçle görüşebileceklerini, bunun normal olduğunu ve polemik konusu yapılmaması gerektiğini; Türk devletinin saldırıları karşısında gerillanın direnişinin meşru olduğunu, serhildanların metropollerde de gelişip güçleneceğini, Kürt halkının özgürlük hareketine sıkı sıkıya bağlı olduğunu, bugün milyonların PKK'nin arkasında olduğunu söyledi.

Sorular daha çok Stêrka Bolşewîk temsilcisine sorulmuştu. Kürt ulusal sorununun çözümüne bolşeviklerin yaklaşımı, Stêrka Bolşewîk'in Kuzey Kürdistan'da mücadelesinin ne durumda olduğu, faaliyetlerinin durumu üzerine sorular yanında "Bugüne kadar Türkiye coğrafyasında kaç Türk genci kazandınız?" türünden sorular da soruldu.

Stêrka Bolşewîk dergisi temsilcisi özetle ulusal sorunun çözümünün Türk hakim sınıflarının devletinin yıkılmasından geçtiğini; Kürt, Türk ve diğer ulus ve milliyetlerden işçilerin emekçilerin ortak bir mücadele cephesinde birleşip bu ortak düşmana karşı mücadele etmesi gerektiğini, bu amaçla birleşik bir bolşevik parti inşa ettiklerini; Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de iki ayrı partinin bu birleşik parti çatısı altında, gücü oranında örgütlenme çalışması yürüttüğünü söyledi. Temsilci; emperyalist güçlerin Kürt sorununu kendi bölgesel çıkarları için kullandıklarını, dolayısıyla mücadelenin hedeflerinden birisinin emperyalizm olduğunu; sömürgeci Türk devleti varlığını sürdürdüğü sürece Kuzey Kürdistanlı işçiler, emekçiler için gerçek kurtuluşun sözkonusu olamayacağını belirtti.

Atılım gazetesi temsilcisi, kendisine yöneltilen sorulara verdiği yanıtlarda özetle bugün Kürt halkına yönelik saldırılara karşı ortak mücadelenin önemini vurguladı.

Temsilcilerin konuşmalarından sonra toplantıya izleyici olarak katılanlara 5'er dakikalık konuşma hakkı tanındı. Konuşmacıların bir bölümü ulusal sorunda burjuvazinin ulusal sorunu gerçek anlamda çözemeyeceğini belirterek bunun dünyada bir çok örneği bulunduğunu; bunun karşısında sosyalistlerin ulusal sorunda bir plan ve programları olduğunu, gerçek anlamda ulusal sorunun çözümünün, halkların kardeşliğini gerçek anlamda gerçekleştirmenin yolunun devrimden, sosyalizmden geçtiğini söylediler. Kimi konuşmacılar bugün Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin hakim sınıflar arasındaki çatışmada birbirlerine üstünlük sağlamada bir manivela olarak kullanılmak istendiğini, bunun için provokatif bir ortam yaratılmak istendiğini, bunun için bilinçli ve planlı olarak Kürt ulusundan işçilere, emekçilere yönelik saldırılara başvurulduğunu, bu saldırılara karşı mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini belirttiler.

Toplantı esas olarak olumlu geçti. Şehrimizde uzun zamandan beri böyle ortak bir panel yapılmamıştı. Bu yönüyle olumlu bir toplantı oldu. Yine katılımın yüksek olması da toplantının olumlulukları arasındaydı.

Enternasyonal Kültür Evi adına kapanış konuşması yapan arkadaş da toplantının bu olumluluklarına dikkat çekerek toplantıyı bitirdi.

Nisan 2006

Bir grup SB okuru ✗

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

15. "Çarenûsiya xwe tayin"
"Mafê Çarenûsiya xwe tayin"

"Çarenûsiya xwe **tayin**" û "Mafê Çarenûsiya xwe" tiştên bi ferq in. "Çarenûsiya xwe" yan jî "Çarenûsiya xwe tayinkirin" tê mana **cihêbûnê damezirandina dewleteke cûda.** Lê belê "mafê çarenûsiya tayinkirin" weke me berê jî nîşan dabû, tê mana **mafê cihêbûnê, "mafê damezirandina dewleteke cûda".** Tiştên komunîst di bin her mercê de û bê şert û şûrt diparêzin "**mafê** çarenûsiya xwe tayinkirin" ango **mafê** damezirandina dewleteke cûda ye. "Mafê çarenûsiya xwe tayinkirin" û "çarenûsiya xwe tayin" yan jî bi gotineke din "mafê damezirandina dewleteke cûda" û "damezirandina dewleteke cûda" divê qet neyên tevî hev kirin. Komunîst di bin her mercê de ya yekemîn diparêzin, ya duemîn bi girêdana mercan ve diparêzin. Bi gotina hevrê Lenin, tevgera komunîst vê pirsgirêka duemîn, "di her mesela taybet de bi nêrbarî, weke temamiyekê ji bo pêşveçûna cıvakî û ji bo sosyalîzmê, di warê berjewendiyên tekoşîna çînî yên proletarya didarêze û tayin dike." Hevrê Lenîn, "mafê çarenûsiya netewan", bi mafê jin/mêr berdanê ve rûbarî hev dike. Mafê berdanê di bin her şertî de û bê qeyd û bend çiqas tê parastin ji, mesela berdanê bi xwe, weke tê zanîn di şertên bêlî de tê parastin, di hinek şertan de nayê parastin. Meriv mafê berdanê nasneke, wê çawa yekitiya malbatê yekitiyeke bi zorê be, ku "mafê çarenûsiya xwe tayinkirin" neyê naskirin jî, yekitiya milliyetan wê bibe yekitiyeke zoranî. Nabe yekitiyeke ku ji bawerî û dil tê. Wê bibe yekitiyeke ku ji dijminatiyê, ji cebrê, yekitiyeke pûç û helisî. Komunîst yekitiyeke wisa naparêzin; yekitiyeke xurt ya ku di navbera gelê kedkar yê ji her milliyetî, ya ji ba-

weriyê, dostiyê, ji dil tê dixwazin û diparêzin. Cardin komunîst, bi gelemperî bi awayê dewletên mezin rêxistinbûyiniyê, ji awayê dewletên piçûk piçûk rêxistinbûniyê tercîh dikin. Ji ber ku dewletên mezin yên li ser erdên fireh sazbûne, ji bo tekoşîna çînî, ji bo awayê hilberîna fireh û ji bo avahiya sosyalîzmê xwediyên şerten hîn destdide ne. Lê belê Komunîst, weke me bêlî kiri bû, bi awayên dewletên mezin rexistinbûniyê li ser milliyetan bi bindestî û zorê be, bi tundî li dij in.

Yekitiya navbera milliyetan, divê li ser ji dilhatinê û baweriya bi hevre be. Aha, erka mafê çarenûsiya netewan, bi şert û şûrt parastin ji vir tê. Ê di mesela pirensîbeke wisa girîng de, tewrê Revîsyonîstên Şafakê çi ye? Mafê(!) şoreşkirinê yê gel parastin, pelixandina mafê çarenûsiya netewan. Di ser de jî, bi gotina: "Mafê tayina çarenûsiya gelê Kurd, nikare ji tekoşîna şoreşa erdan ya digêhêje gundiyên xizan û ji tekoşîna dijî emperyalîzmê ve were jêkirin." mafê çarenûsiya tayînkirinê jî bi şertan ve girêdidin. Ji bîr nekin ku, hevoka bêvac, çareserkirina(!) ku Revîsyonîstên Şafakê ji bo pirsgirêka netewî tînin e. Revîsyonîst, li ser rexnan li şûna tayinkirina çarenûsiya xwe, mecbûr mane gotina "rizgariya xwe" derbas bikin, lê ev, ji bo wan, di pirsgirêka netewî de, domandina parastina netewekariya netewa serdest tu asteng nine û ji xwe nebûye asteng.

Revîsyonîstên Şafakê wisa dibêjin:

"Tevgera me... ji bo tayinkirina çarenûsiya gelê Kurd, ji aliyê berjewendiya karker û gundiyên Kurd de pêk were (bmx).) dixebite."

Hûn ji ku dera wê binêhêrin îfadeke bi şaşiyan ve tijî ye!

Em careke din dubare bikin ku, berî her tiştî divê ne "ya gelê Kurd", "ya netewa Kurd" were gotin. Ji ber ku, mesela tayinkirina çarenûsiya gelê Kurd, ne tiştekî pêwendiya pirsgirêka netewi ye, tiştekî ku bi mebesta em li ser gengeşiyê dikin ve pêwendiya xwe tune ye. Xeyni vê ku gelê Kurd çarenûsiya xwe tayin bike, ev wê helbet li aliyê "berjewendiya karker û gundiyên Kurd" be. Li aliyê din bûyîn bê îmkan e. Ji ber ku tayinkirina çarenûsiya gelekî, damezirandina dewleta şoreşger, ya wî gelî ye. Gelek wê dewleta xwe ya şoreşger damezirîne, ango wê çarenûsiya xwe tayin bike û evê karibe(!) be "ne liser berjewendiya karker û gundiyan be". Ev, seranser virkirin e.

"Tayinkirina çarenûsiya gelê Kurd..." tê gotin. Ev îfada, aliyekî din ve jî seqet e, ne "çarenûsiya wi were tayinkirin" divê "çarenûsiya xwe bi xwe tayin bike". Pir bêli ye ku, îfada "tayinkirina çarenûsiya gelê Kurd...", karê "tayinkirinê", mana wê ji der ve were kirinê pêre ye. Tê mana, hêzeke li derî wî, wê çarenûsiya gelê Kurd bêlî bike. Revîsyonîstên Şafakê, pirsgirêka netewî weke porê Ereban kirine. Di gotina "mafê çarenûsa netewan" de, ya ku pêşverû ye, şoreşger e, ku tê de çi rast heye, derbazî irzê wan bûne. Ev gotina, bi şaşkirinên ku aqil nagre ve kirine awayê ku bi kêrî bûrjûvaziyên û axayên erdan yên netewa serdest tê.

Di îfada jorin de, li şûna gotina "gel" gotina "netewe" hatibûya danîn, îfade

wê cardın jî ev du seqetî bıda domandin: Wê hevok, têketa awayê “tevgera me, ji bo çarenûsiya (netewa) Kurd dı aliyê berjewandiya karker û gundiyên Kurd de were tayin kirinê dixebite”. Bi vî awayî jî, cardin, ya yekemîn karê tayinkirina çarenûsiya netewa Kurd, ne bi destê wê bi xwe, wê bi destê “tevgera me”(!) bihata çêkirin. Bi vî awayî, ji pirsgirêka netewî ya herî girîng, mafê çarenûsiya netewê, ji destê netewê hatiye standin, ev pirensîba bingeh bi namerdî hatibûya çûyîn. Hevoka jorin wê bihata vê manê: “Tevgera me”, “di aliyê berjewendiya karker û gundiyên Kurd de” ji bo damezirandina dewleteke netewî ya cûda, ya Kurd dixebite Ev îfade pir diyare ku, mafê dewlet damezirandinê ji destê netewê distîne û dide destê tiştê ku ji re “tevgera me” tê gotin Ya duemîn, tevgereke komunîst, mesela divê dewleteke netewî were damezirandin yan na, qet nake programa xwe, di babetê damezirandina dewleteke cûda ya netewî de qet pêşin biryar nade.

Tevgera komunîst, weke me li jor jî bêlî kiri bû, garantıya “mafê çarenûsıya netewe” dide û vê dıgre programa xwe. Di mesela cihêbûn û necıhêbûnê de, gorî şertên nêrbar dıgêhêje bıryarekê.

Revîsyonîstên Şafakê, bı encamî, bı gelemperî, mafê çarenûsıya netewê, bı taybetî mafê çarenûsıya netewa Kurd bı fîîlî tune kırıye. Eger hûn vê tune bıkin, ji pirensîba “wekhevıya netewan” sifireke mezın dımîne; we destê xwe bı dostî, ne bi tenê jı bo bûrjûvazıya netewa serdest, ji bo şefên polîsan, generalên faşîst jî dirêj kırıbe.

Dûmahik Hêye ✘

KARKERÊNÊ TEDÊ WÊLATO Û SARÊ BİNDESTO JÛBENE

astarê bolşewîk

PERLODA MARKSÎST-LENÎNÎSTA Bİ AVERWAXT E (KURDÎSTANÊ VAKURÎ)

Serrvirnayenya xuya 91'îne dekî; gunekaranê qirkerdişê Hermenîyan sinifanê bandiroxanê Osmanliye-Tirk keme naletme!

AMOR: 32 · GÛLANE 2006 · BIHA: 750.000 TL